

കവനം കൗമുദി

63

സി. എൻ. കരുണാകരൻ

ചിത്രകലയിൽ ഭാരതീയശൈലിയുടെ ഉപാസകൻ

Registered with the Registrar of News Paper for India under No. 70774 / 98

കവന കൗമുദി

(എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖപത്രം)

■ പുസ്തകം 16 ■ ലക്കം 3 ■ വില 25 രൂപ ■
2014 ഫിബ്രവരി ■ ഏപ്രിൽ

ചീഫ് എഡിറ്റർ :
ഡോ. എം. ആർ. രാഘവവാരിയർ
എക്സിക്യൂട്ടീവ് എഡിറ്റർ :
എം. എം. സചിന്ദ്രൻ
എഡിറ്റർമാർ :
കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ
കെ. പി. ശങ്കരൻ
കെ. പി. മോഹനൻ
ബുക്ക് ലേൔട്ട് & ഡിസൈനിങ്ങ്:
കമല പ്രിന്റേർസ്
കവർ ടൈറ്റിൽ :
പ്രസാദ്

എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്

(റജി. 440/92) കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503.

ഫോൺ : 8086878010

കവന കൗമുദി

ത്രൈമാസിക

ഒറ്റപ്രതി - 25.00

വാർഷിക വരിസംഖ്യ - 10.00

(വിദേശത്ത് - 20 ഡോളർ)

എൻ.വി. കൃഷ്ണവാര്യർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്

(റജി. 440/92) കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

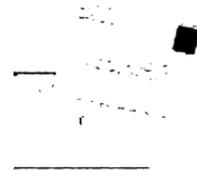

ഉള്ളടക്കം

കത്തുകൾ

- മുൻകുറി-എഡിറ്ററുടെ മരണം എം.എം. സചിന്ദ്രൻ
- വൈദ്യചരിതം ഡോ.എം.ആർ. രാഘവവാര്യർ
- കുമാരനാശാൻ ആരുടെ കൂടെയായിരുന്നു.....ഡോ. എസ്. കെ. വസന്തൻ
- സി.എൻ. കരുണന്റെ ചിത്രങ്ങൾ വിജയകുമാർ മേനോൻ
- കൊളോണിയൽ ജ്ഞാനാധികാരവും
- കേരളീയ സന്ധ്യവിജ്ഞാനവും ഹോർത്തൂസ്
- ഇൻഡിക്കൂസ് മലബാറിക്കൂസിൽ എം.എസ്. പ്രിയദർശിനി
- ആഗോളവൽക്കരണവും മലയാളനാടകവേദിയും.....ഹിക്മത്തുല്ല വി.
- കേരള ചരിത്ര നിർമ്മിതിയിലെ സ്ത്രീ സമീപനങ്ങൾ.....ഡോ. രാജശ്രീ എം.
- യാക്കിപ്പറുദീസയിൽ എം. എസ്. മോഹനൻ
- തടവറ (കവിത) വരദേശ്വരി കെ.
- ജീവിതസ്പർശിയായ കഥകൾ ഡോ. ഉണ്ണി ആമപ്പാറയ്ക്കൽ
- വായനമുറി ജി.കെ. രാമോഹൻ

കത്തുകൾ

പത്രാധിപകർക്ക്,

കവനകൗമുദിയുടെ 61-ാം പതിപ്പ് (ലക്കം -1, പുസ്തകം 6, ജനുവരി 2014) വളരെ ശ്രദ്ധയോടും ഗൗരവത്തോടും വായിച്ചു.

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ സാറിന്റെ “മലയാള ഭാഷയും ഓക്സിജൻ സിലിണ്ടറും” എന്ന ലേഖനവും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്നെ “ബലിയാടുകൾ” എന്ന കവിതയും, ഒ. രാജേഷിന്റെ “തുഞ്ചത്താചാര്യന് ഗീത പ്രമാണമായിരുന്നോ” എന്ന ലേഖനവും, ഉജ്ജ്വലവും പ്രൗഢവുമായിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല ഈ ലക്കത്തിലുള്ള എല്ലാ സൃഷ്ടികളും ഒന്നിനൊന്നു മഹത്തരവുമായിരുന്നു. കവനകൗമുദിക്ക് അഭിനന്ദനങ്ങൾ.

പക്ഷേ ഈ അഭിനന്ദനങ്ങൾക്കൊപ്പം കവനകൗമുദിയിൽ വരുന്ന അച്ചടി / അക്ഷരത്തെറ്റുകളും വ്യാകരണപ്പിഴകളും എടുത്തു കാണിക്കേണ്ടി വരുന്നതിൽ വിഷമമുണ്ട്.

കവനകൗമുദിയുടെ ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങളെ അപ്പാടെ ഇല്ലാതാക്കുകയാണ് മാസികയിൽ പൊതുവേയും, ഈ ലക്കത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും, കാണുന്ന അക്ഷരത്തെറ്റുകളും ചില അപൂർണ്ണമായ വാക്യഘടനകളും. ഇത്തരം തെറ്റുകൾ നല്ല വായനകൾക്കിടയിലെ കല്ലുകടിയായി വായനക്കാരെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നു. കണ്ണിൽപ്പെട്ട ഒരു നൂറ് അക്ഷരത്തെറ്റുകളുടെ പട്ടിക ഇതോടൊപ്പം അയയ്ക്കുന്നു.

അക്ഷരത്തെറ്റുകൾ നിറഞ്ഞ അച്ചടി, ഭാഷയോടു കാട്ടുന്ന അനാദരവും, വായനക്കാരോടു കാട്ടുന്ന അവഗണനയുമാണ്.

ഉയർന്ന നിലവാരം പുലർത്തുന്ന വിഷയങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനോടൊപ്പം, ശ്രദ്ധയോടെ പ്രൂഫ് റീഡിങ്ങ് ചെയ്ത്, പ്രൗഢമായ അവതരണത്തിലൂടെ നല്ല വായനയുടെ അനുഭവം വായനക്കാർക്കു നൽകേണ്ട ഉത്തരവാദിത്വം പത്രാധിപസമിതിക്കു ഉണ്ടാവേണ്ടതാണ്.

വരും ലക്കങ്ങളിൽ ഈ വിധം പിഴവുകൾ ഇല്ലാതെ മാസിക വായിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന പ്രത്യാശയോടെ.

സ്നേഹ-ബഹുമാനത്തോടെ,

കെ. എൻ. നാരായണൻ നമ്പീശൻ
ബാംഗ്ലൂർ

എഡിറ്ററുടെ മരണം

എം. എം. സചിന്ദ്രൻ

“ഡത്ത് ഓഫ് ദ ഓതർ” നിരൂപണലോകം ഏറെ ആഘോഷിച്ചു കഴിഞ്ഞുവല്ലോ. ഇപ്പോൾ ചർച്ചാവിഷയം “ഡത്ത് ഓഫ് ദ എഡിറ്റർ” ആണ്. ഒരു കഥയോ കവിതയോ ലേഖനമോ എഴുതിക്കഴിഞ്ഞാൽ മടക്കത്തപാലിനുള്ള സ്റ്റാമ്പൊട്ടിച്ച കവറും വെച്ച്, പ്രശസ്തമായ മാധ്യമങ്ങളുടെ പത്രാധിപർക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കുക, പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുവരുന്ന ദിനം കണ്ണിലെണ്ണയൊഴിച്ചു കാത്തിരിക്കുക, തുടങ്ങിയ ഏർപ്പാടുകളൊക്കെ പഴഞ്ചനായിരിക്കുന്നു. പുതിയ തലമുറയുടെ കാര്യത്തിൽ എഴുത്തുകാർതന്നെയാണ് അവരുടെ എഡിറ്റർമാർ. എഴുതുന്നത് നല്ലതോ ചീത്തയോ ആവട്ടെ, ലോകത്താകെയുള്ള സഹൃദയർക്ക് വായിക്കാൻ കഴിയുന്ന തരത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ നിമിഷങ്ങളേ വേണ്ടൂ. മാത്രമല്ല, അഞ്ചുപൈസയുടെ ചെലവുമില്ല. എഴുതിക്കൂട്ടുന്നത് പൊട്ടസാഹിത്യമാണെങ്കിലും സാരമില്ല, അവ അച്ചടിച്ചു പ്രചരിപ്പിക്കാനുള്ള കടലാസിനായി ഒറ്റമരംപോലും വേദന അനുഭവിക്കേണ്ടിവരില്ല. ഫെയ്സ് ബുക്ക്, ടിറ്റർ, യൂ-ട്യൂബ്, വാട്സ് അപ്പ് ബ്ലോഗ് തുടങ്ങി നിരവധി സംവിധാനങ്ങൾ ഇന്നു നിലവിലുണ്ടല്ലോ. “We use Face book to schedule the protest, Twitter to co-ordinate, and YouTube to tell the world.” എന്നാണ് അറബ് വസന്തത്തിന്റെ വിജയത്തിനായി നവമാധ്യമങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച രീതിയെ കുറിച്ച് ഒരു ഈജിപ്തുകാരൻ എഴുതിയത്.

സാധാരണ മനുഷ്യന്റെ അറിയാനുള്ള അവകാശത്തിലുമധികം കോർപ്പറേറ്റുകളിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന പരസ്യവരുമാനത്തിനും അതുവഴിയുള്ള ലാഭത്തിനും പരമ്പരാഗത മാധ്യമങ്ങൾ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തുവരുന്നു എന്ന വസ്തുതയും സോഷ്യൽ മീഡിയകളുടെ ഈ വളർച്ചയ്ക്ക് കാരണമായിട്ടുണ്ട്. ഒരു കാലത്ത് പത്രങ്ങൾ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത് അവയുടെ പത്രാധിപന്മാരുടെ പേരിലായിരുന്നു. സ്വദേശാഭിമാനി രാമകൃഷ്ണ പിള്ള, കെ. പി. കേശവമേനോൻ, എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ തുടങ്ങി നിരവധിപേർ നമ്മുടെ ഓർമ്മയിലെത്തും. അവരൊക്കെ ജോലിചെയ്തിരുന്ന പത്രത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥർ ആരായിരുന്നു എന്ന കാര്യം ഗവേഷണം ചെയ്തുമാത്രമേ കണ്ടുപിടിക്കാനാകുമായിരുന്നുള്ളൂ. അഥവാ അവർ മറകൾക്കുള്ളിലെങ്കിലുമായിരുന്നു. ഇന്ന്, പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥർ ആരാണ് എന്ന കാര്യം മാത്രമേ വായനക്കാർക്കറിയാം. പത്രാധിപന്മാർ മറകൾക്കുള്ളിലാണ്. അഥവാ, പത്ര ഉടമകൾക്കുമാത്രമേ നിലപാടുകളുള്ളൂ. അവരുടെ കയ്യിലെ പാവകൾമാത്രമാണ് എഡിറ്റർമാർ. തങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകിച്ച് റോളൊന്നുമില്ല എന്ന കാര്യത്തിൽ അഭിമാനിക്കുന്നവരാണ് മിക്ക മാധ്യമങ്ങളുടേയും എഡിറ്റർമാർ. അതുകൊണ്ട് കഴിയാവുന്നത്ര വേഗത്തിൽ ഉടമസ്ഥരെ എങ്ങനെ പ്രീതിപ്പെടുത്താം എന്നതിലായിരിക്കുന്നു അവരുടെ ശ്രദ്ധ. ഏറ്റവും നന്നായി മുതലാളിയെ മണിയിടിക്കാനറിയാവുന്നവർ എല്ലാ മാനദണ്ഡങ്ങളും മറികടന്ന് ഉന്നത

സ്ഥാനത്തെത്തും എന്ന അവസ്ഥപോലും പഴകിപ്പോയിരിക്കുന്നു. കള്ളും പെണ്ണുമടക്കം പലതും പത്രപ്രവർത്തകർ, മുതലാളിയുടെ കാൽച്ചുവട്ടിൽ വെച്ചു പുജിക്കുന്നു എന്നാണ് അകത്തളങ്ങളിൽനിന്നു പുറത്തേയ്ക്കു തെറിച്ചുവീഴുന്ന പരദുഷണച്ചീളുകൾ. അവ വെറും പരദുഷണങ്ങളായിരിക്കട്ടേ എന്നു നമുക്കു പ്രാർത്ഥിക്കാം.

അഡാർടെസ്മെന്റും എഡിറ്റോറിയലും കൂടിച്ചേർന്ന് അഡാർട്ടോറിയൽ എന്നൊരു വാക്ക് മാധ്യമലോകം ഭാഷയ്ക്കു സംഭാവന ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വാർത്തയാണ് എന്നും വസ്തുതയാണ് എന്നും തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പരസ്യം വായനക്കാരന്റെ തൊണ്ടക്കുഴിയിലേയ്ക്ക് കുത്തിക്കയറ്റുന്ന ഈ പ്രക്രിയയ്ക്കാണ് പെയ്ഡ് ന്യൂസ് സിൻഡ്രം എന്നു പറയുന്നത്. 2009 ലെ പാർലമെന്റ് തിരഞ്ഞെടുപ്പുകാലത്താണ് ഇക്കാര്യം വ്യാപകമായി ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടത്. പ്രസ്കൗൺസിൽ ഓഫ് ഇന്ത്യയുടെ ചെയർമാൻ ആന്ധ്രപ്രദേശിലെ വർക്കിംഗ് ജേണലിസ്റ്റുകളുടെ യൂണിയൻ ഉൽഘാടനം ചെയ്തുകൊണ്ടു നടത്തിയ പ്രസംഗത്തിലാണ് ഈ അഴിമതിയെ “പെയ്ഡ് ന്യൂസ് സിൻഡ്രം” എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചത്. ഇന്ത്യൻ മാധ്യമങ്ങളെ വിശ്വസിക്കരുത്! (Don't trust the Indian Media) എന്ന ബ്ലോഗിൽ ഈ അഴിമതിയുടെ വിശദാംശങ്ങൾ ലഭ്യമാണ്. പല വമ്പൻ മാധ്യമങ്ങളും ഈ ഇനത്തിൽ കോർപ്പറേറ്റുകളിൽനിന്ന് പണം വാങ്ങുന്നത് ഷെയറുകളായിട്ടാണത്രെ. രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികൾക്കുവേണ്ടി കോർപ്പറേറ്റുകൾ മാധ്യമങ്ങൾക്ക് കൈക്കൂലി കൊടുക്കുകയും, രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികൾ അധികാരം ഉപയോഗിച്ച് കോർപ്പറേറ്റുകൾക്ക് പ്രത്യുപകാരം ചെയ്യുകയുമാണ് നടക്കുന്നത്. വീഡിയോ കോൺ ഇന്ത്യ, കൈനറ്റിക് മോട്ടോഴ്സ്, തുടങ്ങിയ പത്തു കമ്പനികൾ, വെളിപ്പെടുത്താത്തത്ര വമ്പിച്ച തുകയ്ക്കുള്ള ഓഹരികൾ ടൈംസ് ഓഫ് ഇന്ത്യയുടെ പ്രസാധകർക്ക് BCCL (Bennett, Coleman Company Limited) നല്കി എന്നും, പത്രത്തിൽ വാർത്തയെന്ന നാട്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പരസ്യങ്ങളുടെ പ്രതിഫലമായിരുന്നു ഈ ഓഹരികൾ എന്നും ബ്ലോഗ് ആരോപിക്കുന്നു. BCCL സീനിയർ ഓഫീസറായിരുന്ന എസ്. ശിവകുമാർ 2008ൽ നടത്തിയ ഒരു അഭിമുഖത്തിൽ അവകാശപ്പെടുന്നത്, തങ്ങളുടെ കമ്പനിക്ക് 175 മുതൽ 200 വരെ കക്ഷികളുമായി സ്വകാര്യ കരാറുകളുണ്ടെന്നും ഇതിന്റെ മൊത്തം മൂല്യം 2600 കോടിക്കും 4000 കോടിക്കും ഇടയിൽ വരുമെന്നുമാണ്. (ദേശാഭിമാനി വാരിക, ലക്കം 27, പുസ്തകം 44, ഇന്ത്യൻ മാധ്യമങ്ങളെ വിശ്വസിക്കരുത്! എം.എം. സചീന്ദ്രൻ) പരസ്യങ്ങളിൽ വാർത്തയെന്ന ലേബലൊട്ടിച്ച് ജനങ്ങളെ വഞ്ചിച്ചതിന്റെ പ്രതിഫലമായി കൈപ്പറ്റിയതാണ് ഈ ആയിരക്കണക്കിന് കോടികളുടെ ആസ്തി എന്നു സ്ഥാപിക്കുകയാണ് ബ്ലോഗ്. രാഷ്ട്രീയക്കാര്യമായും ഉദ്യോഗസ്ഥരുമായും അഴിമതി കണ്ടുപിടിക്കാൻ നിയുക്തരെന്ന തരത്തിൽ ജനങ്ങൾ വിശ്വാസം അർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന നാലാം എസ്റ്റേറ്റ് (Fourth Estate), അഴിമതിയുടെ ആസ്ഥാനമായി മാറിയ ഇത്തരം മാധ്യമങ്ങളാണ് എന്നതാണ് നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഹാസ്യം.

മാധ്യമങ്ങൾ വാർത്തകളുടെ കാര്യത്തിൽ വസ്തുനിഷ്ഠതയും സത്യസന്ധതയും പുലർത്തേണ്ടതുണ്ട് എന്ന്, ആശയതലത്തിൽപ്പോലും അംഗീകരിക്കാൻ തയാറല്ലാത്തവരാണ് പല മാധ്യമപ്രവർത്തകരും. “ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അപചയം” എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു,

2012ലെ എൻപി അനുസ്മരണസമ്മേളനം ചർച്ച ചെയ്തത്. കോട്ടയ്ക്കൽ വെച്ചു നടന്ന സമ്മേളനത്തിൽ നീതിന്യായ വ്യവസ്ഥയിലും വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തും മാധ്യമരംഗത്തുമടക്കം പല മേഖലയിലും സംഭവിച്ച അപചയത്തെക്കുറിച്ചു വിശദമായ ചർച്ചകൾ നടന്നു. “മാധ്യമങ്ങളുടെ ധാർമ്മികതകർച്ച” എന്ന വിഷയം അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു സംസാരിച്ചത് മാതൃഭൂമിയിലെ സീനിയർ എഡിറ്ററും പ്രസ് കൗൺസിൽ ഭാരവാഹിയുമൊക്കെയായ ശ്രീ കെ.പി. രാജേന്ദ്രനായിരുന്നു. “അയ്യോ... പത്രപ്രവർത്തനം കച്ചവടമായി..” എന്നു വിലപിക്കുന്ന ശുദ്ധഗതിക്കാരെ കളിയാക്കുകയാണ് ആ പ്രബന്ധത്തിൽ പ്രധാനമായും രാജേന്ദ്രൻ ചെയ്തത്.

“വരിസംഖ്യകൊടുത്ത് പത്രം വാങ്ങുന്നതുകൊണ്ടാണോ ജനത്തിന് സത്യമറിയാൻ അവകാശമുണ്ട് എന്നു ശരിക്കാൻ കഴിയുന്നത്? എങ്കിൽ കൃഷ്യും. പത്രം വാങ്ങാൻ ജനം ചെലവാക്കുന്ന പണത്തിന്റെ ഇരട്ടിയെങ്കിലും, പത്രം ആ വിലയ്ക്കു ലഭ്യമാക്കാൻ പരസ്യക്കാർ മുടക്കുന്നുണ്ട്. അത് വായനക്കാരന് പരസ്യക്കാരൻ നല്കുന്ന സബ്സിഡിയാണ്. ശരി, അപ്പോൾ ആരോടാണ് പത്രാധിപരും പത്രമുടമയും കൂടുതൽ വിധേയത്വം പുലർത്തേണ്ടത്?” (മാധ്യമങ്ങളുടെ ധാർമ്മികതകർച്ച-എൻ.പി. രാജേന്ദ്രൻ, കവനകൗമുദി 58, പുസ്തകം 15, ലക്കം 2) രാജേന്ദ്രന്റെ ഈ നിലപാടുതന്നെ ശുദ്ധ അസംബന്ധമാണെന്നു വ്യക്തം. യഥാർത്ഥത്തിൽ പരസ്യക്കാരൻ നല്കുന്ന സബ്സിഡിയാണോ അയാൾ പരസ്യത്തിനുവേണ്ടി മുടക്കുന്ന തുക? അതോ അയാളുടെ സാധനങ്ങൾ വിറ്റുപോകുന്നതിനുവേണ്ടി വായനക്കാരനുമുമ്പിൽ അയാൾ കൊരുത്തിടുന്ന ചൂണ്ടയിലെ ഇരയോ? ആ ഇരയിൽ വായനക്കാരൻ കൊത്താതിരുന്നാൽ ആർക്കാണ് നഷ്ടം? വായനക്കാരനോ അതോ പരസ്യംചെയ്യുന്ന കമ്പനിക്കോ? പരസ്യം കഴിഞ്ഞു ബാക്കിവരുന്ന സ്ഥലത്തു പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനുള്ളതാണ് വാർത്ത എന്ന് സ്ഥാപിക്കുകയാണ് രാജേന്ദ്രൻ ആ ലേഖനത്തിൽ. പക്ഷേ, വാർത്തയില്ലാതെ പരസ്യംമാത്രം അച്ചടിച്ചുവിതരണം ചെയ്താൽ ആരാണ് അതു വായിക്കുക എന്നും, അങ്ങനെ വായനക്കാർ വാർത്തയ്ക്കുവേണ്ടി വായിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അഥവാ, കാണുന്നില്ലെങ്കിൽ ഏതു പരസ്യക്കാരനാണ് കോടികൾ മുടക്കി പത്രത്തിലും ചാനലുകളിലുമൊക്കെ പരസ്യം കൊടുക്കാൻ മുന്നോട്ടുവരിക എന്നും ഉള്ള വസ്തുത രാജേന്ദ്രന്റെ ചിന്തയിൽ വരുന്നതേയില്ല എന്നാണ് സൂചിപ്പിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. ഇത് കേവലം ഒരു രാജേന്ദ്രന്റെ മാത്രം നിലപാടുല്ല എന്നറിയാം. എങ്ങനെയാണ് പത്രമുതലാളിയുടേയും കോർപ്പറേറ്റുകളുടേയും കരുത്തിനുമുന്നിൽ എഡിറ്റർമാർ മരിച്ചുപോകുന്നത് എന്ന് സൂചിപ്പിക്കാനാണ് രാജേന്ദ്രന്റെ ലേഖനത്തിൽനിന്നുള്ള ഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചത്.

വാർത്താമാധ്യമങ്ങളും ദൃശ്യ-ശ്രാവ്യ മാധ്യമങ്ങളും അവരുടെ സാമൂഹ്യമായ ഉത്തരവാദിത്തം മറക്കുമ്പോൾ, എളുപ്പത്തിൽ ലാഭമുണ്ടാക്കാനുള്ള വഴികൾ അന്വേഷിച്ചു വന്ന വഴിയും നിന്ന മണ്ണും മറക്കുമ്പോൾ വാർത്തയ്ക്കും വസ്തുതകൾക്കുമായി അവരെ ആശ്രയിച്ചുപോരുന്ന സാധാരണമനുഷ്യർ പുതിയ വഴി കണ്ടെത്തുകതന്നെ ചെയ്യും. ഇത് മാധ്യമങ്ങൾക്കും രാഷ്ട്രീയക്കാർക്കും അധ്യാപകർക്കും ഉദ്യോഗസ്ഥർക്കുമടക്കം മുഴുവൻ അധികാരകേന്ദ്രങ്ങൾക്കും ബാധകമാണ്. സോഷ്യൽ മീഡിയ ആന്റിസോഷ്യൽ മീഡിയ ആയിപ്പോകാതെ നോക്കേണ്ടതുമാണ്.

വൈദ്യചരിത്രം

ഡോ. എം.ആർ. രാഘവ വാരിയർ

ചരിത്രപശ്ചാത്തലം

ആയുർവേദത്തിന്റെ ചികിത്സാമുറകളും ഔഷധസംസ്കാരവും പ്രാചീനഭാരതത്തിൽ തെക്കും വടക്കും ഒരുപോലെ നടപ്പാവുന്നതു മൗര്യന്മാരുടെ ഭരണകാലത്താണ്. അശോകചക്രവർത്തിയുടെ ശിലാശാസനങ്ങളിലൊന്നിൽ ഈ ഔഷധപ്രചാരത്തിന്റെ കഥാസൂചന കാണാം.

സാമ്രാജ്യത്തിനകത്തും അതിർത്തിദേശങ്ങളിലും അതുപോലെ ചോളർ, പാണ്ഡ്യർ, സത്യപുത്രർ, കേരളപുത്രർ എന്നിവരുടെ നാടുകളിലും യവനരാജാവായ അന്തിയകന്റെ നാട്ടിലും (അന്ത്യോഖ്യാ-ലേ) അവരുടെ അയൽ നാടുകളിലും താമ്രപർണ്ണിവരേയും ദേവാനാംപ്രിയൻ പ്രിയദർശിരാജാവ് രണ്ടുതരം ചികിത്സ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യചികിത്സയും മൃഗചികിത്സയും. ഔഷധങ്ങൾ ഇല്ലാത്തേടങ്ങളിൽ അവ കൊണ്ടുവന്നു നട്ടുപിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. വേരുകളും കനികളും ഇല്ലാത്തേടങ്ങളിൽ കൊണ്ടുവന്ന് നട്ടുപിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.¹

(ഗിർണാർ പാഠം)

വൈദ്യവൃത്തിക്കും വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിനും ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഒത്താശയോടെ സ്ഥാപനാസ്പദം കൈവരുന്നതിന്റെ ഏറ്റവും പഴയ തെളിവുകളിലൊന്നായി ഈ ശാസനപരാമർശത്തെ കണക്കാക്കാം. മന്ത്രപ്രയോഗവും ഔഷധപ്രയോഗവും കൈക്കൂകൈകോർക്കുന്ന വൈദികചികിത്സയുടെ ഒരാദിമദശയും കടന്ന് യുക്തിബോധത്തിന്റെയും ശാസ്ത്രചിന്തയുടേയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ വേരുപിടിക്കാൻ തുടങ്ങിയ ആയുർവേദത്തിന്റെ പിൻക്കാലസമ്പ്രദായം പുഷ്ടിപ്പെട്ടതു ജൈനബൗദ്ധസംഘങ്ങളുടെ വിഹാരങ്ങളിലാണ്. ബൗദ്ധവിഹാരങ്ങളും സംഘജീവിതവുമായി അശോകചക്രവർത്തിക്കുണ്ടായിരുന്ന ഉറ്റ ബന്ധവും താല്പര്യവും കണക്കിലെടുത്താൽ ആ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ചികിത്സാമുറകളും ഔഷധപ്രയോഗവും ആണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്ത് നാടെങ്ങും നടപ്പായതെന്നു ന്യായമായുഹിക്കാം.²

ദക്ഷിണേന്ത്യയിലേയ്ക്ക് മൗര്യകാലത്തുണ്ടായ വൈദ്യപ്രചാരത്തിന്റെ തോതും തരവും നിർണ്ണയിക്കാൻ ഉതകുന്ന മുർത്തമായ മറ്റു തെളിവുകൾ കഷ്ടിയാണ്. ചികിത്സയുടെ ഗുണഭോക്താക്കൾ എവിടെവിടെ ആരൊക്കെ ആയിരുന്നു എന്നതും കൃത്യമായറിയാൻ വഴികളില്ല. കുറിഞ്ചി (കാടും മലയും നിറഞ്ഞ പ്രദേശം), മുല്ല (മേച്ചിൽപ്പുറങ്ങളായ അടിക്കുന്നുകളുടെ പ്രദേശം), മരുതം (നീർപ്പറ്റാർന്നു നിരന്ന വയൽപ്പുറപ്പുകൾ), നെയ്തൽ (നീണ്ട കടലോരപ്രദേശം) എന്നിങ്ങനെ തിരിഞ്ഞുകിടന്ന തിണകളും ആ തിണകളിൽ അവിടവിടെ വേരുപിടിച്ച ഉരുകളും - ഇതായിരുന്നു അന്നത്തെ ജനവാസസമ്പ്രദായം. പ്രകൃതിയെപ്പ

റ്റിയും ഭൂമിയെപ്പറ്റിയും, കാലാവസ്ഥ, സമുദായസ്ഥിതി, ഉല്പാദനസമ്പ്രദായം, വിനിയമരീതികൾ എന്നിവയെപ്പറ്റിയും, ഭാഷ, വേഷം എന്നിവയെപ്പറ്റിയുമൊക്കെ പല പല അറിവുകൾ നേടിയവരായി ജനങ്ങളിൽ പലരും ഉണ്ടായിരുന്നതിന്നു പഴന്തമിഴ് പാട്ടുകൾ എന്നു വിളിക്കാവുന്ന വാമൊഴിപ്പാട്ടുകളിൽ ധാരാളം സൂചനകളുണ്ട്. ഈ പാട്ടുകളുടെ കാലം കഴിഞ്ഞ്, പിന്നീടുണ്ടായ ചില കൃതികളിലാണ് വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യക്തമായ സൂചനകൾ ലഭിക്കുന്നത്. ജീവകചിന്താമണി, ചെറുപഞ്ചമുലം മുതലായ രചനകൾ ഉദാഹരിക്കാം.³ ജീവകചിന്താമണിയിൽ കാണുന്ന ചില ചികിത്സാവിധികൾ ആയുർവേദത്തിലെ വ്രണരോപണവിധികളോട് അത്യന്തസദൃശങ്ങളാണ്.

പ്രേതപിശാചാദികളുടെ ബാധയാലുള്ള രോഗവും അതിനുള്ള ചില മറുവിധികളും പാട്ടുകളിൽ കിട്ടുന്ന സൂചനകളിലുണ്ട്. അതിനു പുറമെ, രോഗത്തിന്റെയും അതിനുള്ള ചികിത്സയുടേയും കാര്യം വിശദീകരിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ പാട്ടുകളിൽ കണ്ടിട്ടില്ല. ജീവിതസംബന്ധിയായ നാനാവ്യവഹാരങ്ങളും പാട്ടിൽ പരാമർശിക്കുന്നുണ്ടെന്നിരിക്കെ ഈയൊരു കാര്യത്തെക്കുറിച്ചുമാത്രം മിണ്ടാട്ടമില്ലെന്നു കാണുന്നതിനർത്ഥം എടുത്തു പറയത്തക്കതരത്തിലുള്ള ചികിത്സാസമ്പ്രദായം പാട്ടു നടപ്പിലുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ അന്നില്ലാത്തതു തന്നെയാവുമോ? ഖണ്ഡിതമായ ഒരഭിപ്രായം പറയാൻ ഞെരുക്കം. താൻ മുന്നിട്ടുനിന്ന് ചികിത്സ നടപ്പാക്കിയെന്നു അശോകചക്രവർത്തി എടുത്തുപറഞ്ഞ പ്രദേശങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രാചീന തമിഴകത്തുപെട്ട പ്രദേശങ്ങൾ എല്ലാമുണ്ട്. അങ്ങനെ നടപ്പായ ചികിത്സമൂലം ഉണ്ടായ ഒരു പ്രധാനകാര്യം, വ്യക്തമായ രൂപമോ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ അടിത്തറയോ ഇല്ലാതിരുന്ന ഒരിടത്തേയ്ക്ക് ഒരു ചികിത്സാപാരമ്പര്യം കടന്നുവന്നു എന്നതുതന്നെ. ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഇടപെടലോടെയാണ് ഇതു നടന്നതെന്നതിനാൽ ഈ പാരമ്പര്യത്തിന് ആധികാരികതയും കൈവന്നു. അധികൃതമായ ഒരു ചികിത്സാമാർഗ്ഗവും അതിന്റെ പ്രചാരവും നിശ്ചയമായും ശാസ്ത്രജ്ഞരുടെ സാന്നിധ്യം കുറിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ആ ശാസ്ത്രജ്ഞർ ആരായിരുന്നുവെന്നതിനെപ്പറ്റിയോ അവരുടെ സമുദായത്തിലുള്ള പദവി, സ്ഥാനം, വ്യക്തിജീവിതം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയോ ഒന്നുമറിഞ്ഞുകൂടാ. ബൗദ്ധസംഘങ്ങളിലെ അഭിജ്ഞന്മാരായിരിക്കണം ഈ ആദിമചികിത്സാരീതിയുടെ വക്താക്കളും പ്രയോക്താക്കളും എന്നു സാഹചര്യത്തെളിവുകൾ ആസ്പദമാക്കി ഊഹിച്ചാൽ വലിയ തെറ്റുണ്ടാവില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

പഴന്തമിഴ് പാട്ടുകളും ആ പാട്ടിൽ പുകഴ്ന്ന വീരന്മാരും മുവേന്തരെന്ന രാജാക്കളും മുടിചൂടാമണന്മാരായ കുറുനിലമന്നരും അവരുടെ പരിവാരങ്ങളും അവരെ പുലർത്താൻ വേണ്ടി വിഭവങ്ങളുൽപ്പാദിപ്പിച്ച സാമാന്യജനങ്ങളും അവരുടെ ഊരുകളും തിണകളുമെല്ലാം പോയ്മറഞ്ഞ് അവയുടെ സ്ഥാനത്ത് പുതിയൊരുതരം സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയുടെ പോന്നുവരവ് ഉണ്ടായത് പല്ലവന്മാരുടെ കാലത്തോടെയാണ്, അതായത് ക്രിസ്താബ്ദം അഞ്ചാം ശതകത്തോടെ. ഈ മഹാപരിവർത്തനത്തിന്റെ ഏറ്റവും അടിയിലുള്ള രണ്ടു കാര്യം എടുത്തുപറയണം. ഒന്ന്, തിണകളിലെ ഉല്പാദനത്തിനാവശ്യമായ തൊഴിലിന്റെ ഉറവിടം, കുടുംബമെന്ന പഴയ നില മാറി, തൊഴിൽക്കുലങ്ങളായി എന്നുള്ളതാണ്. ജാതിയുടെ

ആരംഭം ഇവിടെയാണ്.⁴ ഇതിൽനിന്നാണ് രണ്ടാമത്തെ പ്രത്യേകതയുടെ ജന്മം. ഓരോ അധിവാസമാത്രയിലും അവിടെയ്ക്കാവശ്യമായ തൊഴിൽക്കൂട്ടായ്മകളെല്ലാം ലഭ്യമാകുന്ന വിധത്തിൽ പുതിയൊരു ഊർവ്വഴക്കം - ഗ്രാമസമ്പ്രദായം- നിലവിലായി എന്നതാണ് മറ്റേ പ്രത്യേകത. ഒറ്റയൊറ്റ സംഭവങ്ങളായിട്ടല്ല, വ്യാപകവും ദീർഘവുമായ ഒരു പ്രക്രിയയെന്ന നിലയിലാണ് ഈ പരിവർത്തനമുണ്ടായതും പൂർത്തിയായതും.²⁰ വിഭവങ്ങളുടേയും തൊഴിലുകളുടേയും പ്രാദേശികവൽക്കരണം എന്നു ചില ചരിത്രകാരന്മാർ ഈ വ്യവസ്ഥയെ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മൗര്യകാലത്തിന്റെ ഒരു പാരമ്പര്യം എന്ന നിലയ്ക്കോ, അഥവാ തെക്കെ ഇന്ത്യയിൽത്തന്നെ രൂപപ്പെട്ടുവന്ന ശാസ്ത്രമായിട്ടോ, അതുമല്ലെങ്കിൽ ഉത്തരേന്ത്യൻ പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്ന് കാലാകാലങ്ങളിലുണ്ടാവുന്ന മാറ്റങ്ങളോടു കൂടിയോ, ഏതു നിലയിലായാലും ഈ പുതിയ ഗ്രാമീണ സമൂഹങ്ങളിൽ നടപ്പായ വൈദ്യസമ്പ്രദായത്തിന് പ്രാചീനഭാരതത്തിന്റെ ഔഷധസംസ്കാരവുമായുള്ള ഉറ്റ ബന്ധം സംശയാതീതമാണ്. ഇതിൽത്തന്നെ, ഒന്നിലധികം പ്രയോഗരീതികളും ഏർപ്പെട്ടിരിക്കണം എന്നുവേണം ഊഹിക്കാൻ. പിൽക്കാലത്ത് ആയുർവേദസമ്പ്രദായത്തിൽത്തന്നെ ചിന്തിച്ചുണ്ടായ പ്രാദേശികവഴക്കങ്ങളും പ്രയോഗഭേദങ്ങളും ഇങ്ങനെയൊരുപാടിയാണ് വഴിവെയ്ക്കുന്നത്. തമിഴകത്തു പൊതുവെ നടപ്പായ സിദ്ധവൈദ്യസമ്പ്രദായവും കേരളത്തിൽ വേരുറച്ച ചില ചികിത്സാമുറകളും മറ്റും ഇങ്ങനെയൊരുപാടിയിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്ന ഉദാഹരണങ്ങളായി കണക്കാക്കാം. പ്രയോഗഭേദങ്ങളും സിദ്ധാന്തത്തർക്കങ്ങളുമെല്ലാമിരിക്കെ അവയ്ക്കടിയിൽ നൂലോടുന്ന ആയുർവേദവിജ്ഞാനം ഇങ്ങോട്ടെത്തിയതെങ്ങനെ എന്നത് ചിന്തിച്ചറിയാൻ ഒരു കാര്യംതന്നെ. അതിനുള്ള പ്രത്യക്ഷമായ തെളിവുകൾ ഇല്ല എന്നുതന്നെ പറയാം. പരോക്ഷമായ തെളിവുകളോ? തമിഴകത്ത് പലയിടത്തും കാണുന്ന പാറ തൂരന്നുണ്ടാക്കിയ ഗുഹകളും അവയിലെ ലിഖിതങ്ങളും ഈ വഴിക്കുള്ള ചില അന്വേഷണങ്ങളിൽ വിദൂരമെങ്കിലും അർത്ഥവത്തായ സൂചനകൾ നൽകിയേക്കാം. അക്ഷരവിദ്യ തെക്കേ ഇന്ത്യയിലേയ്ക്ക് വന്നെത്തിയത് ഈ ഗുഹകളുടെ കാലത്താണല്ലോ. സാഹചര്യത്തെളിവുകൾ കൊണ്ടുമാത്രമല്ല, നേർക്കുനേരെയുള്ള സൂചനകൾ അടിസ്ഥാനമാക്കി നോക്കിയാൽത്തന്നെ ഈ ഗുഹകൾ ജൈനമുനിമാർക്കായി അവരുടെ ആരാധകരും ഭക്തരും മറ്റും പണിതവയാണെന്നു കാണിക്കുന്ന രേഖകളുണ്ട്.⁵ ഈ ജൈനമുനിമാർ തന്നെയാവണം, ഉത്തരേന്ത്യൻവിജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രചാരകരും പ്രയോക്താക്കളും എന്നു കരുതുന്നതു തെറ്റാവില്ല. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം, ഗണിതം, വൈദ്യം എന്നിവയുടെ ദക്ഷിണേന്ത്യയിലേക്കും തമിഴകത്തേക്കുമുള്ള വരവും ഈ മുനിവാടങ്ങളുടെ കാലവും ഒന്നുതന്നെയെന്ന് കരുതുവാൻ ന്യായമുണ്ട്.

ഗുഹാവാസികളുടെ വൈദ്യം പഠിപ്പിക്കലിനെപ്പറ്റിയുള്ള പിൽക്കാലത്തെളിവുകൾ ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമാവുന്നു.

“എന്നെയേ കൊണ്ടുചെൻറു
കുഹൈക്കുളെ വൈത്തു
എഴിലാന വിത്തെകളെ കർപ്പിത്തായേ”

എന്ന് ‘ഭോഗർസട്ടകാണ്ഡം’ എന്ന കൃതിയിൽ കാണുന്നത് ഈ വസ്തു

തയിലേയ്ക്കുള്ള സൂചനയായി കണക്കാക്കാം. സിദ്ധന്മാരുടേതായി ചില സംഘങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായും അത്തരം സംഘങ്ങളിലെ ആചാര്യന്മാർ ജനോപകാരത്തിനായി വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചിരുന്നതായും കാണിക്കുന്ന രേഖാമൂലമായ തെളിവുകൾ ഉണ്ട്.⁶ മധ്യശതകങ്ങളിൽ ജൈനരുടേയും ബൗദ്ധരുടേയും വിഹാരങ്ങളും പള്ളികളും വൈദ്യ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കേന്ദ്രങ്ങളായി. ജൈനർ ഇക്കാലത്ത് തമിഴ്ഭാഷ പഠിക്കുകയും തമിഴിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 'ത്രികടുക', 'നാന്മണിക്കടികൈ', 'ചെറുപഞ്ചമൂലം', 'ഏലാദി' തുടങ്ങിയ ജൈനകൃതികൾ ജൈനവൈദ്യപാരമ്പര്യത്തിന്റെ തെളിവുകളാണ്. ചെറുപഞ്ചമൂലത്തിന്റെ കർത്താവായ കാരി ആശാൻ വൈദ്യജ്ഞാനത്തിന്റെ ആചാര്യന്മാരിലൊരാളായിരുന്നു. പല്ലവകാലമായ ക്രി. 600-850 വരെയുള്ള കാലത്തെ ഇപ്പറഞ്ഞ വൈദ്യപഠനത്തിന്റെ രീതി കാണിക്കുന്നത്, വൈദ്യപഠനം, ഒറ്റപ്പെട്ട ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തിൽനിന്ന് വിട്ട് സ്ഥാപനരൂപം കൈവരിച്ചു എന്നാവാം. തുടർന്ന്, പതിനൊന്നും പന്ത്രണ്ടും ശതകങ്ങളാവുമ്പോഴേയ്ക്ക് ശൈവരുടേയും വൈഷ്ണവരുടേയും മഠങ്ങളും വിദ്യാദാനത്തിനുള്ള കേന്ദ്രങ്ങൾ കൂടിയായി എന്നാണ് രേഖകൾ കാണിക്കുന്നത്. വില്ലൂപുരത്തിനടുത്ത് എണ്ണായിരം എന്നയിടത്തും പോണ്ടിച്ചേരിക്കടുത്ത് ത്രിഭുവനിയിലും ചിങ്കൽപെട്ടയ്ക്ക് സമീപം തിരുമുക്കുടൽ എന്നയിടത്തും ഇത്തരം സ്ഥാപനങ്ങൾ നിലവിൽ വന്നു. തിരുവാടുതുറൈയിലെ വിദ്യാകേന്ദ്രത്തിൽ ചരകസംഹിത, അഷ്ടാംഗഹൃദയം മുതലായവ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതായി ചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പന്ത്രണ്ടാം ശതകമാണിതിന്റെ കാലം.⁷

ചോഴന്മാരുടെ കാലത്തു തമിഴകത്തുണ്ടായ ഈ സംഭവഗതികൾ കേരളീയ വൈദ്യശാസ്ത്രപഠനത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം പ്രധാനമാണ്. പതിമൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലേതെന്നു ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാർ കരുതുന്ന ഉണ്ണിയച്ചിചരിതം എന്ന പ്രാചീനമണിപ്രവാളകൃതിയിൽ ഒരിടത്ത് 'പരദേശേ പോയ് ചരകം കെട്ടേൻ' എന്നൊരു പരാമർശമുണ്ട്. തമിഴകവുമായി ഉറബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്ന കേരളത്തിൽനിന്ന് വൈദ്യം പഠിക്കാൻ വിദ്യാർത്ഥികൾ തമിഴകത്തെത്തിയതിന്റെ കഥയാണല്ലോ ഈ സൂചനയിലുള്ളത്.⁸ കേരളീയവൈദ്യപഠനത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ച് ഇതിൽ കൂടുതലായി വിവരങ്ങൾ ലഭ്യമാണ്.

വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ സമകാലികകേരളീയമൂലം നിഴലിപ്പിക്കുന്ന മൂന്നു ദീർഘഗദ്യങ്ങൾ ഉണ്ണിയച്ചിചരിതം എന്ന മണിപ്രവാളചമ്പുക്കാവ്യത്തിലുണ്ട്.

അശ്വതവരുവാനുള്ള മരുന്നും വശ്യമരുന്നും
 വിവിധമരുന്നുകുറിച്ചുകൊടുപ്പാ-
 നൊരു നാരായവുമൊരു
 സംസ്കൃതതമിഴ്മയ യോഗഗ്രന്ഥം
 കൊല്ലികുറാരിപ്രഭൃതിചയന്ത്രമി-
 ടിന്റെ വയെല്ലാമെ വളിശാദികൾ

.....

ശോണിതയുതശസ്ത്രവിശേഷവു-

**മീദ്യശമിന്നുമനേകമിടിന്റെ-
 പ്ലില്ലിങ്കവിളികകൈക്കൊണ്ടോചില
 ചാത്രരുമുളരായ്**

ആലത്തൂർ മണിപ്രവാളം പോലെയുള്ള യോഗഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രചാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശം ഈ പ്രകരണത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. ശല്യതന്ത്രത്തിലെ പലതരം ശസ്ത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള നാമമാത്രസൂചനയാണ് ശ്രദ്ധേയമായ മറ്റൊരു ഘടകം. അവയുടെ പ്രയോക്താക്കളായി ചാത്രന്മാരെത്തന്നെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതും അർത്ഥഗർഭമേത്ര. ചാത്രന്മാരുടെ അഭ്യാസകേന്ദ്രങ്ങൾ കേരളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണീയക്ഷേത്രങ്ങളോടുചേർന്ന് നാടുനീളെയുണ്ടായിരുന്ന ശാലകളായിരുന്നു. അവയിലെ പാഠ്യപദ്ധതിയിൽ വേദപാഠങ്ങൾക്കു പുറമേ പലതരം ശാസ്ത്രങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നതായി ഉദ്യോതനസൂരിയുടെ 'കുവലയമാലകഹാ' തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും ഗ്രഹിക്കാം. കേരളത്തിൽ മധ്യകാലത്തോടെ മുഖംകാട്ടാൻ തുടങ്ങുന്ന വൈദ്യഗൃഹങ്ങളെപ്പറ്റിയുമുണ്ട് ഒരു പരാമർശം.

**ആർങ്ങാവിന്നുമൊഴിയ്ക്കരുതായിതു
 ഞാങ്ങുളൊഴിച്ചെ ഞങ്ങൾക്കച്ചവ-
 ഉയ്മ്പതുതന്നാൾ-**

ആർങ്ങാവിലെ വൈദ്യനും പിന്മുറക്കാരായ ഞങ്ങൾ വിജയിച്ചു എന്ന്. എന്നിട്ട് പ്രതിഫലമായി അമ്പതു അച്ചുകിട്ടി എന്നതിലാണ് ഊന്നൽ.

അക്കാലത്ത് കേട്ടുകേൾവിയുള്ള വൈദ്യപാരമ്പര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പറയുന്ന ഭാഗം കൗതുകകരംതന്നെ

പരദേശേ പോയ്ച്ചരകം കേട്ടേ
 ചുരതിച്ചൊരു പൊരുൾചപ്പും തുപ്പും
 കൂടെച്ചൊല്ലാം വാഹടമി.....
 വക്കാണിപ്പുള്ള സൗശ്രുതവിശ്രുതനെ
 ന്നറികെന്ന.....

ഒരാൾ ചരകത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധൻ, മറ്റൊരാൾ സുശ്രുതഗ്രന്ഥം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിൽ വിളികൊണ്ടവൻ, ഭേദാർത്ഥം ഗ്രഹിച്ചയാൾ ഇനിയൊന്ന്, ആയുർവേദമറിഞ്ഞവനപരൻ. അവരുടെ ആത്മപ്രശംസകളും ഉണ്ട്. അശ്വനീദേവകൾക്ക് ഞങ്ങളെക്കവിഞ്ഞുള്ളത് അദ്യുത്യത, കാഴ്ചപ്പെടാതിരിക്കാനുള്ള ശക്തിമാത്രം. വൈദ്യവൃത്തിയിൽ സാക്ഷാൽ ധന്വന്തരിയും എനിക്കു കിടയല്ല.

എന്നളവല്ലാർ ധന്വന്തരിയും ഭേഷജകർമ്മണീ
 കിടക്കിൽ പിന്നെ മരുന്നു-
 ഞെയ്തൊരു പൊന്നുരുവാക്കുവനിവിടെ-
 ന്നരയുണ്ജരയുമൊഴിച്ചു ചിരിപ്പുമിക്കു-
 ബില ചില രോഗചികിത്സയിൽ വച്ചപ്പാഠം

വാജീകരണവിധികളെപ്പറ്റിയാണ് സൂചനകളേറെയുമെന്നത് ഒരു വാരാഘനാപരിസരപ്രകരണത്തിൽ തികച്ചും സംഗതംതന്നെ. എന്നാൽ, അതിനപ്പുറം ചില അസാധ്യരോഗങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവയ്ക്കുള്ള ചികിത്സയെപ്പറ്റിയും കൂടിയുണ്ട് പ്രസ്താവം.

മുലവ്യാധിഹരങ്ങളിൽ മുഖ്യ-
 മൂലവഴുത്തി വഴക്കില്ലേതും
 ശ്ലേഷ്മോദക വിരഞ്ഞ-
 ശ്ലേഷ്മോഴിപ്പാനൗഷധമിപ്പോഴ്.
 ഏററനീപനീമുക്കുടിയൊട്ടുപ-
 നിക്കുമ്മാതളനാരങ്ങായിടെ നീരള
 വാതളമേതിലുമില്ലോ-
 ന്നേകിലുമെണ്ണയിലും പതറാതെ
 പത്മനിവാമ്പതവൈദ്യകൾ വല്ലാം
 വൈദ്യവിധാനപടുതാം കണ്ടി-
 ട്ടിവിടം വാഴിന്റടികണ്ടാർക്കും
 കുലഗുരുവായ ഹരിശ്ചന്ദ്രധിയാ
 പെരുതുകുരുഹലമെന്നെന്നിനൈച്ചാൽ
 കടുകപ്പോരുകകടുവട്ടുവാണെ-
 ന്റടികൾക്കുറുമ്പുയൊരെന്നക്കയ്-
 ത്തുട്ടരമനുഷ്യം വിട്ടാർ പോകിന്റോ-
 നിന്റീത്ഥമബോധപ്രകടനശബ്ദദൈ:

എന്താണീ വൈദ്യോപാലംഭത്തിന്റെ ആന്തരം? കാഴ്ചപ്പുറത്ത് ദുർവൈദ്യന്മാരാണെങ്കിലും അതിനെതിരെ അപ്പുറത്ത് കേരളീയസമൂഹം ആർജ്ജിച്ചുകഴിഞ്ഞ വൈദ്യജ്ഞാനത്തിലേക്കുള്ള ചുണ്ടുവിരലുണ്ടെന്ന കാര്യം കാണാതിരുന്നുകൂടാ. അത് പരോക്ഷമായി ചെന്നുലയിക്കുന്നത് വൈദ്യവൃത്തിയുടെ പ്രചാരത്തിലേയ്ക്കും പാരമ്പര്യവൈവിധ്യങ്ങളിലേയ്ക്കും തന്നെ.

ചോഴകാലത്ത് തമിഴകത്ത് തഞ്ചാവൂർ, തിരുവിശ്വലൂർ, വേമ്പത്തൂർ, തിരുമുക്കുടൽ, ശ്രീരംഗം തുടങ്ങി പലയിടത്തും ക്ഷേത്രങ്ങളോടനുബന്ധിച്ച് ആതുരശാലകൾ നിലവിൽ വന്നതായി തെളിയിക്കുന്ന ശിലാരേഖകളുണ്ട്.²⁵ കേരളത്തിൽ തിരുവല്ലാക്ഷേത്രത്തോടനുബന്ധിച്ച് ഇത്തരമൊരു സ്ഥാപനം ആതുരശാലയെന്ന പേരിൽത്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നതായി തിരുവല്ലാ ചെപ്പേടുകൾ പരിശോധിച്ചാലറിയാം⁹.

ക്ഷേത്രങ്ങളും അവയോടുചേർന്ന ആതുരശാലകളും സംബന്ധിച്ച രേഖകൾ വൈദ്യവിദ്യയുടെ ചില സാമൂഹ്യവശങ്ങളിലേയ്ക്കു വെളിച്ചം വീശുന്നു. ഏറ്റവും പ്രകടമായതു ചികിത്സയുടെ സാമൂഹ്യസ്വഭാവം തന്നെ. സമൂഹത്തിലെ ചില പ്രത്യേകവിഭാഗങ്ങളുടെ ചികിത്സാസംബന്ധിയായ പ്രത്യേകസൗകര്യം, ഭരണകൂടം മുഖേനയുള്ള പൊതുചികിത്സാരീതിയിൽനിന്നു തികച്ചും മാറിയ ഒന്നാണ്. വ്യാപകത്വത്തിൽനിന്ന് സങ്കോചത്വത്തിലേയ്ക്കൊന്നതിന്റെ പകർച്ച. ഒരുവേള, ക്ഷേത്രകേന്ദ്രിത സമൂഹങ്ങൾക്കു പുറത്ത് അമ്പലവട്ടങ്ങൾക്കകലെ സാമാന്യജനതയുടെ ഒരു ചികിത്സാപാരമ്പര്യം ഉണ്ടെന്നു കരുതുവാൻ ന്യായമുണ്ട്. പദവി കൊണ്ടു നോക്കിയാൽ താഴെത്തട്ടുകാരായ ഈഴവർ, വേലന്മാർ എന്നിവരുടെ ഇടയിൽ വൈദ്യം കുലത്തൊഴിലാക്കിയവർ പണ്ടുമുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ ചില ഗുരുകുലങ്ങളെങ്കിലും കേരളത്തിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന വസ്തുതയെ ആധാരമാക്കിയുള്ള ഊഹമാണിത്. തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂർ മുതൽ കോലത്തുനാടുവരെ പൊതുവെ കാണുന്ന ഈ സ്വഭാവം നമ്മെ ക്ഷേത്രകേന്ദ്രിതവൈദ്യത്തിന്റെ തൊട്ടു

പിന്നാലെ വന്ന ഗുരുകുലവൈദ്യപാരമ്പര്യത്തിന്റെ മേഖലയിലേക്കെത്തിക്കുന്നു.

ഗുരുകുലവൈദ്യത്തിന്റെ കേരളീയകാലം പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ നാടുവാഴിസ്വരൂപങ്ങളുടെ കാലംതന്നെ എന്നു നിരീക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്. അതായത്, കൊടുങ്ങല്ലൂർ കേന്ദ്രമാക്കിയ പെരുമാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ചയൊഴിഞ്ഞടഞ്ഞ് അതാതു നാടുകളിൽ തെഴുത്തുവന്ന പ്രാദേശികസ്വരൂപങ്ങളുടെ വാഴ്ചക്കാലമെന്നർത്ഥം. അതു ക്രി. 12-ാംശതകം മുതൽ 19-ാംശതകംവരെയുള്ള നീണ്ട കാലയളവാകുന്നു. ഇക്കാലത്തുണ്ടായ മണിപ്രവാളകൃതികളിൽ സമകാലികവൈദ്യജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റി ദുർല്ലഭമെങ്കിലും കൗതുകകരമായ സൂചനകൾ ഉണ്ട്. ചരകം പഠിക്കാൻ പരദേശത്തു ചെല്ലുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്താവം, അക്കാലത്തു തമിഴകത്തു പലയിടത്തും നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന ചരകപാരമ്പര്യത്തിലുള്ള ചികിത്സാകേന്ദ്രങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ലിഖിതപരവും മറ്റുമായ തെളിവുകളുടെ ഒപ്പംവെച്ചു പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.¹⁰ അതോടൊപ്പം കേരളത്തിൽ വാഗ്ഭടീയമായ മറ്റൊരു പാരമ്പര്യവും കണ്ണിച്ചേർന്നു. ഭേദസംഹിതയുടെ ആചാര്യനായിരുന്നാലും അദ്ദേഹം കേരളീയനായിരുന്നു എന്ന ശക്തമായ ഒരഭിപ്രായഗതിയുള്ളതുംകൂടി ഓർക്കണം. കേരളീയമായ ഒരായുർവേദപാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഉല്പത്തിവികാസങ്ങളിലേയ്ക്കാണ് ഇതെല്ലാം ചൂണ്ടുന്നത്. ആ പാരമ്പര്യം അചിരേണ സാമൂഹ്യമായ ഉച്ചനീചതങ്ങളുടെ അതിർവരമ്പുകളേയും മറികടന്ന് സാർവത്രികമായി പ്രചരിക്കാൻ തുടങ്ങി. നാടുവാഴിസ്വരൂപങ്ങളുടെ കാലത്തെ സാമൂഹ്യഘടനയും അവയുടെ വ്യവഹാരസ്വരൂപവും മറ്റും ചേർന്ന് ഈ പാരമ്പര്യം പുഷ്ടിപ്പെട്ടതു ഗുരുകുലങ്ങളിലാണ്. അഥവാ, നാമറിയുന്ന തെളിവുസാമഗ്രികൾ ചൂണ്ടുന്നത് അക്കാലത്തിലേയ്ക്കാണ്.

ഗുരുകുലങ്ങൾ മുഖ്യമായും അഷ്ടവൈദ്യഗൃഹങ്ങളായിരുന്നു, പൊതുവെ. അഷ്ടവൈദ്യന്മാർ ഒന്നൊഴിയാതെ എല്ലാവരും ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണ്യത്തിൽത്തന്നെ ആവ്യുത്ഥം അഷ്ടവൈദ്യന്മാർക്കല്പം കുറവാണെന്നുമുണ്ട്. സ്വാഭാവികമാണുതാനും അത്. ശസ്ത്രക്രിയപോലെയുള്ള കർമ്മങ്ങളും രോഗപരിശോധനയുടെ നിരന്തരമായ ആവശ്യവും മറ്റും കാരണം, വൈദ്യവൃത്തിയിലേർപ്പെട്ടവർക്ക് ആവ്യുത്ഥാരംഭപ്പോലെ മെയ്യുന്നങ്ങാതെ അലസജീവിതം നയിക്കാനാവില്ല. ശുദ്ധാശുദ്ധവിധിയിലും കർമ്മവശാൽ നീക്കുപോക്കുകൾ വേണ്ടിവരുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ ഏറും. രോഗചികിത്സയ്ക്കുള്ള ഔഷധങ്ങളുടെ ചേരുവകളിൽ ശുദ്ധാശുദ്ധവിധിപ്രകാരം വർജ്ജിക്കേണ്ട വസ്തുക്കളുണ്ട്. തിര്യക്കുകളുടെ വിസർജ്ജ്യങ്ങളും മാംസം മുതലായവയും ഈ കൂട്ടത്തിൽ പെടുമല്ലോ. ബ്രാഹ്മണ്യത്തിനു ചേരാത്ത ഇത്തരം സാഹചര്യങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പെരുമാറേണ്ടിവന്നതാവണം വൈദ്യവൃത്തി വരിച്ച ബ്രാഹ്മണർക്കു പാതിത്യം വന്നുപെട്ടതിന്റെ കാരണം.

ബ്രാഹ്മണവർഗ്ഗത്തിൽനിന്നുവിട്ടു പുറത്തുള്ള ചില കൂട്ടായ്മകളിലും വൈദ്യവൃത്തിക്കാരായവരെ കാണാമെന്ന് അല്പം മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ചു. ബ്രാഹ്മണേതരരായ അത്തരക്കാരിൽ ചിലരുടെ ചികിത്സയിൽ ഔഷധപ്രയോഗത്തോടൊപ്പം മന്ത്രതന്ത്രവിധികളും കൂടിക്കലരുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആധുനികകാലത്തോളം തുടർന്നുപോന്ന ചില ചികിത്സാ

പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ തെളിവുകളിൽനിന്നുള്ള ഒരു നിഗമനമാണിത്. ഇതാകട്ടെ, യുക്തിവ്യപാശ്രയമായ ആയുർവേദസമ്പ്രദായത്തോടു തീർത്തും ഇണങ്ങിപ്പോകുന്ന സൈദ്ധാന്തികനിലപാടല്ലതാനും. എന്നിരുന്നാലും ഔഷധപ്രയോഗത്തിൽ പൊതുവെ ചികിത്സയുടെ അഷ്ടാംഗഹൃദയ മാർഗ്ഗം തന്നെയാണ് അവരും അനുവർത്തിച്ചുപോന്നത്.

ഗുരുകുലനിഷ്ഠമായ വൈദ്യവൃത്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള കേരളീയമായ തെളിവുകൾ ക്രി. പന്ത്രണ്ടാം ശതകം മുതൽക്കുള്ള പ്രാചീനമണിപ്രവാളകൃതികളിലാണുള്ളത്. പ്രാചീനമണിപ്രവാളത്തിന്റെ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ ചാക്യാർ പ്രബന്ധങ്ങൾ വൈദ്യവൃത്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള സാമൂഹ്യധാരണകളിൽ പലതും ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയാണ്. ഹാസ്യപ്രധാനമായ ആഖ്യാനങ്ങളിൽ വൈദ്യന്മാരുടെ നേർക്കുള്ള പരിഹാസത്തിനു മുൻതൂക്കമുണ്ടാവുന്നതു സ്വാഭാവികം. വൈദ്യനേയും കാലനേയും താരതമ്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ചില ചാക്യാർശ്ലോകങ്ങൾ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പെടുത്താം.

വൈദ്യഃ ക്രൂരോ, യമഃ ക്രൂരഃ
 കോ ദേദേ യമവൈദ്യയോഃ ?
 യമസ്തു ഹരതി പ്രാണാൻ
 വൈദ്യഃ പ്രാണധനാനി ച

(വൈദ്യനും യമനും ക്രൂരർ
 ദേദമെന്തവർ തങ്ങളിൽ?
 പ്രാണൻ കക്കും യമൻ, വൈദ്യൻ
 പ്രാണനും ധനവും തഥാ).

വൈദ്യവൃത്തിയിൽ പ്രതിഫലസമ്പ്രദായത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിലേക്കുകൂടി ഈ ഹാസ്യം വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു എന്നതത്രേ ഈ പരാമർശത്തിന്റെ സാമൂഹ്യവശം. സ്ഥാപനരൂപങ്ങളായ ഭരണകൂടത്തിന്റേയും ക്ഷേത്രത്തിന്റേയും വരുതിയിൽനിന്നു ചികിത്സ വ്യക്തികളുടേയും കുടുംബങ്ങളുടേയും പരിധികളിലേക്കു മാറിയിരുന്ന് സൂചനകളും ഇവിടെയുണ്ട്. ഗുരുകുലസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഈയൊരു വശം ഉപരിചിന്തയും അന്വേഷണവും ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഒന്നാകയാൽ വിസ്തരിക്കുവാനിവിടെ തുനിയുന്നില്ല. പ്രാചീനമണിപ്രവാളങ്ങളുടെ കാലത്തെ ചില ശ്ലോകങ്ങളിൽ വൈദ്യവൃത്തിയുടേയും ചികിത്സാമാർഗ്ഗത്തിന്റേയും മറ്റു വശങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ആട്ടക്കാരികളുടേയും മറ്റും വസതികളിലും ജനങ്ങൾ കൂടുന്ന മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലും വന്നുകൂടുന്നവരിൽ ഒരു കൂട്ടർ മുറിവൈദ്യന്മാരാണ്. ചികിത്സ ഒരു വരുമാനമാർഗ്ഗമാവുന്നതിന്റെ നേർതെളിവാണു് മുറിവൈദ്യന്മാർ. പല കൃതികളിലും ഇത്തരം മുറിവൈദ്യന്മാർ തങ്ങളുടെ 'വലിയായ്മ' യെപ്പറ്റി പൊങ്ങച്ചം പറഞ്ഞും പ്രസിദ്ധവൈദ്യകുലങ്ങളെ ദുഷിച്ചും വ്യാപരിക്കുന്നതു കാണാം. അത്തരമൊരു സന്ദർഭത്തിൽ, ഉണ്ണൂ നീലസന്ദേശത്തിലെ ഒരു പദ്യം കേരളത്തിൽ അന്നു കേളികേട്ട ചില വൈദ്യഗൃഹങ്ങളെപ്പറ്റി പറയും.

ആർങ്ങാവേക്കാൾ നവരമയിരൂർനന്നു നമ്മോടു കേട്ടി-
 ട്യാലത്തൂർക്കും ചില മുറിമരുന്നുണ്ടു കൈപ്പണുമില്ല²⁸

ആർങ്ങാവ്, അയിരൂർ, ആലത്തൂർ എന്നീ മൂന്നു വൈദ്യകുടുംബങ്ങളെ ഒറ്റയടിക്കു നിരക്കനെ നിർത്തിക്കാണിച്ചുതരുന്ന ഈ ശ്ലോകം

നമ്മുടെ അഷ്ടവൈദ്യപാരമ്പര്യത്തിന്റെ പഴമയെക്കുറിച്ചുകൂടിയാണ് പ്രസ്താവിക്കുന്നതെന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധേയമത്രേ. വൈദ്യവൃത്തി ഗുരുകുലങ്ങളിൽനിന്നും, അവിടെങ്ങളിൽനിന്നു പഠിച്ചുവരുന്ന വൈദ്യന്മാരിൽനിന്നും വിട്ട് പുറത്തേയ്ക്കും പരന്നെത്തുന്നതിന്റെ സുചനകൂടി ഇത്തരം പരാമർശങ്ങളിലുണ്ടെന്ന് ഊഹിക്കണം.

പ്രാചീനമണിപ്രവാളകൃതികളിലെ മുഖ്യവർണ്ണനാവിഷയങ്ങളിലൊന്ന് അങ്ങാടികളാണ്. അങ്ങാടികളിൽ വിൽക്കാൻ വെച്ച വസ്തുക്കളിൽ ഒരിനം, പലതരം പച്ചമരുന്നുകളും അങ്ങാടിമരുന്നുകളുമാകുന്നു. മുമ്പു പറഞ്ഞ ഉണ്ണുന്നീലിസന്ദേശമെന്ന കൃതിയിൽ അത്തരമൊരു പ്രകരണമുണ്ട്.

ഏലം, കോലം, കടുകു, തകരം, കുന്തിരിക്കുന്തിരിക്കം
 ചോന്നപ്പല്ലും ചുകിലുമകിലും നാകിലം, തുത്തിനാകം
 തീമ്പു, കഞ്ചാ, വുലുവ, വിടയം, മാഞ്ചി, മഞ്ചട്ടി, കൊട്ടം
 ചാതിക്കായും പലവുമവിടെക്കാണലാം തേ മരുന്നും²⁹

ഈ ചാർത്തിൽ, നാട്ടിൽനിന്നു പറിച്ചെടുക്കുന്ന മരുന്നുകളുണ്ട്; ഒപ്പം പുറംനാടുകളിൽനിന്നു വന്നെത്തുന്നവയുമുണ്ട്. വിപുലമായ ഭാരതദേശത്തിന്റെ വിദൂരപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു വരുന്ന ഔഷധികളും ഭാരതവെണ്ഡുത്തിനുമപ്പുറത്തുനിന്നുള്ളവയും അക്കൂട്ടത്തിൽ കുറവല്ല. സാഹിത്യകൃതികളിലെ ഈ പരാമർശങ്ങളെ മണിപ്രവാളത്തിന്റെ ഭാഷാപാരമ്പര്യത്തിൽപ്പെട്ട ചില ശാസ്ത്രകൃതികളിലെ ഔഷധയോഗവിവരണത്തോടു ചേർത്തുവെച്ചു പരിശോധിക്കുമ്പോഴത്രേ ചികിത്സാരൂപത്തിനെക്കുറിച്ചുള്ള കൃത്യമായ വിവരം കിട്ടുക. ഉണ്ണുന്നീലിസന്ദേശത്തിൽ ഒരൊറ്റപ്പേരിനാൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ട ആലത്തൂർനമ്പിയുടെ ഗൃഹത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട് ഒടുവിൽ കോഴിക്കോടു സർവകലാശാലയിലെ മലയാളം വകുപ്പിന്റെ ഗ്രന്ഥപ്പുരയിലെത്തിയതും ഇപ്പോൾ പുറത്തിറക്കുന്നതുമായ വൈദ്യഗ്രന്ഥം കേരളീയവൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പഴക്കമേറിയതാണ്³⁰. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഔഷധങ്ങളുടെ ഭൂമിശാസ്ത്രബന്ധം പരിശോധിച്ചാൽ അവയിൽ പലതും ഭാരതഭൂമിയ്ക്കും അപ്പുറത്തുള്ള നാടുകളിൽനിന്നെത്തിയവയാണെന്നു കാണാം.

ഗുരുകുലവൈദ്യത്തിന്റെ ഈ പാരമ്പര്യം കേരളത്തിലെ ഗൃഹവൈദ്യത്തിന്റെ പാരമ്പര്യത്തിലേക്കുകൂടി വെളിച്ചം വീശുന്നുണ്ട്. ആലത്തൂർ വൈദ്യഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വഴിക്കുള്ള ഒട്ടേറെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മധ്യയുഗങ്ങളിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കണം. അവയിൽ പറയുന്ന യോഗങ്ങളധികവും വീടുകളിൽ അപ്പപ്പോൾ ആവശ്യത്തിനു തയ്യാറാക്കി ഉപയോഗിക്കാനുള്ള കഷായം, മുക്കുടി, തൈലം, ചൂർണ്ണങ്ങൾ മുതലായവയെക്കുറിച്ചാണ് വിവരിക്കുന്നത്. അങ്ങാടികളിലേയ്ക്കും ആസ്പത്രികളിലേയ്ക്കും വേണ്ടി തുകപ്പടിയായുണ്ടാക്കി നെടുനാളത്തേയ്ക്കു സൂക്ഷിച്ചു വെയ്ക്കേണ്ട മരുന്നുകളെപ്പറ്റി പ്രസ്താവം ഈ വകുപ്പിൽപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അത്യന്തദുർല്ലഭമാണ്. ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. സർക്കാർമുഖേനയും ക്ഷേത്രങ്ങളോടു ബന്ധപ്പെട്ട ആതുരശാലവഴിയും ഉണ്ടായിരുന്ന ചികിത്സയിൽനിന്നുമാറി വീടുകളിലേക്കൊതുങ്ങുന്നതാണ് ഈ പുതിയ ചികിത്സയുടെ വഴക്കം.

അങ്ങാടിവർണ്ണനകളിൽ പ്രത്യക്ഷമായും യോഗഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പരോക്ഷമായും പരാമർശിക്കുന്ന മരുന്നുപീടികകളുടെ ഒരു ദൃക്സാക്ഷിവിവരണം പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദിയിൽ പറക്കിക്കപ്പലുകളിൽ വന്നെത്തിയ ചില വിദേശീയരുടെ കൃതികളിലുണ്ട്. പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദിയിൽ വാസ്കോഡിഗാമയോടൊപ്പം കപ്പലിൽ പടിഞ്ഞാൻ തീരത്തെത്തി ആദ്യം കോഴിക്കോട്ടും പിന്നീട് വളരെക്കാലം ഗോവയിലും വൈദ്യവൃത്തിയിലേർപ്പെട്ടും നാട്ടുജീവിതശൈലികൾ പഠിച്ചും കഴിഞ്ഞു കൂടിയ ഗാർഷ്യ ഡ ഓർട്ട എന്ന ഒരു പോർത്തുഗീസ് അപ്പോത്തിക്കരിയുടെ ഗ്രന്ഥം ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയണം. ഗാർഷ്യ ഡ ഓർട്ട ഒഴിവുനേരങ്ങളിൽ കോഴിക്കോട്ടും പരിസരങ്ങളിലുമുള്ള മരുന്നുപീടികകളിൽചെന്ന് ഔഷധച്ചെടികളെക്കുറിച്ചു വിവരം ശേഖരിക്കുക പതിവായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യഔഷധങ്ങളേക്കാൾ ഈ നാട്ടുമരുന്നുകൾക്കുള്ള ഫലസിദ്ധിയെപ്പറ്റിയും അപ്പോത്തിക്കരി എടുത്തുപറയുന്നുണ്ട്. കപ്പലിൽ കേരളത്തിലെത്തിയ പടിഞ്ഞാറൻ നാട്ടുകാർ നിവൃത്തിയുള്ളടത്തോളം നാട്ടുമരുന്നുകൾ വേണം ഉപയോഗിക്കാൻ എന്ന ഉപദേശം രേഖപ്പെടുത്താനും ഡ ഓർട്ട മറക്കുന്നില്ല.

ഐതിഹ്യത്തിലെ ആലത്തൂർ പാരമ്പര്യം

തലമുറതലമുറയായി കാതോടുകാതുപകർന്നുപോരുന്ന വാങ്മയങ്ങളാണ് ഐതിഹ്യങ്ങൾ. അവ ഒറ്റക്കേൾവിക്ക് അവിശ്വാസ്യങ്ങളോ അസംഭാവ്യങ്ങളോ ഒക്കെയോവാം. അത്ഭുതമാണവയുടെ അടിസ്ഥാനം. മധ്യയുഗങ്ങളിലെ മാനവസമൂഹങ്ങൾ ലോകമെമ്പാടും അത്ഭുതകഥകളിൽ അഭിരമിച്ചിരുന്നതിന്റെ തെളിവുകളാണ് ഓരോ ഭാഷയിലുമുള്ള അത്തരം കഥകൾ. ആലത്തൂർനമ്പിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങളും ഇക്കൂട്ടത്തിലാണ് പെടുക. പുറമേക്ക് അത്ഭുതപര്യവസായികളായ അനേകസംഭവകഥകൾ വ്യക്തിബോധത്തിന് യാതൊരു തകരാറും സംഭവിക്കാത്ത ജനസമൂഹങ്ങളും നിഷ്ഠയോടെ കൈമാറിപ്പോരുന്നതെന്തിന്? ഒരുത്തരമേ ഉള്ളൂ. അത്ഭുതത്തിനപ്പുറം അത്തരം കഥകൾ മറ്റെന്തൊഘടകങ്ങൾകൂടി വിക്ഷേപണം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്നുവെച്ചാൽ വാചുർത്ഥത്തിനപ്പുറം കടന്ന് മറ്റെന്തൊ സന്ദേശങ്ങൾകൂടി കഥകളിലുണ്ടെന്നുതന്നെ. പലപ്പോഴും ഇത്തരം സന്ദേശങ്ങൾ വിക്ഷേപിക്കാനുള്ള വാഹകമാവാം കഥയിൽ ചേരുന്ന അതിശയഘടകം. കാലത്താൽ സമൂഹത്തിന്റെ ചിന്തകളും താല്പര്യങ്ങളും ശേഷികളും മാറിമറയുന്നതിനനുസരിച്ച ഗൂഢാർത്ഥങ്ങളും സന്ദേശങ്ങളും അപ്രാപ്യങ്ങളോ അപ്രസക്തങ്ങൾപോലുമോ ആയിപ്പോകാം. ഐതിഹ്യങ്ങളിൽ ചിലതെങ്കിലും സന്നിഹിതമായ യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ കിരണങ്ങളിൽകൂടി അപ്രാപ്യംശങ്ങളോടൊപ്പം എന്നെന്നേക്കുമായി മങ്ങിക്കെട്ടു കിടന്നേക്കാം, പിന്നെയൊരു കാലം, നാനാ വ്യവഹാരങ്ങളുടെ സന്ദർഭത്തിൽ അവയെ വ്യവഹരിക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്ന് ഒരു നവീനാർത്ഥംപോലെ തെളിവേല്ക്കാൻ. ആലത്തൂർ വൈദ്യകുലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങൾ അപഗ്രഥിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ഇപ്പറഞ്ഞ ചില ആശയങ്ങൾ സ്വരൂപിച്ചുവെക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ആലത്തൂർ നമ്പിമാരെക്കുറിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങൾ കിട്ടാനുള്ളവ മുഴുവൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി സമ്പാദിച്ച് സമാഹരിച്ചിട്ടുണ്ട്.³¹ അവയിൽ പെടാത്തവയായി ചിലവ, ഏതുമ്പൈവന്റെ പേർക്കും ചാർത്താ

വുന്നവയായി പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. നമ്പിയുടെ കാര്യത്തിൽ ചില അനുഭവയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും കൂടിയുണ്ട്. അതിനെക്കുറിച്ചാദ്യംപറയാം.

മംഗലാപുരം സർവകലാശാലയിലെ ചരിത്രവകുപ്പധ്യക്ഷനും വാളമരുതുർ വെളുത്താട്ടുമനയ്ക്കലൈ അംഗവുമായ ഡോ. കേശവൻ വെളുത്താട്ടിന്റെ ചെറുപ്പകാലത്ത് ഒരിക്കൽ ഉണ്ടായ സംഭവമാണ്. വാളമരുതുരമ്പലത്തിൽ എന്തോ വിശേഷത്തിനു വന്ന ആലത്തിയൂർ നമ്പിക്ക് അപ്പഹന്റെ ഭാര്യവീടായ പെരുന്തിരുത്തി കോവിലകത്തേക്കു പോണം. വലിയവരും കാര്യസ്ഥന്മാരുമൊക്കെ അമ്പലത്തിലാണ്. രാവിലെ തുടങ്ങിയ വെട്ടിപ്പൊളിക്കുന്ന തലവേദനയുമായി കേശവൻ മാത്രം പുതുവത്ത് പടിയിന്മേൽ കമിഴ്ന്നടിച്ച് കിടപ്പായിരുന്നു. സന്ധ്യയായതിനാൽ ഒറ്റയ്ക്ക് പോവാൻ കൂസലുള്ള തന്റെ കൂടെ ആരെയെങ്കിലും അയച്ചുതരണമെന്ന് കേശവനോട് പറഞ്ഞു. തൽക്കാലം അവിടെയെങ്ങും ആരുമില്ല. തന്റെ തലവേദനയാണെങ്കിൽ പൊറുത്തുംകൂടാ. ഈയവസ്ഥ കേശവൻ നമ്പിയെ ധരിപ്പിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം, “ആട്ടെ, തലവേദന മാറ്റിത്തന്നാൽ എന്നെ കോവിലകത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോയാക്കുമോ?” എന്ന് ചോദിച്ച് പുതുവത്തെ പടിയിന്മേലുണ്ടായിരുന്ന ചെല്ലത്തിൽനിന്ന് ഒരു വെറ്റിലയെടുത്ത് ചുരുട്ടി ഞെരിച്ച് തിരുമ്മിപ്പിഴിഞ്ഞ് ആ നീര് ഇടതുകൈ കൊണ്ട് കേശവന്റെ നെറ്റിയിൽ പുരട്ടി. അല്പം കഴിഞ്ഞ് തലവേദന നിശ്ശേഷം മാറിയ കേശവൻ താൻ തന്നെ നമ്പിയെ കോവിലകത്തു കൊണ്ടുചെന്നാക്കിയെന്നത് വെറും കഥയല്ല. യഥാർത്ഥസംഭവമാണ്. ഐതിഹ്യങ്ങളോടൊപ്പം പറഞ്ഞാൽ ഒരു ഐതിഹ്യകഥ. പക്ഷേ അതിൽ അസംഭവ്യതയുടെ അംശം തീരെയില്ല എന്നതും നേരുതന്നെ.

ഈ കഥ നാമെന്തിന് പറയുന്നു? നമ്പിയുടെ ചികിത്സാനൈപുണി ഘോഷിച്ചു പരസ്യപ്പെടുത്തേണ്ട ഭാരം നമുക്കില്ല. യുക്തിയുടേയും ശാസ്ത്രത്തിന്റേയും വരുതിക്ക് കീഴ്പ്പെട്ട നമ്മുടെ തലമുറകൾ ഇക്കഥ കേൾക്കുന്നത് ഇതിലെ അത്ഭുതം ആസ്വാദിക്കാനുമല്ല. അത്ഭുതം, നമ്മെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം അത്രയൊന്നും ആസ്വാദ്യമല്ല എന്നതാണവസ്ഥ. അതുകൊണ്ട് നാം ഇപ്പറഞ്ഞ കഥയുടെ ഘടന വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ യുക്തിയുടേയും ശാസ്ത്രബോധത്തിന്റേയും പരിമാണങ്ങൾക്കൊപ്പിച്ച് പുതിയ ആശയം ഉല്പാദിപ്പിക്കാനാണ് ശ്രമിക്കുക. നമ്പി വെറ്റിലച്ചാറു പുരട്ടുമ്പോഴേക്ക് തലവേദന സ്വയമേവ മാറുന്ന ഘട്ടത്തിലെത്തിയിരുന്നു എന്നോ മറ്റോ ഉള്ള മട്ടിലുള്ള വിശദീകരണം ചിലപ്പോൾ ഒപ്പിച്ചെടുത്തെന്നും വരാം. ശാസ്ത്രസമ്മിതി പോരെന്നു തോന്നിയാൽ, നമ്പിയെ കുറിച്ചുള്ള കഥകളുടെ പ്രത്യയനശക്തിയെപ്പറ്റിയും മറ്റും വേറെയും വിശദീകരണങ്ങൾ തേടിയേക്കാം. അതെങ്ങനെയായാലും നമ്പിയുടെ ചികിത്സാവിഷയകമായ പ്രാമാണ്യത്തെക്കുറിച്ചുതന്നെയാണ് നാമും പറയുന്നത് എന്നാണ് കൗതുകകരമായ കാര്യം. അതിന് മധ്യയുഗങ്ങളുടെ മനം മയക്കിയിരുന്ന അത്ഭുതവൃത്താന്തങ്ങളല്ല, റിയലിസ്റ്റ് ആഖ്യാനത്തിന്റെ അംശങ്ങളാണ് നമ്മൾ തിരഞ്ഞെടുത്തത് എന്നതത്രേ ശ്രദ്ധേയമായ വസ്തുത. ഐതിഹ്യങ്ങളുടെ പാരമ്പര്യം ഏറ്റുവാങ്ങിയ നമ്മൾ, ആ പാരമ്പര്യം വിക്ഷേപിക്കാനുദ്ദേശിച്ചിരിക്കാവുന്ന ആശയത്തെ നമ്മുടെ കാലത്തിന്റെ ഒരു ചുരും കൂട്ടിക്കലർത്തി വീണ്ടും തലമുറകളിലേയ്ക്ക് വിക്ഷേപിക്കുകയായി.

അപ്പോൾ ആലത്തൂർ നമ്പിമാരെക്കുറിച്ചുള്ള പൂർവികയാമാർത്ഥ്യം എന്താവാം? അതാണ് ഇവിടെ പ്രസക്തമായ ചോദ്യം.

ആലത്തൂർകഥകളിൽ ആഖ്യാനത്തിന് ആധാരമായി മൂന്നു വിഷയങ്ങളാണ് കാണുക. ഒന്ന്, നമ്പിമാരുടെ ശാസ്ത്രാവഗാഹം, രണ്ട് അശ്വിനീ ദേവകളുടെ ഗുരുസ്ഥാനം, മൂന്ന് അപൂർവൗഷധലബ്ധി അഥവാ ജ്ഞാനലബ്ധി.

ആൽക്കൊമ്പത്തെ പക്ഷികൾ ചിലയ്ക്കുന്നതിനൊരു ഭാഷാരൂപം കല്പിച്ച്, അതിന് വൈദ്യശാസ്ത്രസംബന്ധിയായൊരർത്ഥവും ആരോപിക്കുന്നത് വൈദ്യശാസ്ത്രപ്രകാരം ആരോഗ്യവാനാർ എന്ന ചോദ്യത്തിനുത്തരം പറയാനാണ്. അവിടെ നിന്ന് തുടങ്ങി, അവിടെത്തന്നെ ചെന്ന വസാനിക്കുന്നതാണ് ചികിത്സയുടെ ജ്ഞാനവും നൈപുണിയും. ആ ജ്ഞാനം ഉടനടി പ്രയോഗിക്കാനുള്ള നമ്പിമാരുടെ കഴിവാണു പ്രമാണരൂപമായി കഥയിൽ വരുന്നത് - 'കാലേഹിതമിതഭോജി.....' ഇത്യാദി പാഠരൂപത്തിൽ. ചോദ്യകർത്താക്കൾ ദേവവൈദ്യന്മാരായ അശ്വിനീകുമാരന്മാരായിരുന്നു എന്ന് വരുന്നതോടെ ആലത്തൂർ നമ്പിമാർക്ക് ദേവകളുടെ ഗുരുസ്ഥാനം കൈവന്നു. ഇതിൽപ്പരം ഒരു സ്ഥാനോന്നമനം പഴയ കാലസ്ഥിതിക്ക് ഒരു വൈദ്യന് സങ്കല്പിക്കാനില്ല. രോഗശാന്തിക്കു മറ്റൊരു നിവൃത്തിയുമില്ലാതാകുമ്പോൾ, അഴിച്ചുനോക്കാൻ കൊടുത്ത ഗ്രന്ഥം, അപൂർവൗഷധജ്ഞാനമല്ലാതെ മറ്റെന്താണ്? അതേ സന്ദേശത്തിന്റെ രൂപാന്തരം തക്ഷകനുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കഥയിലും കാണാം. രത്നങ്ങളിൽവെച്ച് മുന്തിയ മാണിക്യക്കല്ല് നേടിയ കഥയും ആലത്തൂർ വൈദ്യത്തിന്റെ അപൂർവമേന്മയെ കുറിക്കുന്നതുതന്നെ. ക്ഷയം, കുഷ്ഠം, മുതലായ മധ്യയുഗങ്ങളിലെ മഹാരോഗങ്ങൾക്കെല്ലാം ഔഷധം ആലത്തൂർ നമ്പിയുടെ പക്കലുണ്ടെന്ന സന്ദേശമാണ് വേറെ ചില കഥകളിൽ.

ഇമ്മട്ടിൽ നോക്കിയാൽ, ആലത്തൂർ ഐതിഹ്യങ്ങളെല്ലാംതന്നെ ചെയ്യുന്നത് ആലത്തൂർനമ്പിയുടെ ശാസ്ത്രാവഗാഹം, അപൂർവൗഷധപ്രയോഗം, മനോധർമ്മചികിത്സ മുതലായ ഗുണങ്ങളെ കീർത്തിപ്പെടുത്തുകയാണ്. ഇന്നത്തെ പരസ്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന അതേ ധർമ്മം കുറേക്കൂടി കാര്യക്ഷമമായും രസകരമായും ആണ് കഥകൾ നിർവഹിക്കുന്നതെന്നു മാത്രം.

ആലത്തൂർ നമ്പിയുടേയും ഗുരുനാഥനായ കുട്ടഞ്ചേരി മുസ്സിന് ഒന്നേ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളുപോലും. താൻ കാണാത്തതായി വൈദ്യശാസ്ത്രം സംബന്ധിച്ച് ആലത്തൂർനമ്പിയുടെ പക്കലുള്ള വൈദ്യഗ്രന്ഥം ഒരു നോക്കു കാണണം. ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വിളംബരമത്രേ കുട്ടഞ്ചേരിമുസ്സിന്റെ അനുഗ്രഹകഥയിൽ ഉള്ളത്. ആ ഗ്രന്ഥമാവുമോ ഈ ഗ്രന്ഥം?

കുറിപ്പുകളും സൂചനകളും

1. എം.ആർ. രാഘവവാരിയർ, *അശോകന്റെ ധർമ്മശാസനങ്ങൾ*, ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം-1979
2. പ്രാചീനേന്ത്യൻ വിഹാരങ്ങളിലും പുറത്തുമായി ബൗദ്ധപാരമ്പര്യം

ത്തിൽ ആയുർവേദ പദ്ധതിയിലുണ്ടായ ആശയപരിവർത്തനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വിമർശനാത്മകമായ ഒരു പഠനത്തിനു കാണുക. Kenneth G. Zysk, *Asceticism and Healing in Ancient India: Medicine in the Buddhist Monastery* (Indian Medical Tradition, Vol. II), Delhi: Motilal Banarsidas, 2000.

3. ഭാഷാശാസ്ത്രപരവും സാംസ്കാരികവുമായ കാരണങ്ങളാൽ ഈ കൃതികളെ പഴന്തമിഴ്‌പാട്ടുകളിൽപ്പെടുത്താൻ വിഷമമാണ്. എന്നാൽ 'മണിമേഖല'യെപ്പോലും, പഴന്തമിഴ്‌പാട്ടുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കൂട്ടുന്ന ചില പണ്ഡിതന്മാർ ഇല്ലായ്കയില്ല.
4. Rajan Gurukkal and Raghava Varier, *Cultural History of Kerala*, Vol. I, Cultural Publication Department, Trivandrum, 1999.
5. N. Karashima, "Village Communities: Myth or Reality?", *South Indian History and society - Studies from Inscriptions AD 850-1800*, Delhi Oxford University Press, 1984, pp 40-55.
See also, M.R. Raghava Varier, *Village Communities in Pre-colonial Kerala*, Mysore, 1994.
6. Burtor Stein, *Studies in South Indian History*. Vikas Publishing House, Delhi, 1976.
7. Iravatam Mahadevan, *Early Tamil Epigraphy*, Harward University, 2003.
8. R. Niranjana Devi, *Medicine in South India*, Chennai, 2006, pp 186-7
9. K.A. Nilakanta Sastri, *The colas*, Madras University, Madras, 1935-37, p. 632.
10. *ഉണ്ണിയച്ചിചരിതം* (മൂലപാഠം), ഗദ്യം.
11. Niranjana Devi, *Op. cit*,
12. *Travancore Archeological Series*, Vol. II, Part-III, Huzur treasury plates belonging to the Vishnu temple at Tiruvalla.
13. *ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം*. ഉത്തര., 13.
14. *ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം*. പുർവ്വ., 83.
15. Garcia da Orta, *Coloquios dos Simples e Drogas a causas medicinais da India*, Goa, 1563, Critical Edition by Conde de Ficalho, (in two volumes), Lisbon, 1891-95, Eng. Tr. Simples and Drugs of Hindoostan.
16. കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി, ഐതിഹ്യമാല (എട്ടാം പതിപ്പ്), കറന്റ് ബുക്സ്, കോട്ടയം, 1989.

കുമാരനാശാൻ ആരുടെ കൂടെ ആയിരുന്നു?

ഡോ. എസ്. കെ. വസന്തൻ

മുഖവുരയൊന്നും കൂടാതെ ഋജുവായി ഒരു ചോദ്യത്തിലേയ്ക്ക് കടക്കുകയാണ്: കുമാരനാശാൻ ആരുടെ കൂടെ ആയിരുന്നു-കേരള വർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ കൂടെയോ? എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ കൂടെയോ? പ്രഫസർ മുണ്ടശ്ശേരി പലപ്പോഴായി പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുള്ളത് ആശാൻ രാജരാജവർമ്മയുടെ ഗുളികച്ചെപ്പേന്തിയ ശിഷ്യരിൽ പെടും എന്നാണല്ലോ. സാഹിത്യീലോകത്തിന്റെ “ദുഷിച്ചു പോയ രൂപിയെ പ്രത്യാനയിപ്പാൻ” ശ്രമിച്ച എ. ആറിന്റെ ‘ഗുളികച്ചെപ്പേന്തിയ ശിഷ്യരും’ ആ ശ്രമം തുടരും എന്നാണ് ആശാൻ പറഞ്ഞത് (പ്രരോദനം ശ്ലോകം 56) ആ ശിഷ്യരിൽ താൻ പെടും എന്നോ ആ രീതി താനും തുടരും എന്നോ പറഞ്ഞില്ല. ഗുളികച്ചെപ്പേന്തിയ ശിഷ്യനാണ് താൻ എങ്കിൽ അക്കാര്യം ആശാൻ പറയുമായിരുന്നില്ലേ? അത്രയ്ക്ക് പോകേണ്ട എന്നുവയ്ക്കുക. എന്നാൽപ്പോലും താൻ അങ്ങനെ ഗുളികച്ചെപ്പേന്തിയ ശിഷ്യനാണ് എന്ന് ആ പ്രസ്താവനയ്ക്ക് അർത്ഥമുണ്ടോ? പ്രരോദന രചന 1919ലാണ്. അതിന്റെ ആമുഖം 12-4-1919ൽ. 1919ൽ തന്നെ ‘ചിന്താവിഷയമായ സീത്’യുടെ രചന. 8-12-1919ൽ അതിനെഴുതിയ മുഖവുരയിൽ, 1914ൽ തുടങ്ങിയ രചന പല കാലങ്ങളിലായി എഴുതിയ 80 ശ്ലോകങ്ങൾക്കുശേഷം ‘നൂറ്റാണ്ടിനുള്ളിലൊന്നും. ബാക്കി 112 ശ്ലോകങ്ങൾ, ‘ഈയിടെ ഏതാനും ദിവസങ്ങൾകൊണ്ട് എഴുതിയതാണ്’ എന്നും ആശാൻ പറയുന്നുണ്ട്. ഈ തീയതികൾ എന്തിന് എടുത്തു പറഞ്ഞു എന്നത് വഴിയേ വ്യക്തമാക്കാം.

മലയാള കവിതയിൽ കാല്പനികതയുടെ അരുണോദയം എ. ആർ. തമ്പുരാന്റെ മലയാളവിലാസത്തിലൂടെ ആണ്; ജീർണ്ണിച്ച നിയോക്താ സിന്ധുതന്റെ അവസാന മികച്ച ഉദാഹരണങ്ങളിലൊന്ന് മയൂരസന്ദേശമാണ് എന്നെല്ലാം ഒരു പൊതുധാരണ- ഈ ധാരണ പരത്തുന്നതിൽ പ്രധാനപങ്കുവഹിച്ച ആളാണ് മുണ്ടശ്ശേരി-നിലവിലുണ്ട്. ഇതിൽ മയൂരസന്ദേശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശത്തോട് എനിക്ക് യോജിപ്പാണ്. എന്നാൽ മലയാളവിലാസത്തെ കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായം ഉല്ലൂകൂടാതെ വിഴുങ്ങാൻ വയ്യ. തീവണ്ടിയിൽ വരുന്ന മലയാളിക്ക് പശ്ചിമഘട്ടം കണ്ടിട്ട് അത്ഭുതം! മറിച്ച് അക്കാലത്ത് മലയാളിയ്ക്ക് തീവണ്ടി കണ്ടിട്ടാവും അത്ഭുതം. ഏതാണ്ട് അക്കാലത്താണ് തീവണ്ടികണ്ട് അത്ഭുതപ്പെട്ട കുറെ കവികൾ തീവണ്ടിയെപ്പറ്റി ശ്ലോകങ്ങൾ എഴുതി സമാഹരിച്ചത്: കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാനും, വള്ളത്തോളും കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാനും, ഉള്ളൂരും ഉണ്ട് ആ കവികളുടെയിൽ.

പുരോഗമന ചിന്താഗതിക്കാരനായ എ.ആറിനെക്കൊണ്ട്, ആശാൻ നളിനിയ്ക്ക് ആമുഖം എഴുതിച്ചതാണ് ഈ ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തിന്റെ ബലിഷ്ഠമായ തെളിവായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാറുള്ളത്. 1911ൽ നളിനി എഴുതുന്നതിന് രണ്ടുകൊല്ലം മുൻപാണ് വെളിച്ചത്തെക്കാൾ ശബ്ദം പ്രസരിച്ച

പ്രാസവാദം, ആരുമാരും ജയിക്കാതെ അവസാനിച്ചത്. ഒന്നുകൂടി കൃത്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ നളിനിയുടെ പണിപ്പുരയിൽ ആശാൻ അതിന് രൂപം നൽകുന്നത് പ്രാസവാദം പുറത്ത്കൊട്ടിക്കലാശിക്കുമ്പോഴാണ്. രണ്ടാം അക്ഷരത്തിൽ കമ്പം കയറി പലകവികളും നിരർത്ഥപദങ്ങൾ കൂത്തിത്തിരുകി കവിത നിർജ്ജീവമാക്കി എന്നാണ് പ്രാസവിരോധികൾ പറഞ്ഞത്. അതു ശരിയാണുതാനും. സംസ്കൃതത്തിൽ ദിതീയാക്ഷര പ്രാസനിബന്ധന ഇല്ല എന്നും അവർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. അതും ശരിയാണ്. എന്നാൽ ഇതിനർത്ഥം ദിതീയാക്ഷര പ്രാസനിബന്ധന സ്വീകരിച്ചാൽ ശ്ലോകം മോശമാവും എന്നാണോ? സ്വീകരിച്ചില്ല എങ്കിൽ ശ്ലോകം നന്നാവും എന്നാണോ? രണ്ടും അല്ല എന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാമാന്യ ബുദ്ധി മതി.

നിരവധി പ്രാസങ്ങൾ ഉള്ളപ്പോൾ എന്തിന് ദിതീയാക്ഷരപ്രാസം-സജാതീയ ദിതീയാക്ഷരപ്രാസം- നിയമേന പാലിക്കണം എന്ന ചോദ്യം പ്രസക്തമാണ്. ഇവിടെ മലയാളിയെ സ്വാധീനിച്ചത് ശ്ലോകം എഴുതിയിട്ടില്ലാത്ത എഴുത്തച്ഛനാണ്. (ഇരുപത്തിനാലു വൃത്തം ശ്ലോകങ്ങളാണോ? ആ രചന എഴുത്തച്ഛന്റേതാണോ?) കേകയിലും, കാകളിയിലും അന്നനടയിലും തിളങ്ങിയ ഈ ഇത്തിരിപ്പൊന്നിന്റെ ഭംഗി മലയാളിക്ക് പ്രിയംകരമായിത്തോന്നിയിട്ടുണ്ടാവണം. രാമപുരത്തുവാരുർ അത് നതോന്നതയ്ക്കും ചാർത്തി. അങ്ങനെയാവാം അത് കൈരളീമഹിളയുടെ മംഗല്യമായത്. മലയാളം സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നു ഭിന്നമാണ് എന്ന് ആ നാട്ടെഴുത്തച്ഛന് നന്നായറിയാമായിരുന്നു. ആ സ്വാതന്ത്ര്യ പ്രഖ്യാപനത്തിന്റെ സൂചനകൂടിയാവാം രണ്ടാമക്ഷര സമാനത.

(‘ശാരിക കൊഞ്ചിപ്പാടിപ്പറന്നതെങ്ങോ തത്ര ചാരുകേരള ഭാഷാ സ്വാതന്ത്ര്യക്കൊടിപാറി’ - വൈലോപ്പിള്ളി)

പ്രാസവാദത്തിനിടയിലാണ് കേരളവർമ്മ പ്രശസ്തമായിത്തീർന്ന ഈ ശ്ലോകം എഴുതിയത്.

“വാസന്തീമധുവാർന്ന വാക്കിന് സജാതീയദിതീയാക്ഷര-
പ്രാസം തീർപ്പതു-കൈരളീ മഹിളതൻ മംഗല്യമാണോർക്കണം
ഹാസം സത്തിലസംശയം പിഴയതിൽപ്പാഴായ്പ്പറഞ്ഞാൽ പരീ-
ഹാസം സത്തുകളുൾത്തടത്തിലതിയായ് ചെയ്യുന്നതാശ്ചര്യമോ?”

‘വാസന്തീ മധുവാർന്ന വാക്ക്’ എന്ന പ്രയോഗം പിൽക്കാലത്ത് വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാതെ പോയി-വാസന്തീമധു, വാർന്ന വാക്ക് എന്നൊരു ദുർവ്യാഖ്യാനം ഉണ്ടായിട്ടുകൂടി! പൂവിൽ തേൻ എന്നപോലെ ആണ് വാക്കിൽ അർത്ഥം. ‘കനക്കുമർത്ഥവും സ്യധകണക്കെ പദനിരയും’ എന്നെഴുതിയ ഉണ്ണായിവാരുർ, വാക്കും അർത്ഥവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം പൂവും തേനും എന്നപോലെ എന്നു തന്നെയാണ് പറഞ്ഞത്. മുണ്ടശ്ലേരി മാസ്റ്റർ അതു തലകുലുക്കി സ്വീകരിക്കുന്നും ഉണ്ട്. അർത്ഥപൂർണ്ണമായ വാക്ക് എന്ന കാര്യത്തിൽ കേരളവർമ്മയ്ക്കും സംശയമില്ല, വീട്ടുവീഴ്ചയില്ല. അത്തരം തേൻ കിനിയുന്ന വാക്കുകൾ കോർത്തെടുക്കുമ്പോൾ ഇത്തിരിപ്പൊന്നിന്റെ തിളക്കംകൂടി വേണം. മലയാളിക്ക് താലിയെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പം പാരമ്പര്യത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. അങ്ങനെവേണം ആ ശ്ലോകത്തിന്റെ അർത്ഥം, അതിന്റെ സംസ്കാരതലം മനസ്സിലാക്കുവാൻ.

നിരർത്ഥപദങ്ങൾ ശബ്ദപ്പൊലിമയ്ക്കുവേണ്ടി മാത്രം സ്വീകരിക്കുന്നതിനെ ആശാൻ എതിർത്തു. ദുർദ്ദേവതാപ്രീതിയ്ക്ക് പുത്രനെ ബലിക്കൊടുക്കുന്നതുപോലെ ആണ് അത് എന്നദ്ദേഹം തുറന്നടിച്ചു. അർത്ഥപൂർണ്ണമായ പദങ്ങൾ ശബ്ദഭംഗിയോടെ വിന്യസിക്കുക എന്ന കാര്യത്തിൽ കേരളവർമ്മയുടെ അതേ അഭിപ്രായം തന്നെ ആയിരുന്നു. ആശാനും എന്നർത്ഥം. ഒരു യഥാർത്ഥ കവിയ്ക്ക് അതു സാധിക്കും എന്ന എതിരറ്റ ആത്മവിശ്വാസവും, യഥാർത്ഥ കവിയ്ക്കേ അതു സാധിക്കൂ എന്ന തിരിച്ചറിവും ആ 'ഗ്രാമവൃക്ഷത്തിലെ കുമ്പിയിന്ന്' ഉണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ നളിനിയ്ക്ക് ആമുഖമെഴുതുവാൻ എ. ആറിനെത്തന്നെ തിരഞ്ഞുപിടിച്ചതിൽ ക്രിയാകേവലമുത്തരം എന്നൊരു 'കുസൃതി' ഉണ്ടാവില്ലേ?

ഇത് എ.ആർ., മനസ്സിലാക്കിയിട്ടും ഉണ്ട്. പ്രാസം ഇല്ലാതെ ഒരു കാവ്യം എഴുതുവാൻ കേരളവർമ്മയോടു എ.ആർ. അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും കേരളവർമ്മ 'ദൈവയോഗം' എഴുതുകയും ഉണ്ടായി. ആ കാവ്യത്തിൽ വിവാഹം വർണ്ണിക്കവെ അദ്ദേഹം മാലയിടലും പൂടവകൊടുക്കലും മാത്രമേ പ്രതിപാദിച്ചുള്ളൂ; താലികെട്ട് ഒഴിവാക്കി. കൈരളീമഹിളതൻ മംഗല്യത്തെ അംഗീകരിക്കാത്തവർക്ക് എന്ത് താലി? കിട്ടിയ അവസരം ഉപയോഗിച്ച് ദതീയാക്ഷര പ്രാസവിരുദ്ധർക്ക് ഒരു കുത്ത്! എ. ആർ. ആകട്ടെ, ഭാഷാഭൂഷണത്തിൽ ദിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തെ 'കേരളപ്രാസം' എന്നു വിളിച്ചു! പ്രാസവാദകാലത്ത് - ഒരാൾ പ്രാസം ദീക്ഷിക്കാതെ എഴുതിയ ശ്ലോകങ്ങളിലെ പദങ്ങൾ സ്ഥാനം മാറ്റി വിന്യസിച്ചു പ്രാസദീക്ഷ കൈവരിച്ചു കാണിച്ചുകൊടുത്തു കൂണ്ടൂർ. ദേവയാനീചരിതം എന്ന കൂട്ടുകവിതയിൽ ഉള്ളൂർ തനിക്ക് എഴുതാൻ കിട്ടിയ ഭാഗം അവസാനിപ്പിച്ചത്, 'പാവതസാധ്യം ശേഷമെൻതമ്പുരാനെ! എന്നാണ്; തൊട്ടടുത്ത ഭാഗം എഴുതുക പന്തളം കേരളവർമ്മത്തമ്പുരാന്റെ ഊഴമായിരുന്നു. ഇമ്മാതിരി 'കുസൃതി'കൾ അന്നത്തെ സഹൃദയരും രസിച്ചിരുന്നു. അത്തരം ഒരു 'കുസൃതി' ആയിക്കൂടെ നളിനിയ്ക്ക് ആമുഖമെഴുതാൻ എ.ആറിനെ തിരഞ്ഞെടുത്തതിലെ മനോഭാവം?

ആ ആമുഖത്തിൽ എ.ആർ. എഴുതി: "എന്നാൽ അർത്ഥകല്പനയിൽ ഇത്രത്തോളം നിഷ്കർഷ ചെയ്തിട്ടുള്ളതുപോലെ ശബ്ദത്തെ സംബന്ധിച്ച നിർബന്ധങ്ങളിൽ ചിലത് ഒഴിവാക്കുക കൂടി ചെയ്തിരുന്നു എങ്കിൽ ഈ കാവ്യത്തിന് ഭംഗി ഒരുമാറ്റു കൂടുകയില്ലായിരുന്നോ എന്നൊരു ചോദ്യത്തിന് വക കാണുന്നുണ്ട്." ഈ ഒഴുക്കൻ പ്രസ്താവന സാധൂകരിക്കുവാൻ എ.ആർ. ശ്രമിച്ചില്ല. നളിനിയുടെ ശ്ലോകങ്ങളിൽ ശബ്ദഭംഗി കുറച്ച്, അതുകൊണ്ടുമാത്രം അർത്ഥഭംഗി വർദ്ധിപ്പിക്കാമായിരുന്നു എങ്കിൽ, എ.ആറിനെപ്പോലെ ഉള്ള ഒരു പണ്ഡിതകവി നിരൂപകൻ അത് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണിച്ചുതരുമായിരുന്നു. (കൂണ്ടൂർ കാണിച്ച കുസൃതി ഓർക്കുക. ചിത്രനിയോഗരൂപത്തിൽ ആശാൻതന്നെ ആ അഭ്യാസം നിർദ്ദയം കാണിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നും ഓർക്കുക. വള്ളത്തോളിന്റെ 'ചിത്രയോഗം' മഹാകാവ്യത്തിലെ,

ധരാതലത്തിൽ ധനപുഷ്പിയൊത്തു
 ളെഭാരാര്യദേശം നിഷധാഭിധാനം

ചിരാൽ വിളങ്ങുന്നു കുബേരദിക്കാം
 വരാംഗിയാൾ തൊട്ടൊരുപൊട്ടുപോലെ' എന്ന ആദ്യശ്ലോകത്തിലെ ന്യൂന
 തകൾ എടുത്തുകാട്ടി-

'പുരാണ രാജ്യങ്ങളിൽ മുഖ്യമായും
 ജെളാരാര്യദേശം നിഷയാഭിധാനം
 ചിരാൽ വിരാജിച്ച കുബേരദിക്കിൽ
 പരാർദ്ധ്യമായുജെളാരു പൊട്ടുപോലെ' എന്ന് പ്രാസദീക്ഷയോടെ തന്നെ
 തിരുത്തി. മാത്രമല്ല "അദോഷൗ സഗുണൗ, സാലങ്കാരൗ, ശബ്ദാർത്ഥൗ
 കാവ്യം" എന്ന ആലങ്കാരിക മതത്തെ ഉദ്ധരിച്ച് തനിക്ക് അഭിമതമായ
 കാവ്യസങ്കല്പം എന്ത് എന്ന് വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തു. 'ശബ്ദാർത്ഥൗ
 കാവ്യം' തന്നെയല്ലേ വാസന്തീ മധുവാർന്ന വാക്കിൽ ചേരുന്ന സജാ
 തീയ ദ്വിതീയാക്ഷര പ്രാസം?

എ. ആർ. നിരൂപണത്തിൽ ഒരിക്കലും മുഖംനോക്കിയിരുന്നില്ല.
 ഒക്കെ നോക്കി വിമർശനം അദ്ദേഹത്തിന് അപരിചിതം ആയിരുന്നു.
 ഭാഷാഭൂഷണത്തിൽ ക്ലിഷ്ടം എന്ന കാവ്യദോഷത്തിന് അദ്ദേഹം ഉദാഹര
 ണമായി ചേർത്തത് കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ എഴുതിയ ശ്ലോകമാണ്.
 പല കാവ്യദോഷങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹം ഉദാഹരണങ്ങളായി ഉദ്ധരിക്കുന്നത്
 ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠരായ എഴുത്തുകാരുടെ ശ്ലോകങ്ങളാണ്.

അപ്പോൾ ദ്വിതീയാക്ഷര പ്രാസം കാവ്യശോഭ വർദ്ധിപ്പിക്കും എന്നു
 പറഞ്ഞ കേരള വർമ്മയോടൊപ്പമാണ് താൻ എന്നും, അതിനു തെളിവായി
 ഇതാ 'നളിനി' എന്നും ആശാൻ, എ.ആറിനോട് പറയാതെ പറയുകയല്ലേ
 ചെയ്തത്? തുടർന്നിങ്ങോട്ട് തന്റെ എല്ലാ കവിതകളിലും ആശാൻ പ്രാസം
 ദീക്ഷിച്ചു എന്നു കാണണം. ("തുമതേടുംതൻ പാളകിണറ്റിലിട്ടോമൽ
 കൈയാൽ കയറുവലിച്ചുടൻ" എന്ന വരികളിൽ പാള കിണറ്റിലിടുന്ന
 തിലല്ല തുമ, ഓമൽ കൈയിലെ 'മ'യോടു അത് ചേരുന്നതിലാണ്.)

കേരളവർമ്മ മയൂരസന്ദേശത്തിൽ
 'ഇഷ്ടപ്രാണേശ്വരിയുടെ വിധോഗത്തിനാലും നരേന്ദ്ര-
 ദ്വിഷ്ടതാത്താലൊരുവനുളവാം മാനനഷ്ടത്തിനാലും
 കഷ്ടപ്പെട്ടപ്പുരുഷനൊരു നാലഞ്ചുകൊല്ലം കഴിച്ചാ-
 നിഷ്ടക്കേടാൽ വരുവതു പരിഹാരമില്ലാത്തതല്ലോ' എന്ന് ശ്രവണ
 കടുവായ 'ഷ്ട' വിപ്രലംഭശൃംഗാരത്തിന്റെ സ്പനിഗ്ദ്ധതയ്ക്ക് തടസ്സ
 മാവുമോ എന്നാലോചിക്കാതെ പ്രയോഗിച്ചല്ലോ. വിപ്രലംഭ ശൃംഗാ
 രത്തിനു പോലും സഹിക്കാനാവാത്ത അ'ഷ്ട'യെ കരുണത്തിന്റെയോ
 ശാന്തത്തിന്റെയോ സ്പനിഗ്ദ്ധതയിലേക്ക് ആശാനും അടിച്ചു കയറ്റിയിട്ടുണ്ട്.

"കഷ്ടം സ്ഥാനവലിപ്പമോ" പ്രഭൃതയോ സജ്ജാതിയോ വംശമോ
 ദൃഷ്ടശ്രീതനുധാടിയോ ചെറുതുമിങ്ങോരില്ലപ്പോലാരാനലൻ
 കഷ്ടം! മാനുഷഗർവ്വമൊക്കെ ഇവിടെപ്പുക്കസ്തമിക്കുന്നിതി-
 ണ്ണിഷ്ടന്മാർ പിരിയുന്നു-ഹാ! ഇവിടമാണദ്ധ്യാത്മ വിദ്യാലയം"
 (കഷ്ടം എന്നു പറയാനാണ് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ എനിക്ക് ഇഷ്ടം)

ലേഖനം തുടങ്ങിയപ്പോൾ പ്രരോദനത്തിന്റെയും ചിന്താവിഷയമായ
 സീതയുടെയും രചനാകാലങ്ങളെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിച്ചു. ആ തീയതികൾ ശ്രദ്ധി
 ച്ചാൽ ഒന്നു മനസ്സിലാവും. പ്രരോദനം എഴുതിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുപോലും, ദ്വിതീ

യാക്ഷരപ്രാസം കാവ്യഭംഗി ഉണ്ടാക്കും എന്നു തന്നെയാണ് ആശാൻ കരുതിയിരുന്നത്.

പ്രരോദനത്തിന്റെ ആമുഖത്തിൽ 'ആംഗലസാമ്രാജ്യം' എന്ന സാഹസികത മഹാകാവ്യം വായിച്ചശേഷം, താൻ എങ്ങനെ എ.ആറിന്റെ ആരാധകനായി എന്ന്. ആശാൻ പറയുന്നുണ്ട്. നളിനിയുടെ ആമുഖമെഴുതാൻ എന്തുകൊണ്ട് എ.ആറിനെ തിരഞ്ഞെടുത്തു എന്നും ആ മൂവ വുരയിൽ വായിക്കാം. "നളിനിയ്ക്ക് തിരുമേനിയെക്കൊണ്ടുതന്നെ ഒരു അവതാരിക എഴുതിക്കാൻ ഞാനാഗ്രഹിച്ചത് അവിടത്തെ നേർക്ക് ഇങ്ങനെ നിർവ്യാജമായ ബഹുമാനം തോന്നിയതിനുശേഷമാണ്. കേരള വർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ സാഹിത്യസംബന്ധമായ അഭിപ്രായങ്ങളും അഭിനന്ദനങ്ങളും അതിദാക്ഷിണ്യം നിമിത്തം അപ്യാവർത്തകങ്ങളായി കലാശിച്ചതും അവിടത്തെ പ്രിയ ഭാഗിനേയനെ അന്വേഷിപ്പാൻ എനിക്ക് പ്രേരകാന്തരമായിത്തീർന്നു എന്ന വസ്തുത കൂടി തുറന്നുപറയുന്നതിനും വിരോധമില്ല". കേരളവർമ്മയുടെ സാഹിത്യസംബന്ധിയായ അഭിപ്രായങ്ങൾ അപ്യാവർത്തകങ്ങളായതുകൊണ്ടാണ്- അതിന്നു കാരണം അതിദാക്ഷിണ്യം-ആമുഖമെഴുതാൻ, താൻ മറ്റൊരാളെ സമീപിച്ചത് എന്നാണല്ലോ ഇതിനർത്ഥം. (അപ്യാവർത്തകം എന്നതുകൊണ്ട് ആശാൻ എന്താണുദ്ദേശിക്കുന്നത് എന്നു മനസ്സിലാവുന്നില്ല.) പ്രേരകാന്തരം എന്നാണ് ആശാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന പദം. കേരളവർമ്മ അതിദാക്ഷിണ്യം കാണിച്ചില്ല എങ്കിൽ അദ്ദേഹമാണ് സ്വീകാര്യരിൽ ആദ്യൻ എന്നല്ലേ ഇതിന്റെ ധ്വനി?

കൃതി വിലയിരുത്തുമ്പോൾ അതിദാക്ഷിണ്യം കാണിക്കരുത് എന്ന് ആശാൻ നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥനിരൂപണങ്ങൾ ഇതിനു തെളിവാണ്. തന്റെ നല്ല കൃതിയായ നളിനിയെ കേരളവർമ്മ അഭിനന്ദിച്ചാൽ അങ്ങിനെ സംഭവിച്ചത് തമ്പുരാന്റെ അതിദാക്ഷിണ്യം കൊണ്ടാണ് എന്ന്, ചിലരെങ്കിലും കരുതിയാലോ എന്ന് ആശാൻ ശങ്കിച്ചിരുന്നുവോ? പോഷക നിരൂപണത്തിന്റെ കൈത്താങ്ങുവേണം നളിനിക്ക് എന്ന് ആളുകളിൽ ചിലരെങ്കിലും കരുതും എന്നാശാൻ ഭയപ്പെട്ടുവോ? അതെന്തായാലും കേരളവർമ്മയുടെ സാഹിത്യവിശ്വാസങ്ങളോട് ആശാൻ എതിർപ്പുണ്ടായിരുന്നു എന്നു കരുതുവാൻ ആ വാചകങ്ങൾ പോരാ. (രാമചന്ദ്ര വിലാസത്തിന് ആമുഖമെഴുതിയപ്പോൾ രാജരാജവർമ്മയും അതിദാക്ഷിണ്യം കാണിച്ചുകാര്യം ആശാൻ ഓർത്തില്ല!) കേരളവർമ്മയുടെ പ്രാസ പ്രതിപത്തി ആശാനു സ്വീകാര്യമായിരുന്നു എന്ന വാദത്തെ ഈ വിശദീകരണങ്ങൾ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുന്നില്ല എന്നതാണ് ഇവിടെ പ്രധാനം. പ്രാസമില്ലാത്ത "സൗന്ദര്യലഹരി" കൂടുതൽ നീണ്ടുവൃത്തത്തിൽ മൊഴിമാറ്റം ചെയ്തപ്പോൾ ആശാൻ കൃത്യമായി ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം പാലിച്ചു എന്നതും ശ്രദ്ധിക്കണം.

വീണ്ടും നളിനിയുടെ ആമുഖത്തിലേയ്ക്ക്: അതിൽ എ.ആർ. എഴുതി "ഇതിലെ കഥാവസ്തു കല്പിതമാണെന്നു മാത്രമല്ല അതിന്റെ രീതിയും അസാധാരണമായിരിക്കുന്നു." വാല്മീകി, വ്യാസൻ, കാളിദാസൻ തുടങ്ങിയ മഹാകവികളുടെ കൃതികളിൽ ഗൃഹ്യമായിട്ടെങ്കിലും അന്തർഭവിക്കാത്ത ആശയങ്ങൾ ദുർല്ലഭമാണ് എന്നും, അത്തരം ആശയങ്ങൾ കണ്ടാലറിയാത്തവിധം ആശാൻ വേഷം മാറ്റി പ്രയോഗിക്കുന്നു എന്നും

എ. ആർ. പറയുന്നുണ്ട്. (ആശാനെപ്പറ്റി എഴുതിയ കവിതയിൽ യുസഫ് ലിയും ഇതുപറയുന്നു. നളിനിയിലെ ചില രംഗങ്ങൾക്ക് കുമ്മാരസംഭവ ശ്ലോകങ്ങളുടെ മായ ഏതുവായനക്കാരനും തോന്നാം) പതിനൊന്നു കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം ദുരവസ്ഥയുടെ ആമുഖക്കുറിപ്പെഴുതിയപ്പോൾ ആശാൻ രേഖപ്പെടുത്തി: “ഭൂതകാലവും പരോക്ഷതയും ആണ് കവിതാചിത്രനിർമ്മാണത്തിന് പറ്റിയതായി പണ്ടുപണ്ടേ അറിയപ്പെടുന്നതും സ്പൃഹണീയവും ആയ ഭിത്തികൾ”. കല്പിതകഥയാണ് മേന്മയുടെ കാരണങ്ങളിലൊന്ന്, എന്ന് ആരുടെ കൃതിയുടെ ആമുഖക്കുറിപ്പിൽ എ.ആർ. എഴുതിയോ; ആ കവി പന്തീരാണ്ടു കഴിഞ്ഞു സ്വകൃതിയ്ക്ക് സ്വയം എഴുതിയ മുഖക്കുറിപ്പിൽ പറയുന്നു പഴയ പ്രമേയമാണ് നല്ലത് എന്ന്! ഒരേ ചിന്താഗതിക്കാർ എങ്കിൽ ഈ വൈരുദ്ധ്യം ഉണ്ടാകാൻ വഴിയില്ല. സമകാലീന പ്രമേയം സ്വീകരിച്ച രചന ‘വിലക്ഷണ കാവ്യ’മായി എന്നും അദ്ദേഹത്തിനഭിപ്രായം ഉണ്ട്.

ലീലയുടെ അവതാരികയിൽനിന്ന് ഏതാനും വാചകങ്ങൾകൂടി ഉദ്ധരിക്കട്ടെ. “ഭാഷാരീതിയെ സംബന്ധിച്ച് നളിനിയുടെ അവതാരികയിൽ മഹാമഹിമശ്രീ എ.ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്, കുറയ്ക്കേണ്ടതായി സൂചിപ്പിച്ചിരുന്ന നിബന്ധനകൾ പാടുള്ളത്രെ കുറപ്പാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ ശ്രമം തൃപ്തികരമാവണമെന്നു സാധിച്ചില്ല എന്നു കാണുന്നതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. ചിരപരിചയംകൊണ്ട് ഉറച്ചുപോയ ശൈലി മാറ്റുന്നത് ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിലും ഇനിയും ശ്രമിച്ചു തിരുമനസ്സിലെ പൂർണ്ണ പ്രസാദത്തിന് പാത്രമാവാൻ നോക്കുന്നതാണ്.” പാടുള്ളത്രെ എന്ന് ആശാൻ പറഞ്ഞത് എനിക്ക് സാധിക്കുന്നത്ര എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ്. എന്നാൽ ഇത്രത്തോളം കുറയ്ക്കാനേ പാടുള്ളൂ എന്നു കൂടി അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നൊരു ‘കുസൃതി’ച്ചോദ്യം ആയിക്കൂടെ? അതെന്തായാലും ഈ പ്രസ്താവന ഒരു ഭംഗിവാക്കു മാത്രമാണ്. 1913നു മുൻപ്, ലീല എഴുതുന്നതിന് മുമ്പ്, രണ്ടു പ്രധാനകൃതികളേ ആശാൻ എഴുതിയിട്ടുള്ളൂ-വീണപുവും, നളിനിയും. വനമാല, മണിമാല, പുഷ്പവാടി എന്നീ സമാഹാരങ്ങളിലെ പല കവിതകളും പ്രരോദനവും ചിന്താവിഷ്ടയായ സീതയും ദുരവസ്ഥയും ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകിയും കരുണയും അതിനുശേഷം എഴുതിയവയാണ്. പ്രാസഭംഗിയമേന പാലിച്ചവയാണ് അവയെല്ലാംതന്നെ. ചിരപരിചയംകൊണ്ടുറച്ചുപോയ ശൈലി എന്നതൊരു ഭംഗിവാക്കുമാത്രം. ഉറച്ചത് പിന്നീടാണ്. ചിരകാല മനനത്താൽ ശരി എന്ന് ഉറപ്പിച്ച ശൈലിതുടരും എന്നു പറയാതിരുന്നത്, തമ്പുരാനോടുള്ള നിസ്സീമമായ ആദരംകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. ആ ശൈലി മാറ്റാൻ ശ്രമിക്കാം എന്നു പറഞ്ഞു എങ്കിലും മാറ്റിയിട്ടില്ല എന്നതാണ് സത്യം. (കേരളചരിത്രത്തിൽ നിന്നൊരു സംഭവം. സഹോദരൻ അയ്യപ്പൻ മിശ്രഭോജനം നടത്തിയതിന് ഏതിരായിരുന്നു കുറെ ഈഴവ പ്രമാണിമാർ. നാരായണഗുരു മിശ്രഭോജനത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല, എന്നവർ പറഞ്ഞുപരത്തി. സംഭ്രാന്തനായ അയ്യപ്പൻ ഗുരുവിനെക്കണ്ടു അഭിപ്രായം ചോദിച്ചു: ഴഷി പറഞ്ഞു. “അയ്യപ്പന് തോന്നുന്നുണ്ടോ ചെയ്തത് ശരിയാണ് എന്ന്”? തോന്നുന്നു എന്ന് അയ്യപ്പൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. ‘എന്നാൽ അതാണ് ശരി. അവനവന് ശരി തോന്നുന്നതാണ് ചെയ്യേണ്ടത്. ഈ ഗുരുവിന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്നു ആശാൻ)

പ്രരോദന നിരൂപണത്തിനുള്ള മറുപടിയിൽ ആശാൻ എഴുതി “ഞാൻ വളരെ കവിതകൾ എഴുതാറില്ല. എങ്കിലും എഴുതുന്നിടത്തോളം വളരെ സൂക്ഷിച്ച് എഴുതാനാണ് പതിവ്. ഒരു ഉത്കൃഷ്ടകലയുടെ നിലയിൽ കവിയുടെ സാങ്കേതികങ്ങളായ ഗുണദോഷങ്ങളുടെ എല്ലാ അംശങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഗാഢമായും നിർഭയമായും ചിന്തിച്ച് ത്യാജ്യങ്ങളെ പാടുള്ളത്ര തൃപ്തിയും, ഗ്രാഹ്യങ്ങളെ കഴിയുന്നത്ര ഗ്രഹിച്ചും അല്ലാതെ ഞാൻ ഒരു മുക്തകം പോലും രചിക്കാറില്ലെന്നുള്ളത് എനിക്ക് നല്ല നിശ്ചയമുള്ള സംഗതിയാണ്.” ശബ്ദത്തിലുള്ള നിഷ്കർഷ കുറയ്ക്കണം എന്ന് എ. ആർ. നിർദ്ദേശിച്ചതിനും, ശ്രമിക്കാം എന്ന് ആശാൻ സമ്മതിച്ചതിനും ശേഷം എത്രയോവർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാണ് അദ്ദേഹം ഇത് പറഞ്ഞത്.

ഇനി ‘ശീലിച്ചുപോയ ശൈലിക്ക്’ വിവിധകൃതികളിൽനിന്നു ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ‘ഘനനാഹ്വേഷ്ടമാംപൊൻ കടമ്പിനുടെ കൊമ്പ്” ‘കരണസത്യയുഗ്മ മന്യോന്യലീനം,’ ‘കന്ദരനിരുദ്ധകണ്ഠം,’ ‘വന്യേഹേസ്തഗളിതം ബിസപുഷ്പം,’ ‘അവിദിതതനുപാതം,’ ‘ഭീദുരമഹഹ! പൂർവ്വവിസ്മൃതിക്കീ മൃദുതര വായുതരംഗ രംഗലോലം,’ അന്തശ്ചന്ദ്രശരൽ ഘനാഭ,’ ‘ദിവ്യസ്തോത്രഗണം രചിച്ചു ദിവഷദ്ദേശോത്രോത്സവം ചേർത്തുനൽവ്യേശീകലരും,’ ‘ഊഹാഭ്യാസ നിശാതചാര്യധിഷണ,’ ‘നീഹാരശീകരമനോഹരന്ത്യഹാരം,’ ‘തരുണീപാദജഗർഹിണീ ശ്രുതി’.... പോരേ ? പോരെങ്കിൽ ഒരു മുഴുവൻ ശ്ലോകം കൂടി.

“സുസിതാംബരനായി വൃദ്ധനായ്
ബിസിനീതന്തു മരീചികേശനായ്
ലസിതസ്മിതനായ ചന്ദ്രികാ
ഭസിതസ്നാത മൃഗാംഗ കൈതൊഴാം”

ഈ ശൈലി - ഇതാണല്ലോ ശീലിച്ചശൈലി, സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിലെഴുതിയ കാര്യങ്ങളിൽ - ആരുടെ കാവ്യശൈലിയോടാണ് ചാർച്ച പുലർത്തുന്നത്?

കേരള വർമ്മയുടെയും എ. ആറിന്റെയും ഷഷ്ടിപൂർത്തി വേളകൾ മലയാളികൾ ആഘോഷിച്ചു. ഒരുപാട് കവികൾ മംഗളപത്രങ്ങൾ എഴുതി. ആശാൻ ആശംസാ പദ്യം എഴുതിയത് കേരളവർമ്മയുടെ ഷഷ്ഠി പൂർത്തിക്കു മാത്രമാണ്. മയൂരസന്ദേശമാണ് അദ്ദേഹം സംസ്കൃതത്തിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയത്. മയൂര സന്ദേശവിവർത്തനം കൊണ്ട് സംസ്കൃതത്തിലെ സമ്പന്നമായ സന്ദേശകാവ്യശാഖയ്ക്ക് ഒരു മേന്മകുടുംബം കിട്ടാനില്ല എന്ന് ആശാൻ അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു എന്നു കരുതുക പോഴത്തമാണ്. തനിക്ക് സമാരാധ്യനായ എഴുത്തുകാരനോടുള്ള ആദര പ്രകടനം എന്നേ ആ സംരംഭത്തെ കാണാനാവൂ.

എന്റെ സംശയം ഇതാണ് - മുണ്ടശ്ശേരിയെപ്പോലെ ഒരാൾ ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ആശാൻ എന്ന അസാധാരണകവി, എ.ആറിന്റെ ചേരിയിൽ ആവുമോ? രചനാരീതിയിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അടുപ്പം വാസന്തീമധുവാർന്ന വാക്കിൽ ഇത്തിരിപ്പൊന്നിന്റെ താലിത്തിളക്കം വേണം കൈരളീ വധുവിന് എന്ന് ശരിച്ച കേരളവർമ്മയോട് ആയിരുന്നില്ലേ?

മറ്റൊന്നുകൂടി: ആശാനെ സ്നേഹഗായകൻ എന്നാണ് പറയാറുള്ളത്. “ആഹന്തകോശമിഹകൊണ്ടുതീടിലേകും, സ്നേഹത്തിനാത്മ

സുഖമെന്നൊരു സംജ്ഞകൂടി” എന്നാണ് ആശാൻ പറഞ്ഞത്. (സ്നേഹത്തിലെ രണ്ടാമക്ഷരത്തോടു ചേരാനാണ് ആഹന്ത-അന്ത ഹന്തയ്ക്ക് പട്ടുകൊടുക്കാനാവില്ല. കൊടുത്താൽ ‘പന്തിരണ്ടഥ വയസ്സുതികഞ്ഞു ഹന്ത ഹന്തബതകേശവനിപ്പോൾ’ എന്നെഴുതിയ കവിക്ക് എത്ര വീരശൃംഖല കൊടുക്കണം?) ആത്മസുഖമാണോ സ്നേഹം? ആത്മസുഖം സ്വന്തം സുഖമാണ്. അതു തേടുക സ്വാർത്ഥതയാണ്. അന്യജീവനുതകി സ്വജീവിതം ധന്യമാക്കുകയാണ് വിവേകം എന്ന കാര്യം ആശാൻ അറിയാത്തതല്ല. ഞാൻ, എന്റെ എന്നീ ചിന്തകളാണ് ദുഃഖകാരണം. ആത്മസുഖമല്ല, ലോകസുഖമാണ് സത്യാന്വേഷിയുടെ ലക്ഷ്യം. തപസ്വികൾക്കേ ഇതു സാധിക്കൂ. ഗൃഹസ്ഥനോ? വീട്ടിലെ മറ്റംഗങ്ങൾക്കായി സുഖം ത്യജിക്കുന്നിടത്താണ് സ്നേഹത്തിന്റെ ഉഷ്മളത എന്നു വ്യക്തം. ചാണയിൽ ഉരഞ്ഞുതേഞ്ഞു പോകുമ്പോൾ ചന്ദനമുട്ടി ചുറ്റും നിശ്ശബ്ദം സുഗന്ധവും കുളിർമയും പ്രസരിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ, നിത്യജീവിതത്തിന്റെ പാരുഷ്യത്തിൽ ഉരയുമ്പോഴും മറ്റുള്ളവർക്ക് കുളിർമ പകരുന്നതാണ് കൂടുംബത്തെ സ്വർഗ്ഗമാക്കുന്ന സ്നേഹം. ആശാൻകൃതികളിൽ അങ്ങനെ ഒരു കൂടുംബമുണ്ടോ? കുട്ടികളുണ്ടോ? വൃദ്ധരുണ്ടോ? പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുകയും പിണങ്ങുകയും ഒരാൾക്ക് മറ്റാൾ തുണ എന്ന മട്ടിൽ ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാരുണ്ടോ? അച്ഛനമ്മമാരും മക്കളും ചേർന്ന കൂടുംബമുണ്ടോ? ഒരു താരാട്ടിൽ കുട്ടിയോടൊപ്പം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന പദം ‘തള്ള’യാണ്. ദ്രാവിഡത്തിന്മയാർന്ന പദമാണ് തന്തയും തള്ളയും. എങ്കിലും മലയാളി ആ പദങ്ങൾ ഈ കാലത്ത് എപ്പോഴാണ് പ്രയോഗിക്കാറുള്ളത് ? (തള്ളക്കുറ്റവും തന്തയ്ക്കു പറയലും ഏതായാലും മാനുഷമല്ല.)

ആശാൻ അല്പമെങ്കിലും വർണ്ണിക്കുന്നത് രണ്ടു കൂടുംബങ്ങളെയാണ്- ദുരവസ്ഥയിലും ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകിയിലും. ഒരു പുരുഷനെ കണ്ടപ്പോൾ അയാളുടെ പാദമുദ്ര നോക്കി ജനിച്ചുവളർന്ന വീടും, പോറ്റി വളർത്തിയ അച്ഛനമ്മമാരെയും ഉപേക്ഷിച്ചുപോകാൻ മാതംഗിക്കു രണ്ടാമതൊന്ന് ആലോചിക്കേണ്ടിവന്നില്ല; അതിലവൾ പശ്ചാത്തപിച്ചും ഇല്ല. ദുരവസ്ഥയിൽ ചാത്തന്റെ സ്നേഹത്തിന്, സ്വഭാവമേന്മയ്ക്ക് ഉദാഹരണമായി എടുത്തുകാട്ടുന്ന കാര്യം എന്താണെന്നോ? കാമാതുരയായ അന്തർജനത്തിന്, അസൗകര്യം ഉണ്ടാവാതിരിക്കാൻ ചാത്തൻ സ്വന്തം കൂടുംബാംഗങ്ങളെ വീട്ടിൽനിന്നും മാറ്റി പാർപ്പിച്ചു! അപമാനത്തിന്റെ പുക മനസ്സിൽ ഉയരുന്ന സീതയുടെ ഓർമ്മകളിൽ തിളങ്ങിയത് വനവാസകാലത്തെ കേളികളാണ്. ഇതാണോ സ്നേഹം? ഇതാണോ കൂടുംബസംഗീതം?

അസാധാരണനായ ഒരു മഹാകവിയെ-ശ്രീകൃഷ്ണൻ രാധ എന്നീ വാക്കുകൾ എഴുതുകയോ, മഹാഭാരതവും, ഭാഗവതവും മഹാപുരാണങ്ങളാണ് എന്ന് ഓർക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ഈ അസാധാരണനായ മഹാകവിയെ- മുണ്ടശ്ശേരി കാണിച്ചുതന്ന മട്ടിലാണോ നാം കാണേണ്ടതും നമിക്കേണ്ടതും ? ഇനലെ ചെയ്തോരബദ്ധം, നമ്മൾ തിരുത്തേണ്ടതില്ലേ?

സി. എൻ. കരുണാകരന്റെ ചിത്രങ്ങൾ

വിജയകുമാർ മേനോൻ

കേരളത്തിന്റെ ചിത്രകലാരംഗം 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യകാലത്തു പോലും രവിവർമ്മശൈലിയുടെ സ്വാധീനത്തിൽനിന്ന് മോചിതമായിരുന്നില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റെ ഭാഗമായി ബംഗാളിലും മറ്റിടങ്ങളിലുമുണ്ടായ ചലനങ്ങൾ കേരളത്തിൽ ചിത്രശില്പകലകളെ ബാധിച്ചില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരം കലാകാരന്മാർ ഉയർത്തിയ ചോദ്യമിതായിരുന്നു. “ഭാരതത്തിനു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചു. എന്നാൽ കലാകാരന്മാരുടെ ആവിഷ്കാര സ്വാതന്ത്ര്യം എത്രത്തോളമുണ്ട്?” ബോംബെ കേന്ദ്രമാക്കി പ്രവർത്തിച്ച റാസ, സുസ, അക്ബർ പദംസി, എം.എഫ്. ഹുസൈൻ തുടങ്ങിയവർ ചേർന്ന് പ്രോഗ്രസീവ് ആർട്ടിസ്റ്റ്സ് ഗ്രൂപ്പ് ഉണ്ടാക്കിയപ്പോൾ ഈ ചോദ്യം അവർ അവരുടെ മാനിഫെസ്റ്റോപോലെ അവതരിപ്പിച്ചു. ഞെട്ടിക്കുന്നതും വിപ്ലവാത്മകവുമായ രൂപങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച സുസയും അമൂർത്തത ചിത്രീകരിച്ച റാസയും ഭാരതത്തിനു പുറത്തേക്കു പോയി. പ്രോഗ്രസീവ് ആർട്ടിസ്റ്റ്സ് ഗ്രൂപ്പ് അധികകാലം നിലനിന്നതുമില്ല. എന്നാൽ ഭാരതത്തിൽത്തന്നെ നിലംകൊണ്ട ചിത്രകാരന്മാർ ഓരോരുത്തരും അവരുടേതായ വീക്ഷണവും ശൈലിയും പിന്തുടർന്നു. അപ്പോഴെല്ലാം മദ്രാസിലെ കലാപഠനശാലയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ചിത്രകാരന്മാരും ശില്പികളും മറ്റു സ്വതന്ത്ര കലാകാരന്മാരും മറ്റൊരു വീക്ഷണത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു ചർച്ച ചെയ്തിരുന്നത്. ഡി.പി. റായ്ചൗധരിയുടെ വ്യക്തമായ അക്കാദമിക് പഠനരീതി, പിന്നീട് മദ്രാസ് കലാപഠനശാലയുടെ പ്രിൻസിപ്പലായ കെ. സി. എസ്. പണിക്കർ അവതരിപ്പിച്ച വീക്ഷണം എന്നിവ ഭാരതത്തിലെ കലാമേഖലയുടെ ശ്രദ്ധ മദ്രാസിലേക്ക് ആകർഷിച്ചു.

കെ. സി. എസ്സിന്റെ വീക്ഷണം

ഓരോ രാജ്യത്തിനും അതിൽത്തന്നെ ഓരോ പ്രദേശത്തിനും അതിന്റേതായ സംസ്കാരമുണ്ട്. ഭാരതംപോലെ വൈവിധ്യമാർന്ന സംസ്കാരമുള്ള രാജ്യത്ത് ഓരോ പ്രദേശത്തെയും ജനതയുടെ സംസ്കാരം സവിശേഷ ശ്രദ്ധയും പഠനവും അർഹിക്കുന്നുണ്ട്. പാശ്ചാത്യകലകളുടെ രചനയും ചിന്തയുമല്ല, സ്വന്തം പാരമ്പര്യത്തെയും പൈതൃകത്തെയും മനസ്സിലാക്കി, അതിൽ നിന്ന് മോട്ടീവുകൾ കണ്ടെടുത്ത്, അവയെ നവീകരിച്ച് കലാരചന നടത്തുകയാണാവശ്യം എന്ന വീക്ഷണം ഭാരതത്തിൽ എല്ലായിടത്തും ഉണ്ടായെങ്കിലും മദ്രാസ് കേന്ദ്രമാക്കി പ്രവർത്തിച്ചവരിൽ അത് സവിശേഷമായ ഒരു തലം നേടിയെടുത്തു. ദക്ഷിണ ഭാരതസംസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്ന് നിരവധി വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് കലാപഠനത്തിനുള്ള കേന്ദ്രം അന്ന് മദ്രാസിലെ ഗവൺമെന്റ് സ്കൂൾ ഓഫ് ആർട്സ് ആന്റ് ക്രാഫ്റ്റ്സ് ആയിരുന്നു. ദക്ഷിണ ഭാരതത്തിൽനിന്നുമാത്രമല്ല, മറ്റുള്ളിടങ്ങളിൽനിന്നും വിദ്യാർത്ഥികളെ ഈ കലാപാഠശാല ആകർഷിച്ചു. കെ. സി. എസ് പണിക്കർ ആ കലാപാഠശാലയിലുള്ളപ്പോഴാണ് മലയാളിക

ളായ എം.വി. ദേവൻ, നമ്പൂതിരി, സി. എൻ. കരുണാകരൻ, ടി. കെ. പത്മിനി, കെ. ദാമോദരൻ, കാനായി കുഞ്ഞിരാമൻ, എ.സി.കെ. രാജ, ജയപാലപ്പണിക്കർ, അക്കിത്തം നാരായണൻ, പാരിസ് വിശ്വനാഥൻ, ഹരി ദാസ് തുടങ്ങിയവർ അവിടെ പല കാലഘട്ടങ്ങളിലായി പഠിച്ചത്.

1950-60 കാലഘട്ടങ്ങളിൽ കേരളത്തിലെ കലാവിദ്യാഭ്യാസം തീരെ നിലവാരം കുറഞ്ഞതായിരുന്നു. പണ്ട് ബ്രിട്ടീഷുകാർ അവരുടെ കാഴ്ചപ്പാടിനുണ്ടാക്കിയ ഒരു സിലബസ്സാണ് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു ശേഷവും കേരളത്തിലും മറ്റു പല സംസ്ഥാനങ്ങളിലും തുടർന്നുപോന്നത്. ലണ്ടനിലെ റോയൽ കോളേജ് ഓഫ് ആർട്സ് പോലെയുള്ള പ്രമുഖ കലാശാലകളിലെ സിലബസ്സല്ല ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഭാരതത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്. സൗത്ത് കെൻസിങ്ടൻ സ്കൂൾ എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന കലാസ്ഥാപനത്തിലെ ക്രാഫ്റ്റിനു പ്രാധാന്യം നൽകുന്ന ഒരു സിലബസ്സിന്റെ ഭാരതപ്പതിപ്പാണ് ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഇവിടെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കായി നൽകിയത്. കൊളോണിയൽ ഭരണകാലത്തിന്റെ സ്വഭാവം, ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ മനോഭാവം, ഭാരതീയ കലയെക്കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ വീക്ഷണം എന്നിവയെല്ലാം അതു പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പേതന്നെ ഇ.ബി. ഹാവേലും രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോറുമെല്ലാം അതിനെ തള്ളിപ്പറഞ്ഞിരുന്നു. ടാഗോർ വിശ്വഭാരതി യൂണിവേഴ്സിറ്റി ആരംഭിച്ചപ്പോൾ ഭാരതീയ കലകൾക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകുന്ന ഒരു സാർവ്വലൗകിക വീക്ഷണം അവതരിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ അതൊന്നും കേരളത്തിലെ കലാപഠനത്തെ അശേഷം ബാധിച്ചില്ല, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുശേഷം പോലും ബ്രിട്ടീഷുകാർ തന്ന പഠനരീതിയും രവിവർമ്മയുടെ ശൈലിയുടെ അനുകരണവുമായിരുന്നു കേരളത്തിലെ അന്നത്തെ കലാമേഖലയിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തി നിന്നത്. മാത്രമല്ല, ചിത്രങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാനിടമില്ലാത്ത അവസ്ഥ കേരളത്തിൽ മാറിയാൽ ലളിതകലാ അക്കാദമി 1990 കളിൽ തൃശ്ശൂരും എറണാകുളത്തും ഗ്യാലറികൾ ആരംഭിച്ചതോടുകൂടിയാണ് എന്നത് വളരെ പ്രധാനമാണ്. ചിത്ര/ശില്പ പ്രദർശനത്തിനു സൗകര്യമില്ലായ്മ, പുതിയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവില്ലായ്മ, കലാചരിത്രം/ലാവണ്യശാസ്ത്രം എന്നിവയെക്കുറിച്ച് പരിപൂർണ്ണ അജ്ഞത എന്നിങ്ങനെ പല ഘടകങ്ങളും കേരളത്തിലെ കലാവിദ്യാഭ്യാസത്തെ മുരടിപ്പിച്ചു. അത്തരം പഠനക്രമത്തിൽ പഠിച്ചുവന്നവരായിരുന്നു സ്കൂളിലെ കലാദ്ധ്യാപകർ. അവർക്കു പുതിയ തലമുറയെ സ്വാധീനിയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല എന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. അത്തരം പഠനക്രമമുള്ള കേരളത്തിലെ കലാപാഠശാലകളിൽ സർഗ്ഗശേഷിയുള്ളവർ ചേരുവാൻ മടിച്ചു. അവർക്ക് ഉയർന്നതരത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് മദ്രാസ് കലാപഠനശാലയാണ് ലക്ഷ്യമായത്. സാമ്പത്തികമായി കഴിവുള്ളവരിൽ ചിലരെല്ലാം മദ്രാസിലേക്ക് കലാപഠനത്തിനായിപ്പോയത് സ്വാഭാവികമാണ്.

ഗുരുവായൂരടുത്ത് ബ്രഹ്മകുളം എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്ന് കുട്ടിയായി തിരുവോൾത്തന്നെ സി.എൻ. കരുണാകരൻ മദ്രാസ് കലാപഠനശാലയിൽ ചേരാൻ തയ്യാറായി. അവിടെ ആദ്യം ഡിസൈനിലെ ഒരു കോഴ്സും പിന്നീട് ചിത്രകലയിലെ ഒരു കോഴ്സും അദ്ദേഹം പൂർത്തീകരിച്ചു. മദ്രാസിൽത്തന്നെ എന്തെങ്കിലും ജോലിചെയ്തു ജീവിക്കുക എന്നതായിരുന്നു, അക്കാലത്ത് കേരളത്തിൽനിന്നു കല പഠിക്കാൻ പോയവരുടെ

ലക്ഷ്യം. അതിൽനിന്ന് മാറ്റമുണ്ടായത് (ഉണ്ടാക്കിയത്) എം. വി. ദേവന്റെ വിശാല വീക്ഷണവും ലോകത്തോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ മമതയും ആയിരുന്നു.

കേരളവും നവീനതയും

1965ൽ എറണാകുളത്ത് ആൾ ഇന്ത്യ റൈറ്റേഴ്സ് കോൺഫറൻസ് നടന്നു. എം. ഗോവിന്ദൻ, എം.വി. ദേവൻ, സി.എൻ. ശ്രീകണ്ഠൻ നായർ, അന്നത്തെ എഫ്. എ. സി.റ്റി. മാനേജിങ് ഡയറക്ടർ എം.കെ.കെ. നായർ എന്നിവരുടെ നേതൃത്വത്തിലാണ് അതു സംഘടിപ്പിച്ചത് അതോടനുബന്ധമായി ഒരു ചിത്രപ്രദർശനവും നടന്നു. വേണ്ട സജ്ജീകരണങ്ങളുള്ള ഗ്യാലറിയൊന്നുമില്ലാത്ത അന്ന് ചിത്രങ്ങളെല്ലാം ഡസ്ക് ചുമരിനോടു ചേർത്ത് അതിന്മേലാണ് നിരത്തിവെച്ചത്. അത്രക്കു ശുഷ്കമായ ഒരു അവസ്ഥയായിരുന്നു ചിത്രകലാമേഖലക്ക് അന്നുണ്ടായിരുന്നത്. ഭാരതത്തിലെ പ്രമുഖരായ പലരുടെയും രചനകൾ അവിടെ ഒരുക്കി എന്നത് കേരളീയ കലാമേഖലക്കു വലിയ ഒരു ദൃശ്യാനുഭവമായിരുന്നു. കേരളത്തിന്റെ ഈ ദുരവസ്ഥ മാറ്റാൻ എം.കെ.കെ. നായരുടെ രക്ഷാകർതൃത്വത്തിൽ കേരള ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് ആർട്സ് തുടങ്ങി. എറണാകുളത്ത് പുല്ലേപ്പടിയിൽ കിട്ടിയ വാടകപ്പുരയിടത്തിൽ ഒരു ഓലപ്പുരയുണ്ടാക്കി അതിലാണ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ആരംഭിച്ചത്. അവിടേക്ക് എം.വി. ദേവൻ പലരെയും ക്ഷണിച്ചു. അർദ്ധപ്പട്ടിണി കിടന്നും കേരളത്തിലെ കലാമേഖലയെ വികസിപ്പിക്കണം എന്ന ഉദ്ദേശ്യം അദ്ദേഹം പലരെയും അറിയിച്ചു. അക്കൂട്ടത്തിൽ നമ്പൂതിരി, കാനായി കുഞ്ഞിരാമൻ, സി.എൻ. കരുണാകരൻ, എ.സി.കെ. രാജ തുടങ്ങി പലരും പങ്കുചേർന്നു. ആ ഓലപ്പുരയിൽ നിന്നാ രംഭിച്ചതാണ് കേരള കലാലയം നവീനത എന്നു പറഞ്ഞാൽ അത് അതിശയോക്തി ആവില്ല. അന്നത്തെ കേരള ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് ആർട്സ് ആണ് പിന്നീട് കേരള കലാപീഠമായത്.

സി.എൻ. കരുണാകരൻ

എറണാകുളത്തെ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ എത്തിയ കരുണാകരൻ പല പരസ്യകലാ ജോലികളിലും ഏർപ്പെട്ട് ഉപജീവനം നടത്തിയപ്പോഴും അതിനിടക്കു കിട്ടുന്ന സമയത്ത് തന്റെ തീരാദാഹമായ ചിത്രകലയിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുമായിരുന്നു. അക്കാലത്തു കരുണാകരൻ ചെയ്ത ചില ഭൂഭാഗചിത്രങ്ങൾ (Landscape paintings) പലരും വാങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. 1970 കളോടെ മലയാളനാട് ആഴ്ചപതിപ്പ് കേരളത്തിൽ വലിയ പ്രചാരം നേടി. അക്കാലത്താണ് സി.എൻ. കരുണാകരൻ മലയാളനാട് ആഴ്ചപ്പതിപ്പിലെ കഥകൾക്കും കവിതകൾക്കും ചിത്രീകരണം ചെയ്തിരുന്നത്. കരുണാകരന്റെ ചിത്രീകരണശൈലി വളരെ സവിശേഷതയുള്ളതായിരുന്നു. മുറിഞ്ഞതും ഒടിഞ്ഞതും ചുളുങ്ങിയതും ചെറുതുമായ രേഖകൾകൊണ്ട് “കുറുപ്പു കുറുപ്പു”യെന്നു വരച്ച് രൂപങ്ങളുണ്ടാക്കുന്ന ആ ശൈലി മലയാളികൾ ആദ്യമായി കാണുകയായിരുന്നു. എം. വി. ദേവൻ, നമ്പൂതിരി, എം.എസ്. തുടങ്ങിയവരിൽ നിന്ന് വളരെ വ്യത്യസ്തമായ ഒന്നായിരുന്നു, ആ ശൈലി. അങ്ങിനെ നിർമ്മിച്ചെടുക്കുന്ന രൂപങ്ങൾക്ക് നല്ല ഭാവപ്രകടനം സാധ്യമായിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ച് ടി.ആർ. അന്നെഴുതിയ കൊരുന്നോടത്തു കോമുട്ടി എന്ന ചെറുനോവലിന് സി.എൻ. കരുണാകരൻ വരച്ച ചിത്രീ

കരണം സവിശേഷമായ ആ നോവലിന്റെ ഭാഷയുടെയും പ്രമേയത്തിന്റെയും അന്തരീക്ഷത്തിന്റെയും സത്ത ആവാഹിക്കുന്നതിൽ ഏറെ വിജയിച്ചു.

മദ്രാസ് സ്കൂളിന്റെ പ്രഭാവം കരുണാകരന്റെ ശൈലിയെ വാർത്തെടുക്കുന്നതിൽ ഗണ്യമായ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഓരോരുത്തരുടെയും സ്വന്തം പൈതൃകം കണ്ടെത്തുക എന്നതായിരുന്നു മദ്രാസ് സ്കൂളിന്റെ ഒരു ലക്ഷ്യം. 1960 - 70 കളിൽ ചിത്രകലയിലും ശില്പകലയിലും മാത്രമല്ല, സാഹിത്യത്തിലും നാടകത്തിലും സിനിമയിലും വലിയ മാറ്റങ്ങളുണ്ടായി. എം. ഗോവിന്ദൻ, എൻ. വി. കൃഷ്ണവാര്യർ എന്നിവർ സാഹിത്യത്തിൽ ഈ ചിന്തയെ പരിപോഷിപ്പിച്ചു. എം. ഗോവിന്ദന്റെയും കെ.സി. എസ്. പണിക്കരുടെയും വീക്ഷണങ്ങൾ മദ്രാസ് സ്കൂളിലെ മലയാളി കലാകാരന്മാർക്ക് വലിയ പ്രചോദനമായിരുന്നു. നാടകത്തിൽ കാവാലം, ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള തുടങ്ങിയവർ കേരളത്തിൽ തനതു സങ്കല്പം കൊണ്ടുവന്നതും അക്കാലത്താണ്. സിനിമയിൽ അരവിന്ദൻ, അടൂർ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ തുടങ്ങിയവർ പുതിയ ദൃശ്യതലങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചു. സമീക്ഷ, അന്വേഷണം, കേരളകവിത, ജാല തുടങ്ങി നിരവധി ചെറുപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ (little magazines) അക്കാലത്തെ ഏതു ശാഖയിലെ നവീനതയെയും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. വിവിധ കലാമേഖലകളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവർക്ക് പലപ്പോഴായി ഒത്തുചേരാൻ കഴിഞ്ഞ ഒരിടവുമായിരുന്നു ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് ആർട്സ് (പിന്നീട് കേരള കലാപീഠം).

കരുണാകരന്റെ ശൈലി

കേരളത്തിന്റെ ചിത്രകലാ പാരമ്പര്യം എന്തെന്ന ചോദ്യം വളരെ ശക്തമായി ചർച്ച ചെയ്യാൻ ആരംഭിച്ചതും 1960-70 കളോടെയാണ്, രവിവർമ്മയുടെ രചനകളിലൂടെയാണ് കേരളത്തിന്റെ ചിത്രകല ആരംഭിക്കുന്നതെന്ന വാദം ചിലർക്ക് അന്നുണ്ടായിരുന്നു. രവിവർമ്മയെത്തന്നെ രണ്ട് വീക്ഷണങ്ങളിലാണ് അന്ന് കണ്ടിരുന്നത്. വിദേശശൈലി അവതരിപ്പിച്ച് മദ്ധ്യവർഗ്ഗ വിഷയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്ത ബുർഷ്വാ ചിത്രകാരൻ എന്ന് ചിലർ രവിവർമ്മയെ ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ട്. മറ്റൊരു കൂട്ടർ രവിവർമ്മശൈലി അനുകരിക്കുന്നതിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധിച്ചവരായിരുന്നു. കളം, ക്ഷേത്രങ്ങളിലെയും കൊട്ടാരങ്ങളിലെയും ചുമർചിത്രങ്ങൾ, പല രംഗാവതരണങ്ങൾക്കുമുള്ള മുഖത്തെഴുത്ത്, മെയ്യെഴുത്ത്, പടയണിക്കുള്ള പാളയെഴുത്ത്, തോൽപ്പാവക്കുത്തിലെ പാവനിർമ്മാണം, താളിയോലച്ചിത്രങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ നിരവധി തലങ്ങളിലാണ് കേരളത്തിന്റെ പാരമ്പര്യചിത്രകലയെ കാണാനാകുന്നത്. ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ചുമർചിത്രത്തോടൊപ്പമുള്ള ദാരുശില്പങ്ങളും കേരളീയ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ നല്ല ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

ഭാരതീയ കലയിലും കേളീയ പാരമ്പര്യത്തിലും രേഖയുടെ പ്രാധാന്യം പലപ്പോഴും എടുത്തു പറയാറുണ്ട്. അജന്ത മുതൽ ആരംഭിക്കുന്ന ചുമർചിത്ര പാരമ്പര്യം അതിന്റെ പല പരിണാമദശകളിൽക്കൂടി കടന്ന് കേരളത്തിൽ ഒരു സവിശേഷ ശൈലിയായിത്തീർന്നത് ഭാരതീയ/കേരള കലാചരിത്രത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമായ കാര്യമാണ്. എ.ഡി. 8/9 നൂറ്റാണ്ടുകളിലാണ് കേരളത്തിൽ ഇന്നു കാണുന്ന ചുമർചിത്ര ശൈലിയുടെ ആദ്യ ഉദാഹരണം കാണുന്നത്. തിരുവനന്തപുരത്തിന് തെക്കു തിരുന്ന

നിക്കര (ഇന്ന് തമിഴ്നാട്ടിലാണീ സ്ഥലം)യിൽ 8/9 നൂറ്റാണ്ടിൽ വരച്ച ചിത്രത്തിന്റെ അവശിഷ്ടം ഇപ്പോഴുമുണ്ട്. പല്ലവകാലത്തെ കൈലാസനാഥക്ഷേത്രം (കാഞ്ചീപുരം, എഡി) ത്തിലെ ചുമർ ചിത്രത്തിലെയും തിരുന്ന നിക്കരയിലെ ചുമർചിത്രത്തിലെയും രേഖാവിദ്യാസത്തിനും രൂപനിർമ്മാണത്തിനും ചില സമാനതകളുണ്ട്. പല്ലവരും ആയ് രാജക്കന്മാരും തിരുന്ന നിക്കരയും വിഴിഞ്ഞവുമെല്ലാം ഓരോ കാലത്ത് അവരുടെ രാജ്യവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് ചരിത്രവസ്തുതയുമാണ്. മാത്രമല്ല അക്കാലത്തെ തമിഴകവും മലനാടും പലതരത്തിലും വലിയ ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്നുണ്ട്. സംഘകാലത്തെ ഭൂപടം മലനാടിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളും തമിഴകത്തിന്റെ ചിലഭാഗങ്ങളുംചേർന്നതാണ് എന്ന് പല ചരിത്രകാരന്മാരും പറയുന്നുണ്ട്. ചിത്രകലയിലും ഇത്തരം ബന്ധം കാണുന്നതിന്റെ ഉദാഹരണമാണ് തിരുന്ന നിക്കരയിലെയും കാഞ്ചീപുരത്തെ കൈലാസനാഥക്ഷേത്രത്തിലെയും ചിത്രങ്ങൾ, പല്ലവ, ചാളുകൃ ശൈലികളും പിന്നീട് വിജയനഗരശൈലിയും കേരള ചുമർചിത്രത്തെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഒരംശമാണ് കരുണാകരനിൽ സവിശേഷമായ ഒരു ശൈലിയായി വികസിച്ചത്.

കേരളത്തിന്റെ സംസ്കാരത്തിൽ ഉരുണ്ട ആകൃതിക്ക് (round forms) ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. ചിത്രത്തിലെയും ശില്പത്തിലെയും രൂപങ്ങൾ ഉരുട്ടിയെടുത്തവ (rounded figures) യാണ്, മലയാള അക്ഷരങ്ങൾ ഉരുണ്ട സ്വഭാവം കാണിക്കുന്നു. ചോറ് ഉരുട്ടി ഉരുളയാക്കിയാണ് കഴിക്കുന്നത്. ചെണ്ട ഉരുട്ടിക്കൊട്ടുകയാണ്- ഉരുണ്ട് ആകൃതിയുള്ള ആനച്ചന്തം മലയാളദൃശ്യ ലാവണ്യ ബോധസൂചകം ആണ്. ഈയൊരു പാരമ്പര്യത്തെയാണ് സി.എൻ. തന്റെ സർഗ്ഗഭാവനയിലൂടെ നവീകരിച്ചത്. ഉരുട്ടിയെടുക്കുന്നതിനുപകരം മനുഷ്യരൂപങ്ങളെ ചെറിയ കുർപ്പികൾ (angularity) ചേർത്ത് സവിശേഷമായ ഒരു ശൈലിയുണ്ടാക്കി. പാർശ്വഭാഗം (profile) പ്രാധാന്യമുള്ള രൂപങ്ങളും കൂടിയാക്കിയപ്പോൾ മനുഷ്യരൂപങ്ങൾക്ക് അസാധാരണ ലാവണ്യം അനുഭവപ്പെട്ടു. മാത്രമല്ല, കരുണാകരൻ ഇവയിലെല്ലാം വർണ്ണത്തിന്റെ അതിശ്രേഷ്ഠമായ ശ്രേണികൾ (tones)ആണ് ഉപയോഗിച്ചത്. രൂപവും വർണ്ണവും തമ്മിലുള്ള അതിലെ സംയോജനം ദൃശ്യലയമായിത്തീർന്നു. ഒരു വർണ്ണത്തിൽനിന്ന് അതിന്റെ ടോണുകളിലൂടെ അടുത്ത വർണ്ണത്തിന്റെ ടോണുകളിലേക്കു കടന്ന് ഓരോ വർണ്ണത്തിന്റെയും മാസ്മരികദൃശ്യമൊരുക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള കരുണാകരന്റെ രചന വർണ്ണത്തിന്റെ മാന്ത്രികശക്തിയെയാണ് കാണിക്കുന്നത്. ഒരു വർണ്ണത്തിൽനിന്ന് തൊട്ടടുത്ത വർണ്ണത്തിലേക്കുള്ള 'പകർന്നൊഴുക്ക്' സംഗീതത്തിൽ ഒരു സ്വരത്തിൽനിന്ന് അടുത്ത സ്വരത്തിലേക്കുള്ള മന്ദപ്രവാഹംപോലെയാണ്. ടോണുകളുടെ ഈ 'നതോന്നത' കാവ്യാത്മകവും സംഗീതാത്മകവുമാണ്. ചിത്രത്തെ സംഗീതത്തോടുപ്പിച്ച വർണ്ണശ്രേണീതരംഗങ്ങളുടെ സംഗീത/കാവ്യ ലയമാണ് കരുണാകരന്റെ ക്യാൻവാസുകൾ. ഭാരതത്തിൽ സമീപകാലത്ത് വർണ്ണത്തിൽ ഇത്രയും കൈയൊതുക്കം കാണിച്ച വേറെ ചിത്രകാരന്മാരില്ല.

കരുണാകരന്റെ രചനയിൽ പ്രകൃതി, മനുഷ്യൻ (പ്രധാനമായും സ്ത്രീരൂപങ്ങൾ), പക്ഷി, മൃഗം എന്നിവയെല്ലാം ചേർന്ന ചിത്രഘടന (composition) അലങ്കാര സമൃദ്ധമാണ്. സാഹിത്യത്തിലെ അലങ്കാരവും

ചിത്രകലയിലെയും ശില്പകലയിലെയും അലങ്കാരവും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ചിത്രശില്പകലകളിൽ അലങ്കാരം ഒരു ലക്ഷ്യംതന്നെയാണ്, ഭാരതീയ ദൃശ്യലാവണ്യ ചിന്തയിൽ, ഭാരതീയ/കേരളീയ ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ കൊത്തുപണികളും ചിത്രങ്ങളും അലങ്കാരധോരണിയാണ്. ഭാരതീയ/കേരളീയ പാരമ്പര്യത്തിലെ ഈ ദൃശ്യ അലങ്കാരധോരണി കരുണാകരൻ നവീകരിച്ച് അതിന്റെ പുതിയ പാഠങ്ങൾ തന്റെ വർണ്ണരൂപ പ്രതലത്തിലൂടെ സൃഷ്ടിച്ചു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കരുണാകരന്റെ ചിത്രങ്ങളിലെല്ലാം മായിക/മിത്തിക് അന്തരീക്ഷം എന്നു തോന്നിക്കുന്ന അവസ്ഥ ക്രോഡീകരിക്കുന്നുണ്ട്. മിത്തിക് സ്വഭാവമുള്ള രൂപങ്ങളും അവയുടെ സ്വപ്നസദൃശമായ വർണ്ണവും ടോണുകളും ചേരുമ്പോൾ സംഗീതത്തിലെ ആരോഹണാവരോഹണലയം കാഴ്ചക്കാർക്ക് ദൃശ്യഗോചരമാകുന്നു. ചിത്രത്തിലെ വർണ്ണത്തിന് നിലാവിന്റെ ശീതളപ്രഫുല്ലതകൂടി നൽകുമ്പോൾ അത് ദൃശ്യസിംഹണിയായിത്തീരുന്നു.

സി.എന്റെ ചിത്രങ്ങളിൽ ഇത്തരം വർണ്ണരൂപങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ലയം എപ്പോഴും പ്രകാശമാനവും പ്രസന്നവും ആയ അന്തരീക്ഷം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ദുഃഖഭാവം കരുണാകരന്റെ ചിത്രങ്ങളിൽ കാണില്ല. ശൈലീകരണംതന്നെയാണ് ആവിഷ്കാരം എന്ന ഒരു തലംകൂടി ഇത്തരം ചിത്രങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. പലപ്പോഴും സി.എന്റെ ചിത്രങ്ങൾ കാഴ്ചക്കാർക്ക് ഒരു പ്രഹേളികയാവുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. വർണ്ണത്തിലൂടെയോ രൂപത്തിലൂടെയോ വായിക്കേണ്ടത് എന്ന ആശ്ചര്യം ഇതു നൽകുന്നുണ്ട്. അതിനുള്ള മറ്റൊരു കാരണം സി.എന്റെ ചിത്രങ്ങളിൽ പ്രത്യേകമായ വിഷയമോ ആഖ്യാനമോ ഇല്ല എന്നതാണ്. മിത്തുകളുടെ വർണ്ണാന്തരീക്ഷം പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ചിത്രങ്ങളിലെ രൂപങ്ങൾ നിശ്ചലങ്ങളാണ്. നിശ്ചലവിഗ്രഹതുല്യമായ ഒരു അന്തരീക്ഷത്തിലെ രൂപവർണ്ണലയം(symphony of line - colour) ആണ് അതിനെ മിത്തിക് സ്വഭാവത്തിലേക്കുയർത്തുന്നത്.

കരുണാകരൻ തന്റെ ചില ചിത്രപരമ്പരക്കു കൊടുത്തിട്ടുള്ള പേരുകൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്. 'തെലുങ്കത്തി', 'തമിഴത്തി,' തുടങ്ങിയവയിലെ പ്രാദേശിക സ്വത്വം അവിടങ്ങളിലെ സാംസ്കാരിക ചിഹ്നമാക്കിയെടുക്കുന്ന ഒരു തലം അത്തരം ചിത്രങ്ങളിലുണ്ട്. ശൈലീകരിച്ച് അലങ്കാര വ്യക്ഷലതകളുടെ ഭാഗമാക്കിയെടുത്ത സ്ത്രീരൂപങ്ങൾ ഭാരതീയ സങ്കല്പത്തിലെ സാലഭ്ജനികമാരെ ഓർമ്മിപ്പിക്കും. സംഭവങ്ങളില്ലാത്ത, വർണ്ണസാദ്ധ്യതകൾ മുഴുവനുപയോഗിച്ച രൂപത്തിന്റെ ശൈലീകൃത നിശ്ചലതകൊണ്ട് സൃഷ്ടിക്കുന്ന തന്റെ ചിത്രങ്ങളെക്കുറിച്ച് സി.എൻ. പരസ്യമായി പല തവണ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഇവയിൽ യാതൊരു പ്രത്യയശാസ്ത്രവുമില്ല എന്നാണ്. ഭാരതീയ ലാവണ്യചിന്തയിലെ അലങ്കാരം, സംഗീതത്തിലെ ലയം, വർണ്ണരൂപ സമന്വയത്തിലെ താളം എന്നെല്ലാം വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന പ്രസന്നതയുടെ ഘടകങ്ങളുടെ സംയോജനമാണ് കരുണാകരന്റെ ചിത്രങ്ങൾ, മദ്രാസ് സ്കൂളിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായ സാംസ്കാരിക സ്വത്വം എന്നത് കരുണാകരന്റെ ചിത്രങ്ങൾ ക്രോഡീകരിക്കുന്നു.

കൊളോണിയൽ ജ്ഞാനാധികാരവും കേരളീയ സസ്യവിജ്ഞാനവും ഹോർത്തുസ് ഇൻഡിക്കുസ് മലബാറിക്കുസിൽ

പ്രിയദർശിനി എം. എസ്.

(മലബാറിലെ സസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഡച്ച് കൊളോണിയൽ ഭരണാധികാരിയായ ഹെൻറിക് അഡ്രിയൻ വാൻറീഡിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ആംസ്റ്റർഡാമിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഗ്രന്ഥമാണ് ഹോർത്തുസ് ഇൻഡിക്കുസ് മലബാറിക്കുസ്. ലാറ്റിൻ ഭാഷയിൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ട പന്ത്രണ്ട് വാല്യങ്ങളുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ കേരളീയ സസ്യവൈവിധ്യത്തിന്റെയും സസ്യജ്ഞാനത്തിന്റെയും പെരുമ ലോകത്തിനു മുമ്പിലെത്തി. ഡച്ച് സസ്യശാസ്ത്രപണ്ഡിതർ നൽകിയ വ്യഖ്യാന രീതിയുടെ പിന്തുണയോടെ ലാറ്റിൻഭാഷയിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഈ കൃതിയുടെ ആധികാരികത, അതുൾക്കൊള്ളുന്ന തദ്ദേശീയ സസ്യാവബോധമാണ്. സസ്യശാസ്ത്രം എന്ന ആധുനിക ജ്ഞാനവിഷയത്തിന്റെ നിർമ്മിതിയിൽ നിർണ്ണായക പങ്കുവഹിച്ച ഹോർത്തുസിന്റെ വൈജ്ഞാനിക സ്വഭാവം വിശകലനം ചെയ്യുന്നതാണ് പ്രബന്ധം)

കൊളോണിയൽ ജ്ഞാനാധികാരവും ആധുനികശാസ്ത്രവും

കൊളോണിയലിസം അടിസ്ഥാനപരമായി ഒരു ആധിപത്യവ്യവസ്ഥയാണ്. അധിനിവേശ രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ അധികാരം നേടിയെടുക്കുന്നതിനൊപ്പംതന്നെ സാംസ്കാരികാധിപത്യവും ആ വ്യവസ്ഥയുടെ ലക്ഷ്യമാണ്. കൊളോണിയൽ സംസ്കാരത്തെ ആദർശപൂർണ്ണമായ ഒന്നായി പകരംവെച്ചുകൊണ്ടാണ് ഈ സാംസ്കാരികാധിപത്യം സാധിച്ചെടുക്കുന്നത്. കോളണീകരിക്കപ്പെട്ട രാജ്യങ്ങളുടെ സമ്പത്തും വിഭവസ്രോതസും വൈജ്ഞാനികതയും സ്വന്തം രാജ്യത്തിന്റെ വികസനത്തിനായി വിനിയോഗിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ശാസ്ത്രീയതയിലും സംസ്കാരത്തിലും ഏറെ മുമ്പിലാണ് തങ്ങളെന്ന് കോളനിശക്തികൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള സാംസ്കാരാധിപത്യത്തിന്റെ മുഖ്യ ഉപാധിയായി നിൽക്കുന്ന ഒന്നാണ് യൂറോകേന്ദ്രവാദം. ആധുനികതയോടെ രൂപപ്പെട്ട ഒരു സാംസ്കാരിക പ്രതിഭാസമാണ് യൂറോ കേന്ദ്രീകരണം. അതിന്റെ വേരുകളാകട്ടെ നവോത്ഥാനം വരെ ചെന്നെത്തുന്നതാണ്. സമകാലിക വെല്ലുവിളികളെ നേരിടുവാൻ എല്ലാവരും പടിഞ്ഞാറിന്റെ മാതൃക സ്വീകരിക്കണമെന്ന് അതവകാശപ്പെടുന്നു (Samir Amin: 1989:VII) ലോകത്തെ തങ്ങളും മറ്റുള്ളവരുമായി വിഭജിച്ചു കാണുകയും സ്വയം മെച്ചപ്പെടുത്തുവാനായി വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന യൂറോപ്പിന്റെ അധിനവേശരാഷ്ട്രീയ സാംസ്കാരിക യുക്തിയാണത്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും കലകളുടെയും സംസ്കാരികതയുടെയും ഉത്ഭവം ഗ്രീസിലാണെന്നു കരുതുന്ന യൂറോകേന്ദ്രവാദികൾ പിന്നീട് അതിന്റെ പിന്തുടർച്ചാവകാശികളായി യൂറോപ്പിനെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു. ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പിതൃസ്ഥാനം ഏറ്റെടുക്കുന്ന യൂറോപ്പ് ലോകത്തെവിടെയും നിലനിൽക്കുന്ന ജ്ഞാനമാതൃകകളുടെമേൽ അധീശത്വം നേടുന്നതും ഈ അധികാരപ്രയോഗത്തിലൂടെയാണ്.

പതിനാറും പതിനേഴും നൂറ്റാണ്ടുകൾ യൂറോപ്പിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വൈജ്ഞാനിക വിപ്ലവത്തിന്റെ കാലമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. ആധുനികശാസ്ത്രം അതിന്റെ ഇന്നു നിലനിൽക്കുന്ന സകല മേധാവിത്വ സ്വഭാവങ്ങളോടുകൂടി രൂപംകൊള്ളുന്ന ഘട്ടമാണിത്. നവോത്ഥാനത്തോടൊപ്പംതന്നെ ഇതര രാജ്യങ്ങളുടെ മേലുള്ള വാണിജ്യകൃത്യവും ഇതിനു കാരണമായി. കോളനികളിൽ നിന്ന് യൂറോപ്പിലേക്ക് വിവിധങ്ങളായ അറിവുകളുടെ പ്രവാഹംതന്നെയുണ്ടായി. ഇങ്ങനെ ലോകത്തിന്റെ നാനാകോണുകളിൽനിന്നും യൂറോപ്പിലെത്തിച്ചേർന്ന വിവരങ്ങളെ സ്വാംശീകരിച്ചും വർഗീകരിച്ചും ആ ശാസ്ത്രം യൂറോപ്പിന്റെ സ്വത്തായി മാറി. യൂറോപ്പവതരിപ്പിച്ച ആധുനികശാസ്ത്രത്തിനു പുറകിൽ അനേകം പ്രാദേശിക സംസ്കാരങ്ങളുടെ വൈജ്ഞാനികാവബോധങ്ങളുണ്ട്.

കോളനീകരണത്തിനെതിരെയുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യസമരങ്ങൾപോലെതന്നെ പ്രധാനമാണ്, അല്ലെങ്കിൽ അതിനോടു ചേർന്നു നിൽക്കുകയും അതിലേക്ക് നയിക്കുകയും ചെയ്ത ഒന്നാണ് കോളനീകരണത്തിന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തെയും രാഷ്ട്രീയയുക്തിയെയും അതു നിർമ്മിച്ചെടുത്ത മനുഷ്യകർത്തൃത്വത്തെയും കുറിച്ചുള്ള തിരിച്ചറിവ്. ഡിസ്കോഴ്സ് ഓൺ കൊളോണിയലിസം എന്ന കൃതിയിൽ ആമി സിസയർ ആധിപത്യത്തെ വിമർശിക്കുന്നത് മാർക്സിന്റെ മുതലാളിത്ത വിമർശനത്തിനു സദൃശമായാണ്. മുതലാളിത്തം മനുഷ്യനെ പണവും ചരക്കുകളുമാക്കി മാറ്റിയെടുക്കുന്നതുപോലെ കൊളോണിയലിസം അധിനിവേശിതരെ വസ്തുവൽക്കരിക്കുന്നു. കൊളോണിയലിസം = വസ്തുവൽക്കരണം എന്നൊരു സമവാക്യവും അദ്ദേഹം മുന്നോട്ട് വയ്ക്കുന്നുണ്ട് (1972:21). തദ്ദേശവാസികൾക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടതിന്റെ നീണ്ടൊരു പട്ടിക നൽകിക്കൊണ്ട് കോളനീകരണം വഴിയുള്ള പുരോഗതിയുടെ അവകാശവാദങ്ങളെയൊക്കെ അദ്ദേഹം തള്ളിക്കളയുന്നു. കോളനീകരണം ഉണ്ടാക്കിയ വംശീയതയ്ക്കെതിരെയുള്ള വിമർശനം സിസെയറും ഫ്രാൻസ്ഫാനനും ഒരുപോലെ ഉന്നയിക്കുന്നുണ്ട്. കോളനീകരണത്തിൽ വർഗം മാത്രമല്ല വംശവും പ്രധാനമാണെന്നും കോളനീകരണം വഴിയുണ്ടാകുന്ന അടിമത്തം മാനസികം കൂടിയാണെന്നും ഫ്രാൻസ് വിശദീകരിക്കുന്നു.¹ അധിനിവേശകൻ കോളണിവാസിയെ മൃഗമായി പരിഗണിക്കുമ്പോൾ അധിനിവേശകനും മൃഗാവസ്ഥയിലെത്തുന്നു എന്ന സിസെയറിന്റെ വാദത്തോടു ചേർന്നു നിൽക്കുന്നു, ഫ്രാൻസിന്റെ അപമാനവീകരണ ചിന്ത.

അന്റോണിയോ ഗ്രോംഷിയുടെ അധീശത്വസങ്കല്പം വികസിക്കുന്നത് മാർക്സിന്റെയും എംഗൽസിന്റെയും പ്രത്യയശാസ്ത്ര സങ്കല്പത്തോടുള്ള ചോദ്യങ്ങളിലൂടെയാണ്. അധീശത്വമെന്നാൽ ഒരേസമയം ബലാൽക്കാരത്തിലൂടെയും സമ്മതത്തിലൂടെയും നേടിയെടുക്കുന്ന അധികാരമാണെന്ന് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു (Ania Loomba : 1998:29). ഭരണവർഗം ബലപ്രയോഗത്തിലൂടെ മാത്രമല്ല ആധിപത്യം നേടുന്നത്, ഭരിക്കാൻ സമ്മതിക്കുന്ന പ്രജാവർഗത്തെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടു കൂടിയാണ്. ഫുക്കോയുടെ ജ്ഞാനാധികാരം അറിവിനെ വ്യവഹാരമായി നിലനിർത്തുന്ന സമ്മതങ്ങളും നിയന്ത്രണങ്ങളുമൊക്കെയുള്ള വ്യവസ്ഥയെ മനസ്സിലാക്കുന്ന സൈദ്ധാന്തിക സമീപനമാണ്. അറിവ് സ്വാഭാവികവും സ്വതന്ത്രവും സംശുദ്ധവുമായ ഒന്നല്ല എന്നും ഓരോ കാലത്തും അറിവായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നവയ്ക്ക് മുകളിൽ അധികാരം പ്രവർത്തി

ക്കുന്നണ്ടെന്നുമുള്ള ഫ്യൂക്കോയുടെ ചിന്ത എഡ്വൈഡ് സെയ്ദിന്റെ പൗരസ്ത്യവാദത്തിന്റെ രൂപീകരണത്തിനു വഴികാട്ടിയാവുന്നുണ്ട്. പടിഞ്ഞാറിനെ ശ്രേഷ്ഠമായി വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ അവർ കണ്ടെത്തിയ ഭാവനാത്മക സൃഷ്ടിയാണ് കിഴക്കിന്റെ സ്വന്തം എന്ന് സെയ്ദ് *ഓറിയന്റലിസത്തിൽ* പറയുന്നു (1978:91). കൊളോണിയൽ വ്യവഹാരത്തെ പലതരത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ഇവയെല്ലാംതന്നെ അതിലടങ്ങിയ അധികാരത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുവാനാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്.

ഓരോ ജനതയും അവരവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ ഫലപ്രദമായി നിറവേറ്റുന്നതിന് വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത പ്രായോഗികവും പ്രാദേശികവുമായ അറിവുകളെ തിരസ്കരിച്ചും തമസ്കരിച്ചും നിലവിലുണ്ടാകുന്ന പാശ്ചാത്യ ജ്ഞാനത്തിന്റെ മേൽക്കോയ്മയും ഇന്ന് വ്യാപകമായ വിമർശനങ്ങൾക്ക് വിധേയമാകുന്നുണ്ട്. യൂറോപ്പിന്റെ നവോത്ഥാനശാസ്ത്രയുക്തി പലപ്പോഴും മധ്യപൗരസ്ത്യദേശങ്ങളിലെ അറിവുകൾ സ്വാംശീകരിച്ചതിനു ശേഷം അവയെ മറച്ചുവെക്കുകയും ഉത്ഭവത്തെക്കുറിച്ച് തെറ്റായ ധാരണ സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത്തരം ധാരാളം തെളിവുകൾ സാവരിയും ഗിബ്ബെസ്പിയും നൽകുന്നത് ജോർജ്ജ് ഗീവർഗീസ് ജോസഫ് 'മധ്യരശീഖ്'യിൽ എടുത്തു ചേർത്തിരിക്കുന്നു. പ്രകാശത്തിന്റെ അപവർത്തനവും ഭൂമിയുടെ ഗുരുത്വവും സംബന്ധിച്ച ആദ്യ പ്രസ്താവനകൾ നടത്തിയത് യഥാക്രമം ഇബ്ൻ അൽ ഹയാഥും അൽ -ഖാസിയുമാണ്. എന്നാൽ യൂറോപ്യൻ ശാസ്ത്രലോകം ഇതിന്റെ നേട്ടം ന്യൂട്ടനു നൽകിയിരിക്കുന്നതായി അതിൽ പറയുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ഇബ്ൻ-അൽ-നാഫിസ് ഹാർവിക്ക് മുൻപേ തന്നെ രക്തചക്രമണത്തെക്കുറിച്ച് വിവരങ്ങൾ നൽകിയിരുന്നു. കൂടാതെ പരിണാമ സംബന്ധിയായ ആദ്യത്തെ വ്യക്തമായ പ്രസ്താവന നടത്തിയത് ചാൾസ് ഡാർവിനല്ല ഇബ്ൻ മിസ്കവയാണെന്നും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. (2003 : 9). അൽഗോരിതത്തിന്റെ കണ്ടുപിടുത്തം ഇന്ത്യയിൽ നിന്നാണെങ്കിലും അതിന്റെ കർത്തൃത്വം നമുക്കല്ല. ഇങ്ങനെ വിവിധ പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നുള്ള അറിവിനെ യൂറോപ്പ് ഉൾക്കൊള്ളുകയും അത്തരം അറിവുകളുടെ ഉത്ഭവകേന്ദ്രങ്ങൾ പിന്നീട് തമസ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. വൈജ്ഞാനികതയുടെ ഈ യൂറോപ്യൻ പ്രാമാണികതയെ ചോദ്യംചെയ്യുന്ന പുസ്തകമാണ് മാർട്ടിൻ ബർണലിന്റെ *ബ്ലാക്ക് അമീന*. പ്രാചീന ഗ്രീസും പത്തൊമ്പതാം ശതകത്തിനു മുമ്പുള്ള യൂറോപ്പും പ്രാചീന ഈജിപ്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ശാസ്ത്രത്തോട് ആദ്യകാലത്തു പുലർത്തിയിരുന്ന ആദരവിനെക്കുറിച്ചും ക്രമേണ അതില്ലാതായി യൂറോകേന്ദ്രിത മാതൃക രൂപപ്പെടുന്നതിനെക്കുറിച്ചുമാണ് *ബ്ലാക്ക് അമീന*യിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തിന്റെ പൈതൃകം ഗ്രീസിനും നവോത്ഥാനത്തിനു ശേഷമുള്ള അതിന്റെ ഉടമാവകാശം യൂറോപ്പിനും നൽകുന്നതിനെ ഈ കൃതി വിമർശിക്കുന്നു. ജോസഫ് നീയമിന്റെ *ചൈനയിലെ ശാസ്ത്രവും നാഗരികതയും (സയൻസ് ആന്റ് സിവിലൈസേഷൻ ഇൻ ചൈന)* എന്ന പുസ്തകവും ആധുനികശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉത്ഭവകേന്ദ്രം യൂറോപ്പാണെന്ന ധാരണകളെ നിരസിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സാങ്കേതിക വിദ്യകളുടെയും പല രംഗങ്ങളിലും യൂറോപ്യൻ നിലവാരത്തെക്കാൾ ഉയർന്നതായിരുന്നു പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഇന്ത്യൻ ശാസ്ത്രലോകമെന്ന് ധരംപാലിന്റെ *ഇന്ത്യൻ സയൻസ് ആന്റ് ടെക്നോളജി ഇൻ എയ്റ്റീൻത് സെഞ്ചറി* വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഈ ഗണത്തിൽ പെടുത്താവുന്ന മറ്റൊരു പ്രധാനകൃതിയാണ് മല

യാളിയായ ജോർജ്ജ് ഗീവർഗീസ് ജോസഫിന്റെ മയൂരശിഖ (ക്രസ്റ്റ് ഓഫ് ദ പീകോക്ക്). ഗണിത ശാസ്ത്രത്തിന്റെ യൂറോപ്യേതര വേരുകളെക്കുറിച്ചുള്ളതാണ് ഈ പുസ്തകം. ഇവയെല്ലാം തന്നെ ശാസ്ത്രത്തിന് കല്പിച്ചുകൊടുത്ത യൂറോകേന്ദ്രിത സ്വഭാവത്തെ വിമർശിക്കുന്ന പൊതുഘടകം പങ്കുവെയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഓരോരുത്തരുടെയും സമീപനങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളാണ്. “ചൈനയിലെയും ഇന്ത്യയിലെയും അറേബ്യയിലെയും ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം സാംസ്കാരികമായ സവിശേഷതകളോട് കൂടിയവയായതിനാൽ സത്താപരമായിത്തന്നെ അവ പടിഞ്ഞാറൻ ശാസ്ത്രത്തിൽനിന്ന് വിഭിന്നമാണെന്ന വീക്ഷണമാണ് ഒരു വിഭാഗം വെച്ചു പുലർത്തുന്നത്. ജോസഫ് നീയമിനെപ്പോലുള്ളവർ ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തിന്റെ സാർവലൗകികതയിൽ ഊന്നുന്നവരാണ് (സൂനിൽ പി. ഇളയിടം: 2007:262) പരമ്പരാഗതശാസ്ത്രത്തിന് പ്രാദേശിക സ്വഭാവങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്നും അവ സാർവലൗകിക ശാസ്ത്രത്തിലേക്ക് ലയിച്ചുചേർന്ന് സാർവദേശീയമാനങ്ങൾ കൈവരിക്കുമെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു. പ്രതീക് ചക്രവർത്തിയെപ്പോലുള്ള ശാസ്ത്ര ചരിത്രകാരന്മാർ ഇതിൽ നിന്നു ഭിന്നമായ മറ്റൊരു നിലപാടാണ് സ്വീകരിക്കുന്നത്. ആധുനികശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഇന്ത്യയിലേക്കുള്ള പ്രവേശനവും അതുണ്ടാക്കിയ പരിവർത്തനങ്ങളും മനസ്സിലാക്കാൻ അവയുടെ പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ച അധികാര രാഷ്ട്രീയ ചരിത്രവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചു പഠിക്കുകയാണ് അദ്ദേഹത്തെപ്പോലുള്ളവരുടെ രീതി.

ആധുനികശാസ്ത്രവും ഇന്ത്യയിലെ വൈജ്ഞാനിക സംഘർഷവും

കൊളോണിയലിസത്തിന്റെ ഭാഗമായാണ് ഇന്ത്യയിലേക്ക് ആധുനിക ശാസ്ത്രം പ്രവേശിക്കുന്നത്. ആദ്യകാലത്ത് യൂറോപ്യന്മാർ ഇന്ത്യയിൽനിന്നും ഇതര കോളനികളിൽ നിന്നും വിഭവങ്ങളും വിവരങ്ങളും യൂറോപ്പിലെത്തിക്കുവാനാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്. സ്വന്തം രാജ്യത്തിന്റെ ശാസ്ത്രവികാസത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുവാനും കോളനികളിലുള്ള അധികാരം ശക്തമാക്കുവാനും അവർ ഇതുപയോഗപ്പെടുത്തി. സർവ്വൈകൾ, കണക്കെടുപ്പുകൾ, ഗവേഷണങ്ങൾ, ഭൂപടനിർമ്മാണം തുടങ്ങിയവ ഇതിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു.² ആദ്യകാല വിവരശേഖരണങ്ങളിൽനിന്ന് പിൽക്കാലത്തെ വ്യാഖ്യാന/വിശദീകരണങ്ങളിലേക്കെത്തുമ്പോഴേക്കും കൊളോണിയൽ അധികാരത്തിന്റെ പിടിമുറുക്കം കൂടിവരുന്നതായി കാണാം. ഈ ഘട്ടത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാണ് ഹോർത്തൂസ് ഇൻഡിക്കൂസ് മലബാറിക്കൂസ്. തദ്ദേശീയ പങ്കാളിത്തത്തിന്റെ സാന്നിധ്യവും കൊളോണിയൽ ജ്ഞാനാധികാരവും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷം ഇതിൽ ആരംഭിക്കുന്നുമുണ്ട്. (ഇക്കാര്യം തുടർന്നു വിശകലനം ചെയ്യുന്നതാണ്.)

രണ്ടാം ഘട്ടത്തിൽ, അധിനിവേശകർക്ക് തങ്ങളുടെ സാമ്രാജ്യാധികാര പ്രവർത്തനങ്ങൾ സുഗമമാക്കുന്നതിനായി ഇന്ത്യയിൽ ശാസ്ത്രീയ പഠനങ്ങളും സംരംഭങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടി വന്നു. ഡോക്ടർമാർ, പ്രകൃതി നിരീക്ഷകർ, മിഷണറിമാർ... എന്നിവരിലൂടെ അല്പാല്പമായി പ്രവേശിച്ച ആധുനിക ശാസ്ത്രജ്ഞാനം സ്ഥാപനവൽക്കരിക്കുന്നതും സവിശേഷവൽക്കരിക്കുന്നതും 1784-ൽ ബംഗാളിലെ ഏഷ്യാറ്റിക് സൊസൈറ്റിയുടെ ആരംഭത്തോടെയാണ്. ഇതിന് തൊട്ടുപിറകെതന്നെ ലണ്ടനിലെ ക്യൂ ഗാർഡന്റെ മാതൃകയിൽ കൽക്കട്ടയിൽ സന്ധ്യാദ്യാനം സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇത്തരം ശാക്തീകരണങ്ങൾ അധിനിവേശകർക്ക്

ഒരേ സമയം ഗുണകരവും ദോഷകരവുമായി മാറുന്നതും കാണാം. ശാസ്ത്രവും ശാസ്ത്രപ്രവർത്തനങ്ങളും കോളനിയുടെ വികാസത്തിനും തിരിച്ച് കോളനിയുടെ വികാസം ശാസ്ത്രവികസനത്തിനും കാരണമായി (Pratik Chakrabarti : 2010:11) ഭാരതീയരിൽ ദേശീയ അവബോധവും സ്വതന്ത്രബോധവും ഉണർത്തുന്നതിന് ഇത് സഹായിച്ചു. ഇത് പിന്നീട് അധിനിവേശകര ദോഷകരമായി ബാധിച്ച സംഗതിയാണ്. അധിനിവേശ ശക്തികളുടെ ഉപകരണമായും തദ്ദേശീയ ജനതയ്ക്ക് നൽകുന്ന പുതിയ നാഗരികതയുടെ സന്ദേശങ്ങളുടെ, ഉറവിടങ്ങളായും ആധുനികശാസ്ത്രം ഇന്ത്യയിൽ പ്രവർത്തിച്ചു. (വിജയകുമാർ വി., 2013: 27) ഇക്കാലത്തെ ഇന്ത്യൻ ശാസ്ത്രജ്ഞരിലും ചിന്തകരിലുമെല്ലാം പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രയുക്തിയെ സ്വീകരിക്കുന്ന ഒരു തലവും അവരെ എതിർക്കുന്ന ദേശീയ വാദത്തിന്റെ ഒരു തലവും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷം കൂടിയും കുറഞ്ഞും കാണാം. ബ്രഹ്മസമാജം പോലുള്ള ആത്മീയ സംഘടനകൾ സ്ഥാപിക്കുമ്പോൾതന്നെ രാജാ റാംമോഹൻറോയിയെപ്പോലുള്ളവർ ഇന്ത്യക്കാർക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് രീതിയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം നൽകണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നു. 1813-ൽ ചാർട്ടർ നിയമത്തിന്റെ ഭാഗമായി ഇന്ത്യയിലെ ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സാഹിത്യത്തിന്റെയും വികസനത്തിന് അനുവദിച്ച തുക സംസ്കൃത കോളേജുകൾ സ്ഥാപിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കണമെന്ന ഓറിയന്റലിസ്റ്റുകളുടെ വാദത്തെ രാജാറാം മോഹൻ റോയ് എതിർക്കുന്നുണ്ട്. 1823-ൽ റാംമോഹൻ റോയിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നൽകിയ മെമ്മോറിയൽ ഇതേ ആവശ്യങ്ങൾ ആവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. യൂറോപ്പിനേക്കാൾ താഴ്ന്ന നിലവാരത്തിലാണ് ഇന്ത്യൻ സംസ്കാരം എന്നു വാദിച്ച മെക്കാളെയെപ്പോലുള്ള ആംഗലേയവാദികളെയും 'യൂറോപ്പിനേക്കാൾ മഹത്തരമാണ് ഇന്ത്യൻ സംസ്കാരമെന്ന് വാദിച്ച മാക്സമുള്ളറെപ്പോലുള്ള പൗരസ്ത്യവാദികളെയും തള്ളിക്കളഞ്ഞുകൊണ്ട് ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന് ദേശീയതയുമായി സംവദിക്കാവുന്ന ഇടമുണ്ടാക്കുകയാണ് ഇവർ ചെയ്തത്.

ഇന്ത്യയിൽ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വികസനത്തിനായി 1876ൽ മഹേന്ദ്രലാൽ സിർക്കാറിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട 'ഇന്ത്യൻ അസോസിയേഷൻ ഫോർ ദ കൾട്ടിവേഷൻ ഓഫ് സയൻസി'ന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ഇന്ത്യക്കാരിൽ ശാസ്ത്രതാൽപര്യം ഉണ്ടാക്കുകയും ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം ജനകീയമാക്കുകയുമായിരുന്നു. 1902-ൽ സതീഷ് ചന്ദ്രമുഖർജി സ്ഥാപിച്ച 'ഡോൺ സൊസൈറ്റി'യുടെ മുഖപത്രമായ ദി ഡോണും ഇതേ പ്രവർത്തനം ഏറ്റെടുക്കുന്നുണ്ട്. 'ഇന്ത്യൻ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് സയൻസും' ജെ.സി. ബോസിന്റെ 'ബോസ് റിസർച്ച് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടും' ഇതിനു തുടർച്ച നൽകി. 1914-ൽ രൂപീകരിച്ച 'ഇന്ത്യൻ സയൻസ് കോൺഗ്രസ് അസോസിയേഷൻ' ശാസ്ത്രവീക്ഷണങ്ങൾ പങ്കുവയ്ക്കുന്നതിന് ഇന്ത്യക്കാർക്ക് അവസരം നൽകി.

ചുരുക്കത്തിൽ, കൊളോണിയലിസത്തിന്റെ ഭാഗമായി ഇന്ത്യയിലേക്കു പ്രവേശിച്ച ആധുനികശാസ്ത്രത്തിന്റെ നേർക്ക് പ്രധാനമായും മൂന്നു തരം പ്രതികരണങ്ങൾ ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തിൽനിന്നുണ്ടായി. ഒന്ന് - കൊളോണിയൽ ശാസ്ത്രാധികാരം അംഗീകരിക്കുകയും അതിന് വിധേയമാവുകയും ചെയ്യുന്ന നിലപാട്. രണ്ട് - യൂറോകേന്ദ്രവീക്ഷണത്തെ ചെറുത്തുകൊണ്ടുള്ള പാരമ്പര്യവാദം. മൂന്ന് - കൊളോണിയൽ

ശാസ്ത്രവും ഇന്ത്യയുടെ വിജ്ഞാനവും തമ്മിലുള്ള ഇടർച്ചകളും ഒത്തു തീർപ്പുകളും. പിൽക്കാലത്ത് ഇന്ത്യയുടെ ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ദേശീയ തയുടെയും സ്വഭാവത്തെ നിർണയിച്ചത് മൂന്നാമത്തെ നിലപാടാണ്. പാരമ്പര്യവും ആധുനികതയും തമ്മിലുള്ള ഈ സംവാദത്തിന്റെ ഘടകങ്ങൾ ജെ.സി. ബോസ്, പ്രഫുല്ലചന്ദ്രൻ, സി.വി.രാമൻ തുടങ്ങിയവരിൽ പലതരത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. മലയാളസന്ദർഭത്തിലും ഈ സംഘർഷം കണ്ടെടുക്കാവുന്നതാണ്. കോട്ടയ്ക്കൽ ആര്യവൈദ്യശാലാ സ്ഥാപകൻ വൈദ്യരത്നം പി.എസ്. വാര്യർ പാരമ്പര്യ ചികിത്സാരീതി മുറുകെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ഔഷധങ്ങളുടെ വ്യാവസായികാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള നിർമ്മാണവും വിതരണവും നടത്തുന്നുണ്ട്. മാത്രമല്ല *ധന്വന്തരി* പോലുള്ള വൈദ്യമാസികകൾ ഈ പ്രശ്നത്തെ നേരിട്ട് അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ഇന്ത്യൻ സസ്യങ്ങളും കൊളോണിയൽ വീക്ഷണവും

ഇന്ത്യയിലെ സസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ആദ്യകാല പാശ്ചാത്യധാരണകളെ രൂപപ്പെടുത്തിയത് സഞ്ചാരികളുടെ കുറിപ്പുകളാണ്. അവയാകട്ടെ അപരിചിതമായ ലോകത്തെക്കുറിച്ചും സസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഭാവനാത്മകമായ വിവരണങ്ങളാണ് നൽകിയത്. സസ്യങ്ങളെയും അവയിൽ നിന്നുള്ള ഉൽപ്പന്നങ്ങളെയും വ്യാവസായികാടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്താനുള്ള സാധ്യതയും നോക്കിക്കണ്ടു. ഗ്രീക്ക്, ഈജിപ്ഷ്യൻ സഞ്ചാരികളുടെ വർണനകൾ വിചിത്രലോകമായി ഇന്ത്യയെ കാണുകയും സസ്യസമ്പന്നമായ ഭൂപ്രകൃതിയെ പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇന്ത്യയിൽ കോളനികൾ സ്ഥാപിച്ചതിനു ശേഷം ഇവിടെ ദീർഘകാലം താമസിച്ച പാശ്ചാത്യർ തയ്യാറാക്കിയ കൃതികളിൽ ഇതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ കുറച്ചുകൂടി വസ്തുതാപരമായ വിവരണങ്ങൾ കാണാം. ഇന്ത്യൻ സസ്യങ്ങളുടെ വിപണിമൂല്യത്തോടൊപ്പംതന്നെ ഔഷധമൂല്യത്തെക്കുറിച്ചും മറ്റുപയോഗങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവർ അന്വേഷിക്കുകയും രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഗാർസ്യ ദ ഓർത്ത, അക്കോസ്ത, ലിങ്കോസ്റ്റൺ തുടങ്ങിയവർ പാശ്ചാത്യലോകത്തിന് ഇന്ത്യൻ സസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ ധാരണകൾ നൽകി. ശാസ്ത്രവികസനത്തിനും കമ്പനിയുടെ ലാഭത്തിനും അധികാരം നിലനിർത്തുന്നതിനും സസ്യധാരണകൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയതിന്റെ തെളിവുകൾ *ഹോർത്തുസ്യം* നൽകുന്നു.

ഇന്ത്യൻ സസ്യങ്ങളുടെ യൂറോപ്യൻ കണ്ടെത്തലുകൾ

ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ചുള്ള കൊളോണിയൽ സസ്യാവബോധം രൂപപ്പെടുവന്നതിന് പ്രാചീനകാലം മുതൽ തുടർച്ച കണ്ടെത്താനാവും. പോർച്ചുഗീസുകാർ എത്തിച്ചേരുന്നതിനു മുമ്പുള്ള ഇന്ത്യ യൂറോപ്പിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഭാവനാത്മകമായിരുന്നു. സ്വർണം കുഴിച്ചെടുക്കുന്ന ഉറുമ്പുകളും പട്ടിയുടെ തലയും എട്ടുകാലിയുടേതുപോലുള്ള കാലുകളുമുള്ള നരഭോജി മനുഷ്യരും നിറഞ്ഞ അത്ഭുതങ്ങളുടെ ഐതിഹാസിക ലോകമായിരുന്നു അവർക്ക് (Ray Desmond, 1992:1). ഇത്തരം കഥകൾക്കു ശേഷം ലിഖിതരൂപത്തിൽ ഇന്ത്യൻ സസ്യവിവരണങ്ങൾ യൂറോപ്പിലെത്തുന്നത് യാത്രാവിവരണങ്ങളിലൂടെയാണ്. ഹെറോഡോട്ടസിന്റെയും ഇന്ത്യയിലെത്തി ദാരിയൂസിനെ തോൽപ്പിച്ച അലക്സാണ്ടറുടെയും വിവരണങ്ങളിൽ ഇന്ത്യൻ സസ്യങ്ങൾ സ്ഥാനം പിടിച്ചു. നാനു

റൂപേർക്ക് പാർപ്പിടമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്ന ആലിനെപ്പറ്റിയുള്ള വർണനകളും മറ്റും അലക്സാണ്ടറുടെ സൈനികർ നൽകുന്നത് ഗ്രീക്ക് ചരിത്രകാരനായ സ്ട്രാബോ കണ്ടെടുക്കുന്നുണ്ട്.⁴ ഗ്രീക്ക് തത്ത്വചിന്തകനും സസ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ പിതാവായി പലപ്പോഴും പരിഗണിച്ചു പോരുകയും ചെയ്യുന്ന തിയോഫ്രാസ്റ്റസിന്റെ (370 ബി.സി.-288ബി.സി.) എൻക്യറി ഇൻടു പ്ലാന്റ്സ് എന്ന പുസ്തകത്തിലും ഗ്രീക്ക് സൈനികർ നൽകിയ കഥകൾതന്നെയാണ് ഉപാദാനം. അതിനാൽത്തന്നെ വ്യക്തിപരമായി അറിവില്ലാത്തതും വ്യക്തതയില്ലാത്തതുമായ വിവരണങ്ങളാണ് അവയിൽ ഇന്ത്യൻ സസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് കാണാനാവുക.⁵

പ്ലിനിയുടെ നാച്ചുറൽ ഹിസ്റ്ററിയിൽ സസ്യങ്ങളുടെ സ്വാഭാവിക വർണനകൾ കാണാം. എന്നാൽ അദ്ദേഹം കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിച്ചത് വിപണിയിൽ ചരക്കുരുപത്തിലേത്തുന്ന സുഗന്ധവ്യഞ്ജനങ്ങളെയാണ്. അവയുടെ മണവും നിറവും ഗുണവും ഉത്ഭവസ്ഥലവുമെല്ലാം അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. സുഗന്ധവ്യഞ്ജനങ്ങൾ വളരുന്നതിനു ചുറ്റും ചതുപ്പുകളുണ്ടെന്നും 10 അക്രമകാരികളായ വവ്വാലുകളും ചിറകുകളുമുള്ള സർപ്പങ്ങളും അതിന് കാവൽനിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നുമുള്ള വർണനകൾ ചരക്കുകളുടെ വില ഉയർത്താനായി തദ്ദേശവാസികളൊരുക്കിയ കഥകളാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു.

ഏഷ്യയിലെത്തിയ യൂറോപ്യൻ സഞ്ചാരി, മർക്കോപോളോ 1292-ൽ ഇന്ത്യയിലെത്തി. അദ്ദേഹവും സസ്യങ്ങളെ പരിശോധിച്ചത് കച്ചവടക്കാരന്റെ കണ്ണിലൂടെയാണ്. വിപണിമൂല്യത്തെപ്പറ്റിയാണ് കൂടുതൽ വിവരണങ്ങൾ. മാർക്കോപോളോയുടെ സമകാലികനായ ഫ്രയർജോണും ഇന്ത്യയിലെ സസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് എഴുതുന്നുണ്ട്⁶ നിക്കോളോ കോണ്ടിയുടെ 1492ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഇന്ത്യ റെഗനീറ്റോ അതുവരെ ഇന്ത്യൻ സസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് യൂറോപ്പിലുണ്ടായിരുന്ന ഭാവനാലോകത്തെ തിരുത്തിയെഴുതി. എന്നാൽ സസ്യവർണനകളിൽ അപ്പോഴും അവ്യക്തത നിലനിന്നിരുന്നു. ഡാർട്ടെബർബോസ, ലൂഡോവികോ ഡി വാർത്തേമ തുടങ്ങിയവരുടെ വർണനകൾ യൂറോപ്യൻ ഇന്ത്യയിൽ കോളണി സ്ഥാപിച്ചതിനു ശേഷമുണ്ടായതാണ് (Ray Desmond, 1992:13-14)

ഇങ്ങനെ യാത്രാക്കുറിപ്പുകളിലും സ്ഥലവർണനകളിലും അടയാളപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള സസ്യവിശദീകരണങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും ഇന്ത്യൻ സസ്യത്തെ ആദ്യമായി പഠിക്കുന്നത് പോർച്ചുഗീസുകാരനായ ഗാർസ്യദ ഓർത്തയാണ് (1501-1568). വൈദ്യവിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന അദ്ദേഹം പ്ലിനിയും ഗാലനുമൊക്കെ പറഞ്ഞ അഭിപ്രായങ്ങളെ നിരസിച്ചുകൊണ്ട് ഉഷ്ണമേഖലാ പ്രദേശത്തെ സസ്യവർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ച് വിശദമായി പഠിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. സംവാദരൂപത്തിലെഴുതിയ ദസ് കൊളോക്യസ് ദോസ് സിംപൾസ് ഇ ഡ്രോഗാസ് ഹിലോസാസ് മെഡിസിനാസ് ദ ഇന്ത്യ എന്ന 1563-ൽ ഗോവയിൽനിന്ന് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പുസ്തകത്തിൽ ഔഷധമൂല്യം മുൻനിർത്തി സസ്യങ്ങൾ പരിശോധിക്കുകയുണ്ടായി. സാങ്കല്പിക കഥാപാത്രമായ, പോർട്ടുഗീസ് ഭാഷയിൽ തെരുവിലെ മനുഷ്യൻ എന്നർത്ഥം വരുന്ന, റുവാനോയുമായി നടത്തുന്ന സംവാദത്തിൽ നേരിൽക്കണ്ട തെളിവുകൾ നിരത്തിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം തള്ളിക്കളയുന്നത് പൂർവികർ ഭാവനാത്മകമായി പറഞ്ഞുവച്ച ഇന്ത്യൻ സസ്യവർണനകളെയാണ്.

ദ ഓർത്തയുടെ കൊളോക്യസിൽനിന്ന് പ്രചോദനം ഉൾക്കൊണ്ട് ക്രിസ്റ്റബൽ അക്കോസ്ത 1578-ൽ നേരിട്ടുള്ള ആഖ്യാനരൂപത്തിൽ സ്വയം വരച്ച ചിത്രങ്ങൾ സഹിതം ഇന്ത്യൻ സസ്യങ്ങളെ വിവരിക്കുകയുണ്ടായി. ഏഷ്യയിൽ പോർച്ചുഗീസ് ആധിപത്യം നിലനിൽക്കുമ്പോൾതന്നെ പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ സ്പെയിനിൽനിന്നു ഗോവയിലെ ആർച്ച് ബിഷപ്പായി ഡച്ചുകാരനായ ജാൻഹ്യൂഗൻ വാൻ ലിങ്കോസ്റ്റൻ എത്തുന്നു. 1583 സെപ്തംബറിൽ ഇന്ത്യയിലെത്തിയ അദ്ദേഹം അഞ്ചുവർഷത്തോളം ഇവിടെ ചെലവഴിക്കുകയും, കിഴക്കിന്റെ വ്യാപാരമേഖലകളെക്കുറിച്ചും ഇന്ത്യൻ സമുദ്രത്തിലേക്കുള്ള മാർഗങ്ങളെക്കുറിച്ചും യൂറോപ്പിന് ഗുണകരമായ നിരവധി വിവരണങ്ങൾ അടങ്ങിയ പുസ്തകം 1595-ലും 1596-ലുമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. 1610 ആകുമ്പോഴേക്കും ഇറ്റലിയിലായിരുന്ന എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകത്തിന്റെ ജർമ്മൻ, ഇംഗ്ലീഷ്, ലാറ്റിൻ, ഫ്രഞ്ച് പതിപ്പുകൾ പുറത്തിറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതിൽ സസ്യങ്ങളുടെ ഔഷധമൂല്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള കുറിപ്പുകൾ തയ്യാറാക്കിയത് ഡച്ച് ഫിസിഷ്യനായ ബെർണാർ ബ്രോയേക്കെയായിരുന്നു.

ഇങ്ങനെയുള്ള യൂറോപ്യൻ പാഠങ്ങൾ ഇന്ത്യൻ വ്യവഹാരങ്ങളെക്കുറിച്ച് അവരുടെ ഇടയിൽത്തന്നെ മത്സരത്തിന്റെയും പോരാട്ടത്തിന്റെയും ദുരവ്യാപകമായ ഫലങ്ങളുണ്ടാക്കി. യൂറോപ്യൻ വിപണിയിൽ യാത്രാ വിവരണസാഹിത്യം ഈ കാലയളവിൽ അതിയായി വ്യാപിക്കുന്നതും കാണാം (Kate Teltscher: 1995:4)⁸ പതിനേഴും പതിനെട്ടും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ചുണ്ടായ ധാരാളം യാത്രാക്കുറിപ്പുകൾ പല യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിലേക്കും വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. പിന്നീട് ഇന്ത്യയുമായുള്ള കച്ചവടം വികസിക്കുകയും കച്ചവടകേന്ദ്രങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്ന യൂറോപ്യൻമാരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ വിവിധ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് പുസ്തകങ്ങളുണ്ടായി. ഇതിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതായിരുന്നു അപരിചിതസസ്യങ്ങളെ യൂറോപ്പിനു പരിചയപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമം. ദക്കാർത്തയുടെയും അക്കോസ്തയുടെയും പുസ്തകങ്ങൾ ഉദാഹരണം. വരകളിലൂടെയും വർണനകളിലൂടെയും മാത്രമല്ല സസ്യങ്ങളെ ജീവനോടെ പരിചയപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങളും ഇക്കാലത്ത് നടക്കുകയുണ്ടായി. കച്ചവടത്തിനു കൊണ്ടുവന്നു തിരിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന പാത്രങ്ങളിലാക്കി സസ്യങ്ങളും വിത്തുകളും വേരുകളും കൊണ്ടുപോവുകയും അവ യൂറോപ്യൻ തോട്ടങ്ങളിൽ നട്ടുപിടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ലെയ്ഡണിലെ 'ഹോർത്തൂസ് ബൊട്ടാണിക്കൂസ്,' ആംസ്റ്റർഡാമിലെ 'ഹോർത്തൂസ് മെഡിക്കൂസ്' എന്നിവ ഇത്തരത്തിലുള്ള ഡച്ച് തോട്ടങ്ങളാണ്.⁹

1652-ൽ ഡച്ച് കമ്പനി കേപ്പ് ഓഫ് ഗൂഡ് ഹോപ്പിൽ ഒരു സന്ധ്യാദൂതനം നിർമ്മിക്കുകയുണ്ടായി. തീരത്തേച്ചേരുന്ന തങ്ങളുടെ സൈന്യത്തിനും സഞ്ചാരികൾക്കും പഴങ്ങളും പച്ചക്കറികളും നൽകുന്നതിനും ഇന്ത്യയിൽനിന്ന് കയറ്റിയയ്ക്കുന്ന സസ്യങ്ങൾ, വിത്തുകൾ മുതലായവ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയായിരുന്നു ഇത്. ഇതിന്റെ വ്യക്തമായ സൂചനകൾ വാൻറീഡ്, ഇതര ഡച്ച് അധിനിവേശസ്ഥലങ്ങളിലെ ഗവർണ്ണർമാർക്കയച്ച നിർദ്ദേശങ്ങളിൽനിന്നു ലഭ്യമാണ്.¹⁰

ഇങ്ങനെ ഇന്ത്യയുടെ സസ്യസമ്പത്തിനുമേൽ വാണിജ്യകുത്തകസ്ഥാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി യൂറോപ്പ് ദീർഘനാളായി നടത്തിയ പ്രയത്ന

ങ്ങളുടെ തുടർക്കണ്ണിയാണ് **ഹോർത്തൂസ് ഇൻഡിക്കൂസ് മലബാറിക്കൂസ്**. സാമ്രാജ്യത്വ സ്ഥാപനത്തിനായി കേരളത്തിന്റെ മണ്ണിൽ നടന്ന പോരാട്ടങ്ങളുടെയും ഡച്ച് ഈസ്റ്റിന്ത്യാ കമ്പനിക്കുള്ളിൽത്തന്നെ നിലനിന്നിരുന്ന സ്പർദ്ധയുടെയും രാഷ്ട്രീയം ഇതിനു പിന്നിലുണ്ട്." വ്യാപാരക്കുത്തക വൈജ്ഞാനിക കുത്തകയിലെത്തിച്ചേരുന്നതിന് ഇടയിലാണ് **ഹോർത്തൂസിന്റെ** സ്ഥാനം. ഈ പ്രക്രിയകളുടെ എല്ലാത്തരം സൂചനകളും **ഹോർത്തൂസിൽ** അടയാളപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. തദ്ദേശീയ സസ്യവിലത്തോടൊന്നിച്ച് റോപ്പിനു പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന **ഹോർത്തൂസ് ഇൻഡിക്കൂസ് മലബാറിക്കൂസ്** കൊളോണിയൽ ആധിപത്യകാലത്തെ വൈജ്ഞാനിക സംഘർഷത്തിനു കൂടി തെളിവാണ്.

ഹോർത്തൂസ് ഇൻഡിക്കൂസ് മലബാറിക്കൂസ്

കേരളത്തിലെ സസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഡച്ച് കാരനായ ഹെൻറി അഡ്രിയൻ വാൻറീഡിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുണ്ടായ ഗ്രന്ഥമാണ് **ഹോർത്തൂസ് ഇൻഡിക്കൂസ് മലബാറിക്കൂസ് (മലബാർ പുന്തോട്ടം)** സസ്യങ്ങളുടെ സചിത്ര വിവരണങ്ങളടങ്ങിയ പന്ത്രണ്ട് വാല്യങ്ങളുള്ള ഈ പുസ്തകം 1678-നും 1693-നും ഇടയിലായി നെതർലാൻഡിലെ ആംസ്റ്റർഡാമിൽ നിന്നാണ് അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയത്.¹² മലബാറിലെ വൈദ്യനായ ഇട്ടി അച്ചുതൻ, ഗൗഡസാരസ്വത ബ്രാഹ്മണരായ അപ്പുട്ടേ, വിനായക പണ്ഡിറ്റ്, രംഗട്ടേ എന്നിവർ, ഫാദർ മാത്യൂസ് എന്ന കർമ്മലീത്ത സന്യാസി, ജോൺ കസേറിയസ്, യോഹന്നാസ് കൊമ്മലനസ്, ഇമ്മാനുവൽ കർണീറോ, ക്രിസ്ത്യൻ ഡി ഡോണെപ്പ് തുടങ്ങി ഇരുപത്തേട്ടോളം പേരുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെയും വാൻറീഡിന്റെ ഏകദേശം മൂപ്പതുവർഷത്തെ പരിശ്രമത്തിന്റെയും ഫലമാണ് പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം. **ഹോർത്തൂസിനെ** ശ്രദ്ധേയമാക്കുന്ന അതിലെ സസ്യചിത്രങ്ങൾ പ്രകൃത്യാ ഉള്ള വലിപ്പം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിൽ വരച്ചുചേർത്തവരിൽ രണ്ടുപേരുടെ പേരുകൾ മാത്രമേ ഇന്ന് ലഭ്യമായിട്ടുള്ളൂ. കൊച്ചിയിലെ ഡച്ച് സൈനികരായിരുന്ന അന്റോണിയോ ജേക്കബ്സ് ഗോറ്റ് ക്നൂ, മാർസെലിസ് സ്പിന്റർ എന്നിവരാണ് അവർ. ലാറ്റിൻ, മലയാളം, അറബി, കൊങ്കിണി എന്നീ നാലുഭാഷകളിൽ സസ്യനാമങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന പുസ്തകത്തിലെ മൂന്ന് സാക്ഷ്യപത്രങ്ങൾ ഒഴിച്ചുള്ള ഭാഗം മുഴുവൻ ലാറ്റിൻ ഭാഷയിലാണ്. മലയാളലിപി ആദ്യമായി അച്ചടിച്ച പുസ്തകമായി **ഹോർത്തൂസ്** കരുതപ്പെടുന്നു. ഇതിലെ രണ്ട് സാക്ഷ്യപത്രങ്ങൾ മലയാളത്തിലുള്ളതാണ് (കോലൈഴുത്തിലുള്ള ഇട്ടി അച്ചുതന്റെയും ആര്യ എഴുത്തിലുള്ള ഇമ്മാനുവൽ കർണീറോയുടെയും സാക്ഷ്യപത്രങ്ങൾ). ഇരട്ടഫോളിയോ വലിപ്പത്തിലുള്ള ഗ്രന്ഥത്തിൽ 1595 പുറങ്ങളും 742 സസ്യങ്ങളുടേതായി 791 മിഴിവാർന്ന ചിത്രങ്ങളുമുണ്ട്. 742 സസ്യങ്ങളുടേയും ഔഷധമൂല്യങ്ങളും 2789 ചികിത്സാവിധികളും 210 രോഗങ്ങൾക്കെതിരായ ചികിത്സാരീതികളും ഇതിൽ ഉള്ളടങ്ങുന്നു. ഗ്രന്ഥം എഡിറ്റു ചെയ്തിരിക്കുന്നത് ആർനോൾഡ് സയൻ (വാല്യം ഒന്ന്), ജെ. മുനിക്കസ് (വാല്യം രണ്ട്-അഞ്ച്), ടി.ജെ. വാൻ അൽമെലോവിൻ (വാല്യം ആറ്), എ. വാൻപുട്ട് (വാല്യം ഏഴ്-പന്ത്രണ്ട്) എന്നിവരാണ്.

ഹോർത്തൂസിനു മുമ്പ് ഇന്ത്യൻ സസ്യങ്ങളുടെ ഔഷധഗുണങ്ങൾ വിവരിച്ച പുസ്തകങ്ങളാണ് ഗാർസ്യ ഓർത്തയുടെയും (1563) അക്കേസ്തയുടെയും (1578) രചനകൾ. എന്നാൽ ഗോവയിലും കൊച്ചിയിലുമായി കണ്ടുവരുന്ന അമ്പതോളം ചെടികളുടെ പരാമർശം മാത്രമുള്ള

ഇവയിൽ അത്യന്തമായ വിവരണങ്ങളും വികലമായ വർണനകളുമാണുള്ളത് (Heniger:1986:95)ഹോർത്തുസിലെ സസ്യവിവരണം ഇവയിൽ നിന്നു ഭിന്നമാണ്. സസ്യത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷരൂപവും വേരുകൾ, തായ്ത്തടി, തണ്ട്, ഇലകൾ, പൂക്കൾ, പഴങ്ങൾ, വിത്തുകൾ മുതലായ സസ്യഭാഗങ്ങളുടെ നിറവും രൂപവും വലിപ്പവുമൊക്കെ ഇതിൽ കൃത്യമായി ചിത്രസഹിതം വിവരിക്കപ്പെടുന്നു. ഒപ്പം മരം, കുറ്റിച്ചെടി, ഓഷധി, പുൽക്കുലം എന്നിങ്ങനെയുള്ള വർഗീകരണവും ചെടികളുടെ ആവാസവ്യവസ്ഥയെപ്പറ്റിയുള്ള സൂചനകളും വിവരണങ്ങളിലുണ്ട്. മൂന്നു മുതൽ എട്ടുവരെയുള്ള വാല്യങ്ങളിൽ മലകൾ, പുഴയോരങ്ങൾ, കാടുകൾ, ഗൃഹകൾ, പുന്തോട്ടങ്ങൾ, തണൽ പ്രദേശങ്ങൾ, സൂര്യപ്രകാശം ധാരാളമുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ, ചതുപ്പുനിലങ്ങൾ, മണലോ പാറക്കല്ലോ വെള്ളമോ ചെളിയോ നിറഞ്ഞ മണ്ണുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ, ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങൾ, നഗരപ്രദേശങ്ങൾ തുടങ്ങി എവിടെയാണ് പ്രസ്തുതചെടി വളരുന്നതെന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

തടി, തണ്ട്, കൊമ്പുകളുടെ വിന്യാസം എന്നിവ സാമാന്യമായി വിവരിക്കുകയും ഓരോ ഭാഗത്തിന്റെയും സൂക്ഷ്മവിവരണം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉദാഹരണമായി, പൂക്കളുടെ കാര്യത്തിലാണെങ്കിൽ ഇതളുകൾ, ജനിദണ്ഡ്, കേസരങ്ങൾ, അണ്ഡനാളം, പരാഗണസ്ഥലം തുടങ്ങി ഓരോന്നിന്റെയും വിശദീകരണങ്ങളുണ്ട്. വലുത്, ചെറുത്, ഇടത്തരം, കട്ടിയുള്ളത് എന്നിങ്ങനെയെന്ന് അളവുകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ അളവാണ് ചെടിയുടെ പൊക്കവും വണ്ണവും രേഖപ്പെടുത്താൻ പലപ്പോഴും ഉപയോഗിക്കുന്നത് ചെടികൾ പൂഷ്പിക്കുന്നതിന്റെയും ഫലങ്ങളുണ്ടാവുന്നതിന്റെയും മാസം, കാലം എന്നിവയും അതിന്റെ തവണകളും ഒരു ഖണ്ഡികയിൽ പറയുന്നു. വാണിജ്യം, കൃഷി, സുഗന്ധദ്രവ്യനിർമ്മാണം, ഭക്ഷണം, സൗന്ദര്യവർധന, അലങ്കാരം, തടി തുടങ്ങിയ ഏത് ആവശ്യത്തിനാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്നും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഒരു പ്രത്യേക ഖണ്ഡികയിൽ ചെടികളുടെ ഔഷധമൂല്യം പ്രതിപാദിക്കുന്നു; ഏതു രോഗത്തിന് ഏതുവിധമാണ് ഉപയോഗിക്കേണ്ടതെന്നും പരാമർശിക്കുന്നു. പ്രാദേശിക ചികിത്സയിൽ ഉപയോഗിക്കാത്ത ചെടിയാണെങ്കിൽ അതിനെക്കുറിച്ചും പറയുന്നു.

ഡച്ച് ഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട ഹോർത്തുസിന്റെ മൂലഗ്രന്ഥമോ കയ്യെഴുത്ത് പ്രതികളോ ഒന്നും തന്നെ ഇന്ന് ലഭ്യമല്ല. മലയാളം പാഠശാലകളിലും പഠനകേന്ദ്രങ്ങളിലും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കയ്യെഴുത്തു പ്രതികൾ തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് ഹോർത്തുസ് തന്നെ സൂചന തരുന്നുണ്ട്. പിന്നീട് ദിഭാഷികൾ അത് ഡച്ചിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യുകയും അതിനുശേഷം ലാറ്റിനിലേക്കു പകർത്തി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുമാണുണ്ടായത്. 2003-ൽ ഹോർത്തുസിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പതിപ്പും 2008-ൽ മലയാളം പതിപ്പും കേരളസർവകലാശാല പുറത്തിറക്കി. ആധുനിക സസ്യശാസ്ത്രധാരണകളും നിരീക്ഷണങ്ങളും കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ഈ വിവർത്തനങ്ങൾ നടത്തിയത് കാലിക്കറ്റ് സർവ്വകലാശാലയിലെ സസ്യശാസ്ത്രവിഭാഗം മേധാവിയായിരുന്ന ഡോ. കെ. എസ്. മണിലാലാണ്. ഏകദേശം 334 വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കൃതി അങ്ങനെ പല ഭാഷകളിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച് വീണ്ടും മലയാളത്തിലെത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. ഇതിനെക്കുറിച്ച് മലയാളം പതിപ്പിന്റെ അവതരികയിലുള്ള മണിലാലിന്റെ വാചകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. “ഈ മലയാളം പതിപ്പിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണംകൊണ്ട് ഒരു വൃത്തം

പൂർത്തീകരിക്കപ്പെടുകയാണ്. മലയാളം-പോർച്ചുഗീസ് - ഡച്ച് - ലാറ്റിൻ - ഇംഗ്ലീഷ് - മലയാളം എന്ന വ്യത്യാസം പൂർണ്ണമാകുവാൻ ഏകദേശം 330 വർഷം വേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നു.” (2008....)

ഹെൻറി വാൻറീഡും ഇട്ടി അച്ചുതനും

ഹോർത്തൂസിനെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു പ്രധാന ചോദ്യം അതിന്റെ യഥാർത്ഥ രചയിതാവ് ആരാണെന്നുള്ളതാണ്. പുസ്തകത്തിന്റെ മുഖത്താളിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന നാമം 1673 മുതൽ 1677 വരെ കൊച്ചിയിലെ ഡച്ച് ഗവർണ്ണറായിരുന്ന വാൻറീഡിന്റേതാണ്.¹⁵ എന്നാൽ സസ്യശാസ്ത്രത്തിൽ എടുത്തുപറയത്തക്ക ഔദ്യോഗിക യോഗ്യതകളൊന്നുമില്ലാത്തതന്റെ പേര് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവായി കൊടുത്തതിന്റെ ന്യായീകരണം വിമർശനങ്ങൾക്കുള്ള മറുപടിയെന്നപോലെ മൂന്നാം വാല്യത്തിൽ വാൻറീഡ് സ്വയം നൽകുന്നുണ്ട്. ‘വേറൊരു രാജ്യത്തെ ചെടികളെക്കുറിച്ചും അവയുടെ ഔഷധഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഹോർത്തൂസ് മലബാറിക്കൂസ് എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മുൻപേജിൽ എന്റെ പേർ വരുമ്പോൾ, ഞാൻ നേരത്തെ പറഞ്ഞ ആളുകൾക്ക് പരിഹാസ്യമായി തോന്നാം’ (വാല്യം 3:IX). താനിൽ അന്യായമായി നേടിയെടുത്തതല്ലെന്ന് സ്ഥാപിക്കുവാനായി ഹോർത്തൂസിന്റെ നിർമ്മാണഘട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവയിൽ താൻ വഹിച്ച പങ്കിനെക്കുറിച്ചും വാൻറീഡ് കൃത്യമായി പറഞ്ഞുവയ്ക്കുന്നു. ചെടികളെക്കുറിച്ചുള്ള ഗവേഷണം പോലുള്ള കാര്യങ്ങളിൽനിന്നും വിട്ടുനിൽക്കാൻ തക്ക ഗൗരവമുള്ള മറ്റു നിരവധി കാര്യങ്ങളിൽ നിയുക്തനായ ഒരാളാണ് ആദ്യമായി ചെടികളെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ശേഖരണം നടത്തിയത് എന്നതിൽ അവർ അത്ഭുതപ്പെടുമെന്ന പ്രതീക്ഷയോടൊപ്പം ഹോർത്തൂസിനു പിന്നിലുള്ള രാഷ്ട്രീയധികാര വടംവലിയെക്കുറിച്ചും ചില കാര്യങ്ങൾ പതിനഞ്ച് പേജുള്ള മുഖവുരയിൽ വാൻറീഡ് പങ്കുവെയ്ക്കുന്നുണ്ട്.

ഡച്ച് ഈസ്റ്റിന്ത്യാകമ്പനിയുടെ സാധാരണ ഭടനായി (കൊടിക്കാരനായി) പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന വാൻറീഡിന്റെ ഉയർച്ചയിൽ സ്വന്തം സാമർത്ഥ്യത്തോടൊപ്പം രക്ഷാധികാരിയായിരുന്ന റിജ്ക്ലോഫ് വാൻഗൊൻസിന്റെ നിർലോഭമായ സഹായവും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ മലബാറിലെ ഗവർണ്ണറായിരുന്ന വാൻറീഡിന് സിലോണിന്റെ സാമന്തപദവിയിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രമായ അധികാരങ്ങൾ കൊടുത്തതോടെ അതുവരെ മിത്രങ്ങളായിരുന്ന വാൻറീഡും സിലോണിന്റെ ഭരണാധികാരിയായിരുന്ന വാൻഗൊൻസും ശത്രുക്കളായി മാറി. ബട്ടാവിയിലെ കഴിഞ്ഞാൽ ഡച്ച് അധികാരത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ കേന്ദ്രം മലബാറാക്കണമെന്ന വാൻറീഡിന്റെ ആവശ്യം പ്രസ്തുത അധികാരം സിലോണിനും അതുവഴി തനിക്കും ലഭിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന വാൻഗൊൻസിനെ കൂപിതനാക്കി. വാൻറീഡിനെ വ്യക്തിപരമായി അധികേഷപിക്കുന്നതിനുപോലും അദ്ദേഹം തുനിഞ്ഞു. ഈ സംഘട്ടനത്തിൽ പ്രധാന പങ്ക് വഹിച്ചത് ഹോർത്തൂസാണ്. മലബാറിന്റെ സസ്യസമ്പത്ത് കമ്പനിയെ ബോധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതും അത് കമ്പനിക്ക് ലാഭമുണ്ടാക്കിത്തരുമെന്ന് സ്ഥാപിക്കേണ്ടതും വാൻറീഡിന്റെ ലക്ഷ്യമായിരുന്നു. ഫാദർ മാത്യൂസ് എന്ന സസ്യശാസ്ത്ര തത്പരനായിരുന്ന കത്തോലിക്കാ സന്യാസിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇതിനുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. എന്നാൽ ഓർമ്മയിൽ നിന്നെടുത്ത് വരച്ചിരുന്ന ചിത്രങ്ങളും അപൂർണ്ണങ്ങളായ വിവ

രണങ്ങളും ഫാദർ മാത്യുസിന്റെ പ്രയത്നത്തെ* അശാസ്ത്രീയമാക്കി യെന്ന് ചെയ്യാൻ സർവകലാശാലയിലെ സസ്യശാസ്ത്ര പ്രൊഫസർ പോൾഹെർമൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതോടെ വാൻറീഡ് ആ ശ്രമം അവസാനിപ്പിക്കുകയും കൊച്ചിരാജാവു നിർദ്ദേശിച്ച പ്രഗത്ഭരായ ഇട്ടി അച്ചുതന്റെയും മറ്റനേകം പേരുടെയും സഹായത്തോടെ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം പുനരാരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ പദ്ധതിയെ തടസ്സപ്പെടുത്താനും ഫാദർ മാത്യുവിനെയും ജോൺ കസേറിയസിനെയും ഇകഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് പദ്ധതിയിലെ അവരുടെ പങ്കാളിത്തം ഇല്ലാതാക്കാനും വാൻഗൊൻസ് ശ്രമിച്ചെങ്കിലും *ഹോർത്തൂസിന്റെ* പ്രസിദ്ധീകരണം തടസ്സപ്പെടുത്താനായില്ല. ആദ്യവാല്യം ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ട അദ്ദേഹം ഡച്ച് പ്രഭുവിന് (പ്രഭു XVII-ാമൻ) എഴുതിയ കത്തിൽ സിലോണിൽ കാണാത്ത യാതൊന്നും തന്നെ *ഹോർത്തൂസിലില്ലെന്നും* ഔഷധങ്ങളുടെയും സസ്യങ്ങളുടെയും വൈവിധ്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഭൂമിയിൽത്തന്നെ ഏറ്റവും സമ്പന്നമായത് സിലോണാണെന്നും സ്ഥാപിക്കുന്നു. ഒപ്പം പോൾഹെർമൻ പതിനായിരത്തിലധികം സസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് സിലോണിൽ പഠനം തുടങ്ങിയതായും അവകാശപ്പെടുന്നു.¹⁷ *ഫ്ലോറ ഓഫ് സിലോൺ* എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട കൃതി പക്ഷേ *ഹോർത്തൂസിന്റെ* അടുത്തു പോലും എത്തുന്നതായിരുന്നില്ല. വാൻറീഡിന്റെ പ്രസ്താവനയിലുള്ള സൂചനകൾ ഇത്തരം സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ളതാണ്. കഠിനമായ പരിശ്രമത്തിലൂടെ നേരിട്ടുകൊണ്ട് *ഹോർത്തൂസിന്റെ* പ്രസിദ്ധീകരണം നിർവഹിക്കാൻ വാൻറീഡിന് ഏറെ പ്രയത്നിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്.

അതേസമയംതന്നെ *ഹോർത്തൂസിലെ* സസ്യവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉറവിടം ചേർത്തല കടക്കരപ്പള്ളിയിൽ ഈഴവകുലത്തിൽ ജനിച്ച കൊല്ലാട്ട് കുടുംബക്കാരനായ മലയാളിവൈദ്യൻ ഇട്ടി അച്ചുതന്റെ 'ചൊൽക്കട്ടെ പുസ്തക'മാണെന്ന് നിരവധി രേഖകൾ തെളിവു നൽകുന്നു. *ഹോർത്തൂസിലെ* സസ്യവിവരങ്ങൾ സ്വന്തം പുസ്തകത്തിൽ നിന്നും താൻ പറഞ്ഞുകൊടുത്ത് ഇമ്മാനുവൽക്കർണ്ണേറു എഴുതിയതാണെന്ന് ഇട്ടി അച്ചുതനും ഇട്ടി അച്ചുതൻ പറഞ്ഞുതന്നത് കേട്ടെഴുതുകയായിരുന്നു താനെന്ന് കർണ്ണേറുവും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.¹⁸ *ഹോർത്തൂസ്* മലബാറിക്കുസിനെക്കുറിച്ച് കൊച്ചി ആർക്കൈവ്സിലുള്ള സസ്യങ്ങളെയും ഔഷധങ്ങളെയും കുറിച്ചു പറയുന്ന രേഖകളിലെല്ലാം 'പരിചോതിച്ച് ചരചയം തീർത്ത്... ഇട്ടി അച്ചുതൻ എന്നു കാണുന്നു (വേലായുധൻ പണിക്കശ്ശേരി 2009:142) എന്നാൽ ഇട്ടി അച്ചുതന്റെ പേര് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മുൻപേജിൽ കൊടുക്കുകയോ വാൻറീഡ് സ്വയം നടത്തുന്ന പ്രസ്താവനയിൽ പരാമർശിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. പകരം നെതർലാന്റിൽ പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന പ്രശസ്ത സസ്യശാസ്ത്രപണ്ഡിതരുടെ പേരുകൾ എടുത്തുചേർക്കുന്നുമുണ്ട്. സസ്യശാസ്ത്ര ആധികാരികത ഗ്രന്ഥത്തിന് ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി വാൻറീഡ് നടത്തിയ ഒഴിവാക്കലുകളാകാം ഇത്. അതേ സമയം ഇന്ന് കൊളോണിയൽ ജ്ഞാനാധികാരത്തിന്റെ ഇടപെടലുകളെക്കുറിച്ച് ഇത് വ്യക്തമായ ധാരണയും നൽകുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ സമ്പാദനവും പ്രസാധനവുമടക്കം *ഹോർത്തൂസിന്റെ* നിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങൾ ഏകോപിപ്പിച്ചത് വാൻറീഡായിരുന്നെങ്കിൽ അതിലെ സസ്യവിജ്ഞാനം മുഴുവൻ ഇട്ടി അച്ചുതനെപ്പോലുള്ള തദ്ദേശീയരുടേതാണെന്ന നിഗമനത്തിലെത്താവുന്നതാണ്.

ഹോർത്തൂസ് മലബാറിക്കൂസും സസ്യവർഗീകരണവും

തദ്ദേശീയ സസ്യജ്ഞാനത്തിന്റെ യൂറോപ്പ് കേന്ദ്രീകരിച്ചുണ്ടായ ആധുനിക സസ്യശാസ്ത്രത്തിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനത്തിന് രണ്ടു ഘട്ടങ്ങളുണ്ട്. ആദ്യഘട്ടം, ലോകത്തെവിടെനിന്നും സസ്യഅറിവുകൾ യൂറോപ്പിലേക്കെത്തിച്ച വിവരശേഖരണമാണ്. സഞ്ചാരികളും സസ്യശാസ്ത്രകൃത്യകികളായ കമ്പനി ഉദ്യോഗസ്ഥരുമൊക്കെ ഇതര വൻകരകളിൽ നിന്ന് സസ്യവിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കുകയും അക്കാലത്ത് ശാസ്ത്രഭാഷയായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന ലാറ്റിനിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുമുണ്ടായി²⁰ എന്നാൽ തെക്കു കിഴക്കൻ ഏഷ്യയിലെ സസ്യസമ്പത്തിനെപ്പറ്റി ശരിയായ വിവരണങ്ങൾ യൂറോപ്പിനു ലഭ്യമായിരുന്നില്ല. ആ കുറവ് ഒറ്റയടീക്ക് നികത്തിയത് *ഹോർത്തൂസാണ്*. *ഹോർത്തൂസിന്റെ* പ്രസിദ്ധീകരണം യൂറോപ്യൻ ശാസ്ത്രലോകത്തുണ്ടാക്കിയ സ്വാധീനം വളരെ വലുതാണ്.

വൻതോതിൽ യൂറോപ്പിലേക്കെത്തിയ സസ്യഅറിവുകൾ ആധുനിക സസ്യശാസ്ത്രമായി മാറുന്നതിന്റെ രണ്ടാംഘട്ടം അവയുടെ വർഗീകരണ പ്രക്രിയയിലാണ് സംഭവിക്കുന്നത്. പ്രകൃതിയിലുള്ള ജീവജാലങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമം ആദ്യം നടത്തിയത് ഇംഗ്ലണ്ടുകാരനായ ജോൺറേയാണ്. സ്പീഷീസ് അഥവാ ജൈവജാതി എന്ന സങ്കല്പനമാണ് അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചത്.²¹ ഒരേ ജൈവജാതിയിൽ പെട്ട ജന്തുക്കൾക്കും സസ്യങ്ങൾക്കും അതിലെ മറ്റു ഗണങ്ങളുമായി ചേർന്ന് വംശവർധനയ്ക്കായി പ്രത്യുല്പാദനശേഷിയുണ്ടായിരിക്കും. നിർദ്ദിഷ്ട ജൈവജാതിക്കു പുറത്തുള്ളവ മുഖേന പ്രത്യുല്പാദനം നടത്താനുമാവില്ല. അങ്ങനെയുണ്ടാകുന്ന സന്തതികൾക്കും ഇതേ രീതിയിൽ വംശവർധന തുടരാൻ കഴിയും. പുവിന്റെ വർണഭേദം, മൃഗത്തിന്റെ ചർമ്മനിറം, അവയവങ്ങളുടെ വലിപ്പം തുടങ്ങി ഒന്നിനനുഭവപ്പെടുന്ന വൈകല്യമോ സവിശേഷതകളോ പിൻതലമുറയെ ബാധിക്കുകയുമില്ല. സാമാന്യനിരീക്ഷണം കൊണ്ട് എത്തിച്ചേരാവുന്ന ഈ സങ്കല്പനം ആവിഷ്കരിച്ചെങ്കിലും അതനുസരിച്ച് ഫലപ്രദമായ വർഗീകരണം നടത്താൻ അദ്ദേഹത്തിനായില്ല. ഈ കൃത്യം പിന്നീട് വിജയകരമായി നിർവഹിച്ചത് സ്വീഡൻകാരനായ കാൾലിനേയസാണ് (1707-1778). അദ്ദേഹം വികസിപ്പിച്ച വർഗീകരണയുക്തിയാണ് ടാക്സോണമി എന്നറിയപ്പെടുന്നത്. അതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന ദീർഘങ്ങളും ദുർഘടങ്ങളുമായ പേരുകൾക്കു പകരം ലളിതമായ ദിനാമകരണ സമ്പ്രദായം അദ്ദേഹം ഏർപ്പെടുത്തി.²² സസ്യകുലത്തിന് (genus) ഒരു പേര് സസ്യവർഗത്തിന് (species) ഒരു പേര് എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഈ രീതിതന്നെയാണ് ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നത്. 1753-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച *സ്പീഷീസ് പ്ലാന്റാറത്തിലാണ്* അദ്ദേഹം ദിനാമകരണം ആദ്യമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. പിന്നീട് 1754-ൽ പുറത്തുവന്ന *ജനറ പ്ലാന്റാറത്തിലും* സസ്യവർഗീകരണശാസ്ത്രംതന്നെയാണ് വിഷയം.²³

ജോൺ റേയുടെ *ഹിസ്റ്റോറിയാ പ്ലാന്റാ* എന്ന പുസ്തകത്തിലെ എൺപതു ശതമാനം സസ്യവിവരങ്ങളും ലിനേയസിന്റെ *സ്പീഷീസ് പ്ലാന്റാറം* എന്ന പുസ്തകത്തിലെ അറുപത്തഞ്ചോളം മലയാള സസ്യനാമങ്ങളും *ഹോർത്തൂസി*ൽനിന്ന് സ്വീകരിച്ചവയാണ്. ആധുനിക സസ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ പിതാവായി കരുതപ്പെടുന്ന ലിനേയസ്, വാൻറീഡിന് പ്രശസ്ത സസ്യശാസ്ത്രജ്ഞരായ ഡിപ്ലേനിയസ്, ക്ലീസ്സിയസ്, ബൗഹി

നസ് എന്നിവർക്കൊപ്പം സ്ഥാനം നൽകുന്നുണ്ട്. ലിനേയസിനു ശേഷം അഡാൻസൺ (1763), ജസ്യൂ (1789) തുടങ്ങി നിരവധി സസ്യഗവേഷകരും ഹോർത്തൂസിനെ ആധികാരിക ഗ്രന്ഥമായി സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടായി. മലയാളം സസ്യനാമങ്ങൾ തങ്ങളുടെ പുസ്തകത്തിൽ എടുത്തു ചേർക്കുമ്പോൾ ഹോർത്തൂസിന്റെ വിശ്വാസ്യതയും പ്രാമാണികതയും അവർ എടുത്തു പറയുന്നുണ്ട്.²⁴ ഉഷ്ണമേഖലാ പ്രദേശത്തെ ചെടികളെ വിശദീകരിക്കുമ്പോൾ ലിനേയസ് തെളിവായി എടുക്കുന്നത് ഹോർത്തൂസിലെ സസ്യചിത്രങ്ങളാണ് എന്നതും ശ്രദ്ധേയം.

ഇന്ത്യയുടെ / കേരളത്തിന്റെ തദ്ദേശീയ സസ്യജ്ഞാനത്തിൽനിന്ന് വിവരങ്ങളെടുത്തുകൊണ്ട് ലിനേയസ് തയ്യാറാക്കിയ സാർവ്വദേശീയ മാനങ്ങളുള്ള യൂറോകേന്ദ്രിത സസ്യശാസ്ത്രത്തിൽ പക്ഷേ ഇത്തരം അറിവുകളുടെ സ്രോതസ്സുകളെ മറന്നുകൊണ്ട് അറിവിനെ രൂപം മാറ്റിയെടുത്തിരിക്കുന്നു. സസ്യശാസ്ത്രജ്ഞനല്ലാത്ത വാൻറീഡിനെ ഇതര സസ്യശാസ്ത്ര പ്രഗത്ഭർക്കൊപ്പം പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ച ഇട്ടി അച്ചുതനെ പോലുള്ള തദ്ദേശീയ സസ്യവിജ്ഞാനികളെ വിട്ടുകളയുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഹോർത്തൂസിനെ ആധികാരികമാക്കുന്ന ജൈവജാതി നാമകരണ സങ്കല്പത്തെ വേഷം മാറ്റി, ശാസ്ത്രീയത വരുത്തി ലോകത്തിനു മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കാനാണ് ലിനേയസിന്റെ ശ്രമം. തന്റെ സങ്കല്പനവും നാമകരണസമ്പ്രദായവും ശാസ്ത്രീയമാണെന്നു പറയാൻ ലിനേയസിന് ഹോർത്തൂസിലെ സസ്യവർഗീകരണ സങ്കല്പവും നാമകരണവും അശാസ്ത്രീയമാണെന്ന് പറഞ്ഞുറപ്പിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. പ്രാകൃതമായ (ബാർബറസ് എന്നാണ് ലിനേയസിന്റെ പ്രയോഗം)²⁵ ഇത്തരം അറിവുകളെ പരിഷ്കരിച്ച് ശാസ്ത്രീയമാക്കി മാറ്റിയതാകട്ടെ അന്ന് ശാസ്ത്രഭാഷയായി മേൽക്കോയ്മ നേടിയിരുന്ന ലാറ്റിൻ ഭാഷയിലേക്ക് പരിവർത്തിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ്. -ia,-um,-us എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രത്യയങ്ങൾ സസ്യനാമങ്ങൾക്കൊപ്പം ചേർത്ത് അവയെ ലാറ്റിൻ ചുവയുള്ളതാക്കി മാറ്റി. ഉദാ:-

വാൻറീഡ്		ലിനേയസ്
Champacam	-	Michelia Champaca
Beetla	-	Piper betle
Codda-pana	-	Bentiekie Codapana Berry
Elettari	-	Elettaria Cardamum

ലിനേയസിന് ശേഷം വന്ന സസ്യശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധനായ അഡാൻസൺ ഇത്തരത്തിലുള്ള കൃത്രിമ നാമനിർമ്മിതിയെ വിമർശിക്കുകയും വാൻറീഡ് ഉപയോഗിച്ച നാമകരണരീതി (രൂപഭേദം വരുത്താത്ത തനിമലയാള നാമങ്ങൾ) പിന്തുടരുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

വാൻറീഡ്	അഡാൻസൺ	ലിനേയസ്
Catu-naregam	Catu Naregam	Randia
Codda - pana	CoddaPana	Corypha
Cupameni	Cupameni	Acalypha Indica

എല്ലാ സസ്യനാമങ്ങളെയും -ia,-um,-us എന്നിങ്ങനെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നത് തെറ്റായ ശാസ്ത്രസമീപനമാണെന്ന് അഡാൻസൺ പറയുന്നു.

സസ്യനാമങ്ങൾ നീളംകൂടിയവയാണെങ്കിൽ അവയുടെ അടിസ്ഥാനം കളയാതെതന്നെ ചുരുക്കി ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷം²⁶ (Vaczy: 1980:29) എങ്കിലും ആധുനികശാസ്ത്രം പിന്നിട്ടുടനീളം സ്വീകരിച്ച നാമകരണരീതി ലിനേയസിന്റേതായിരുന്നു.

ഹോർത്തൂസ് ഇൻഡിക്കൂസ് മലബാറിക്കൂസ് ലിനേയസിനു മുമ്പുള്ള സസ്യവിജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാണ്. പടിഞ്ഞാറിന്റെ ജ്ഞാനാധികാരം ഉറപ്പാക്കപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പുള്ള അതിൽ തദ്ദേശീയ വിജ്ഞാനവും പാശ്ചാത്യവീക്ഷണവും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷമാണ് കാണാനാവുക. കേരളത്തിന്റെ സസ്യവിജ്ഞാനം അവയുടെ വർഗീകരണത്തിലും നാമകരണത്തിലും ഔഷധ അറിവിലുമൊക്കെ ഹോർത്തൂസിൽ അതായിത്തന്നെ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്, പാശ്ചാത്യനോട്ടംകൊണ്ട് അളക്കാനും വിശദീകരിക്കാനുമുള്ള ശ്രമങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും. ലിനേയസിലേക്കെത്തിയപ്പോഴേക്കും മലയാളച്ചുവയുള്ള ചില പേരുകളിലൊഴിച്ച് ഇത് പൂർണ്ണമായി നഷ്ടപ്പെട്ട് പോകുന്നു.

ലിനേയസിനും മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന യൂറോപ്പിന്റെ സസ്യനാമകരണം അത്യന്തം ദുർഘടമായിരുന്നു. എന്നാൽ അക്കാലത്ത് കേരളത്തിന്റെ സസ്യനാമകരണവും വർഗീകരണവും വളരെയധികം വികസിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഹോർത്തൂസിൽ സസ്യങ്ങളെയെല്ലാം ചേർത്തിരിക്കുന്നത് പ്രാഥമികവും ദ്വിതീയവുമായ വർഗീകരണങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടാണ്. ചെടികളും വള്ളിച്ചെടികളും മരങ്ങളുമായിട്ടുള്ള പ്രാഥമിക തരംതിരിവും²⁷ നടത്തിയിരിക്കുന്നതിനൊപ്പം തന്നെ സസ്യങ്ങളെ കുലങ്ങളും ഇനങ്ങളുമായി തിരിച്ച് ലളിതമായ നാമകരണവും ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അരിക്കേസി കുടുംബത്തിൽ പെടുന്ന സസ്യങ്ങൾക്ക് പന എന്ന പൊതുനാമം മലയാളത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. തെങ്ങ്, കവുങ്ങ്, കരിമ്പന, ആമ്പന, ചുണ്ടപ്പന എന്നിവയെ ഹോർത്തൂസിൽ ആദ്യ വാല്യത്തിൽ ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്നത് കാണാം²⁸. കുലത്തെയും ഇനത്തെയും വ്യക്തമാക്കുന്ന നാമകരണ പദ്ധതി നിലനിന്നിരുന്നുവെന്നും മനസ്സിലാവുന്നു. തെങ്ങിന്റെ ഏതിനത്തെയും അവർ പൊതുവായി പന എന്നു വിളിക്കുന്നതിനാൽ ഇന്ത്യൻ തെങ്ങ് അവർക്ക് തേങ്ങാപ്പനയാണ് എന്ന് മൂന്നാം വോല്യത്തിലെ കൊടപ്പനയുടെ വിശദീകരണത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. കുവ, ആലു തുടങ്ങിയ മറ്റുള്ള എല്ലാത്തിലും ഈ വർഗീകരണയുക്തി കാണാവുന്നതാണ് ഉദാ:-

കുവയ്ക്ക് എട്ട് ഇനങ്ങൾ -1) കുവ, 2) ചണ്ണ കുവ 3) മലങ്കുവ 4) മഞ്ഞ കുവ 5) മഞ്ഞള കുവ 6) ഇഞ്ചികുവ 7) കാട്ടു ഇഞ്ചികുവ 8) മല ഇഞ്ചികുവ

കൊടിവേലി രണ്ട് ഇനങ്ങൾ - 1) തുമ്പ കൊടിവേലി 2) ചെട്ടികൊടിവേലി

ആലിന് നാല് ഇനങ്ങൾ -1) അത്തി ആലു, 2) ഇത്തി ആലു 3) അരെ ആലു 4) പേരാലു

ചെടികൾക്ക് രൂപഘടനയിലും അടിസ്ഥാനതലത്തിലും പരസ്പരമുണ്ടായിരുന്ന സാദൃശ്യത്തെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ ഉൾക്കാഴ്ച മലയാളിക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ഇവ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. നാമകരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ഹോർത്തൂസിലെ മലയാള സസ്യവിജ്ഞാനം ഏറെ വികസിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഓണമാഘോഷിക്കുന്ന ആഗസ്റ്റ്-സെപ്തംബർ മാസ

ങ്ങളിൽ പുഷ്പിക്കുന്ന ഓണപ്പവിന്റെ വിവിധ ഇനങ്ങൾക്ക് (ഒരേതരങ്ങളുള്ള ചെടികൾ) നൽകിയിരിക്കുന്ന പേരുകൾ ഓണപ്പു. വലിയ ഓണപ്പു, ചെറിയ ഓണപ്പു, വെളുത്ത ഓണപ്പു (വാല്യം 9) എന്നിങ്ങനെയാണ്. ലിംഗത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വർഗീകരണവും ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രത്യയങ്ങളിലൂടെ വ്യക്തമാകുന്നു. ഉദാ:- ആമ്പന, ആമ്പപ്പായ, ആംമൊളകു...

ഹോർത്തൂസ് തയ്യാറാക്കുന്നതിനായി വാൻറീവ് സസ്യവിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്ന സമയത്ത് സസ്യവർഗീകരണത്തെപ്പറ്റി യൂറോപ്പിന് വ്യക്തമായ ധാരണയുണ്ടായിരുന്നില്ല. രസം, വീര്യം മുതലായവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലും മറ്റും ഇന്ത്യയിൽ ആയുർവേദത്തിൽ മികച്ചരീതിയിലുള്ള വർഗീകരണം എത്രയോ കാലങ്ങൾക്കു മുമ്പേ നടന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. സൂശ്രുത ചരകസംഹിതകളിലൊക്കെ ഔഷധസസ്യങ്ങളുടെ വർഗീകരണം കാണാവുന്നതാണ്. സൂശ്രുതനും ചരകനും സസ്യങ്ങളെ നാലു വർഗങ്ങളായി തിരിക്കുന്നുണ്ട്.

1. വനസ്പതി : പഴങ്ങൾ ഉണ്ട്, പൂക്കളില്ല
2. വൃക്ഷ, വനസ്പത്യ: പൂക്കളും പഴങ്ങളും ഉണ്ട്.
3. വിര്യ: നിലത്ത് പടരുന്നവയും മരങ്ങളിൽ കയറുന്നവയും
4. ഔഷധി : വാർഷികച്ചെടികൾ - ഫലോൽപ്പാദനത്തോടെ ഉണ്ടാണെന്നു (സൂശ്രുതസംഹിത സൂത്രസ്ഥാനം 1, 23) എന്നിങ്ങനെയാണ് (സെൻ എസ്. എൻ. : 1996:134). പരാശരന്റെ വൃക്ഷായുർവേദത്തിൽ (ബി.സി. 1-എ.ഡി. 1) കുറെക്കൂടി വിപുലമായ സസ്യവർഗീകരണം ഉണ്ട്. പൂക്കളുടെ സ്വഭാവവും മറ്റും പരിഗണിച്ച് നടത്തിയിരിക്കുന്ന പ്രസ്തുത വർഗീകരണത്തിൽ സസ്യങ്ങളെ കുലങ്ങളായി തിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ മലയാളിയുടെ ഔഷധ പാരമ്പര്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നതാണ്.²⁹ എങ്കിലും വിവിധ യോഗങ്ങളിലൂടെയും മറ്റും മലയാള ചികിത്സാരീതി ആയുർവേദത്തിന്റെ പ്രാദേശിക ചികിത്സാസസ്യഅവബോധമായി പരിണമിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ഇട്ടി അച്ചുതന്നും കൂട്ടരും ചെടികൾക്കു നൽകുന്ന പേരുകളിലുള്ള സാമൂഹ്യബന്ധമാണ് മറ്റൊരു പ്രധാനകാര്യം. ചെടികളുടെ പേരുകൾ പലതും അവയുടെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് സൂചന തരുന്നവയാണ്. പാല എന്ന സസ്യകുലത്തിൽ നാല് ഇനങ്ങൾ ഹോർത്തൂസ് ഒന്നാം വാല്യത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. പാല, കൂരുട്ടുപാല, കൊടകപ്പാല എന്നിവ ഒന്നാം വാല്യത്തിലും നാലാമത് പറയുന്ന കൈകൊട്ടൻപാല സ്ഥാനം മാറി പത്താം വാല്യത്തിലും കാണാം. നീർകൊത്തൻ പാല, വെംപാല എന്നിവയും ഔഷധസസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ വാല്യത്തിലുണ്ട്. നിലൻപാല എന്ന സസ്യം കാണുന്നതാകട്ടെ വാല്യം ഒമ്പതിലാണ്. ഈ വാല്യം പൂല്ലുവർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ളതാണ്. മരങ്ങൾക്കും ഔഷധസസ്യങ്ങൾക്കും പൂല്ലുകൾക്കും പാല എന്നത് ഒരു കൂടുംബപ്പേരുപോലെ ഉപയാഗിക്കുന്നു. പാല എന്ന പേരിന്റെ ഉത്ഭവം അതിന്റെ പാലുപോലുള്ള ചാറിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണ്. ഈ വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്ന സസ്യത്തിന്റെ ഏതുഭാഗം ഒടിച്ചാലും അവിടെനിന്ന് പാലുപോലുള്ള വെളുത്ത ചറം ഒഴുകും. ഈ സ്വഭാവം കൃത്യമായി സൂചിപ്പിക്കുന്ന നാമമാണ് ആ സസ്യകൂടുംബത്തിന് മലയാളി നൽകിയിരിക്കുന്നത്. പ്രാഥ

മിക വർഗീകരണത്തിനപ്പുറം സസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഉൾക്കാഴ്ചയാണ് ഇവിടെ കാണാനാവുക.

കാഞ്ഞിരത്തിന് ഹോർത്തൂസിൽ നൽകിയിരിക്കുന്ന വർഗീകരണവും നാമകരണവും ഇതിലേക്ക് കൂടുതൽ തെളിച്ചം നൽകുന്നു. വാല്യം ഒന്നിൽ കാഞ്ഞിരത്തിന്റെ നാല് ഇനത്തെക്കുറിച്ച് പറയുന്നുണ്ട്. ഒന്ന് കാഞ്ഞിരം, രണ്ട് കര-കാഞ്ഞിരം, ഒരു ജോടി വള്ളിക്കാഞ്ഞിരം എന്നിവയാണവ. പ്രാഥമിക വർഗീകരണമനുസരിച്ച് വൃക്ഷത്തിൽപ്പെടുന്ന കാഞ്ഞിരത്തിന് ഒന്നാം വാല്യത്തിലാണ് സ്ഥാനം. ചെറുകാഞ്ഞിരം, വള്ളിക്കാഞ്ഞിരം, ചെറുവള്ളിക്കാഞ്ഞിരം, ചെറുകാട്ടുവള്ളിക്കാഞ്ഞിരം എന്നിവ ആറാം വാല്യത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നു. ഇവിടെയെല്ലാം വള്ളികൾക്കും വൃക്ഷങ്ങൾക്കും കാഞ്ഞിരം എന്ന പൊതുനാമം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് അവയുടെ പുഷ്പങ്ങൾ, കായകൾ തുടങ്ങിയവയ്ക്കുള്ള സാദൃശ്യം മുൻനിർത്തിയാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. ആ കാലത്തുതന്നെ സസ്യവിജ്ഞാനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ മലയാളഭാഷയിൽ വിജ്ഞാനരൂപീകരണം നടന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നതിന് തെളിവാണ്.

ആലുക എന്ന ക്രിയാപദത്തിന് ശബ്ദതാരാവലിയിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന അർത്ഥം-അനങ്ങുക, വ്യാപിക്കുക എന്നിങ്ങനെയാണ്. ആലുല എന്ന വിശേഷണത്തിന് -അനക്കമുള്ള, വിറയ്ക്കുന്ന ഉറപ്പില്ലാത്ത എന്നിങ്ങനെയും (ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം : 1987:290). ആലിന്റെ ഇലകളുടെ പ്രത്യേകതയാവാം ആ സസ്യകുടുംബത്തിന് ആലു എന്ന പേരുവരാൻ കാരണം. ഇങ്ങനെ തികച്ചും പ്രാദേശികവും പ്രായോഗികവും വൈജ്ഞാനികവുമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ രൂപപ്പെട്ട, മലയാള ജീവിതത്തിൽ ഏറെ വേരോട്ടമുള്ള, സസ്യനാമങ്ങളാണ് പിന്നീട് ഇല്ലാതാവുകയും പാശ്ചാത്യ സസ്യവർഗീകരണനാമങ്ങൾ തൽസ്ഥാനത്ത് ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. അത്തി-ആലു, ഇത്തി-ആലു, ഇഞ്ചി-കൂവ, മഞ്ഞൾ-കൂവ എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ ഹോർത്തൂസിൽ കാണാം. പ്രയോഗലാളിത്യത്തിന്റെ ഭാഗമായോ പഴക്കം കൊണ്ടോ ഇവ ചുരുങ്ങി അത്തി, ഇത്തി, ഇഞ്ചി, മഞ്ഞൾ എന്നൊക്കെ മാത്രമേ ഇന്ന് ഉപയോഗത്തിലുള്ളൂ. ആലിന്റെയും തെങ്ങിന്റെയും കുടുംബനാമം അവയുടെ പാശ്ചാത്യ ശാസ്ത്രനാമത്തിലേ ഇനറിയു എന്നത് ഈ മാറ്റം നിർദ്ദോഷമല്ല എന്ന സൂചനയും തരുന്നുണ്ട്.

“സസ്യശാസ്ത്രം എന്ന ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉത്ഭവം ഗ്രീക്ക് റോമൻ ലോകത്താണെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. പക്ഷേ അതിന്റെ ആധുനികമുന്നേറ്റം ഉണ്ടായത് പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ യൂറോപ്പിലാണ്, പ്രധാനമായും ഭിഷഗ്വരന്മാരുടെയും ഔഷധസസ്യ വിദഗ്ധരുടെയും പ്രവർത്തനങ്ങൾ കൊണ്ടായിരുന്നു അത്” (മലയാളം എൻസൈക്ലോപീഡിയ ബ്രിട്ടാനിക്ക വാല്യം 3, 2003:2192) എന്ന വാദവും തിയോഫ്രാസ്റ്റസ് പ്രാചീന സസ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെയും കാൾലിനേയസ് ആധുനിക സസ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെയും പിതാവായ പാശ്ചാത്യജ്ഞാന മാതൃകയും ഹോർത്തൂസിലെ സസ്യവിജ്ഞാനം ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. പാശ്ചാത്യനോട്ടംകൊണ്ട് അളക്കാനും വിശദീകരിക്കാനും ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഹോർത്തൂസിലെ സസ്യവിജ്ഞാനം വർഗീകരണത്തിലും നാമകരണത്തിലും ഔഷധ മൂല്യത്തിലുമൊക്കെ തദ്ദേശീയമായിത്തന്നെ നിലകൊള്ളുന്നു. ഇങ്ങനെ സസ്യവിജ്ഞാനത്തിന്റെ പാശ്ചാത്യവും തദ്ദേശീയവുമായ ധാരണകളുടെ സമ്മേ

ഉനമായി ഹോർത്തൂസ് മലബാറിക്കുസ് മാറുന്നു. അമരകോശം, സഹസ്രയോഗം തുടങ്ങിയ ഭാരതീയ വൈജ്ഞാനിക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഓരോ ചെടിക്കും നൽകിയിരിക്കുന്ന വിശദീകരണങ്ങളും ഹോർത്തൂസിലെ സസ്യവിവരണങ്ങളും ബന്ധപ്പെടുത്തി പഠിക്കാവുന്നതാണ്. സസ്യവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഏതെല്ലാം നിലകളിലുള്ള വ്യവഹാരങ്ങളാണ് ആധുനികശാസ്ത്രം ഇല്ലാതാക്കിയതെന്ന വ്യക്തമായ ധാരണ ഇതിലൂടെ ലഭിക്കും.

ഹോർത്തൂസിലെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും വിവരണങ്ങളും

ഹോർത്തൂസ് ഇൻഡിക്കുസ് മലബാറിക്കുസ് എന്ന സസ്യശാസ്ത്ര ഗ്രന്ഥം പലതരത്തിലുള്ള സംഘർഷങ്ങളുടെ ഭൂമികയാണ്. ഗ്രന്ഥകേന്ദ്രിതമായ അറിവും വാമൊഴി സംസ്കാരവും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷം ഇതിൽ പ്രധാനമാണ്. താളിയോലകളിലും പ്രധാനമായും വാമൊഴിയായും³⁰ ആണ് കേരളത്തിൽ ശാസ്ത്രമടക്കമുള്ള അറിവുകൾ കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നത്. തലമുറകളായി കൈമാറുന്ന ഈ അറിവുകൾ ഗ്രന്ഥരൂപത്തിലേക്ക് ക്രോഡീകരിക്കുകയാണ് ഹോർത്തൂസിൽ. യൂറോപ്പിൽ അപ്പോഴേക്കും വ്യാപക പ്രചാരത്തിലായിരുന്ന അച്ചടിയിലൂടെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനാണ് വാൻറീഡ് പുസ്തകം തയ്യാറാക്കുന്നത്. ഇട്ടി അച്ചുതന്റെ 'ചൊൽക്കെട്ടെ പുസ്തകം' എന്ന താളിയോല ഗ്രന്ഥത്തിലെയും ഗൗഡസാരസ്വത ബ്രാഹ്മണരുടെ മഹാ നിഘണ്ടുവിലെയും³¹ അറിവിനെ ഹോർത്തൂസ് സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവ വാമൊഴിയുടെ ഗ്രന്ഥരൂപത്തിലുള്ള രേഖപ്പെടുത്തലുകളായിരുന്നു. അവിടെ ഭാഷയുടെയും അറിവിന്റെയും മാനകീകരണം നടന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഹോർത്തൂസിലും സസ്യനാമങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് വാമൊഴിയിലാണ്. എന്നാൽ സസ്യവിവരണങ്ങൾ മുഴുവൻ ശാസ്ത്രഭാഷയായ ലാറ്റിനിലും.

ഉദാ:-മൊയൽച്ചെവി-മുയൽച്ചെവി (വാല്യം 10:247)

എലഞ്ഞി-ഇലഞ്ഞി (വാല്യം 1:64)

വാമൊഴിയാണെങ്കിലും പ്രധാനമായും മലബാറിലുപയോഗിക്കുന്ന സസ്യനാമങ്ങളാണ് ഹോർത്തൂസിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ കേരളത്തിലെ തന്നെ വിവിധപ്രദേശങ്ങളിൽ ഓരോ സസ്യവും വ്യത്യസ്തനാമങ്ങളിലാണ് വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നത്-ഇതിലേതെങ്കിലും ഒരു പേരെടുത്ത് ഉപയോഗിക്കുന്നതിലൂടെ അച്ചടിയിൽ അനേകം പ്രാദേശികനാമങ്ങൾ ഒഴിവാക്കപ്പെടുന്നു. ഭൂരിഭാഗം മലയാളവാക്കുകൾക്കും അവയുടെ പ്രയോഗങ്ങൾക്കും രണ്ട് പാഠഭേദങ്ങൾ ഉണ്ട്; പറയുന്ന രൂപത്തിലുള്ളതും (വാമൊഴി) എഴുതുന്ന രൂപത്തിലുള്ളതും (വരമൊഴി). ഇവ പലപ്പോഴും പരസ്പര വിരുദ്ധവും ആകാറുണ്ട്. അതാതിടങ്ങളിൽ അറിയപ്പെട്ടുവരുന്ന ചെടികളുടെ മലയാളവാമൊഴിരൂപങ്ങളാണ് വാൻറീഡിനു പറഞ്ഞുകൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. (മണിലാൽ കെ. എസ്., 2008 : വാല്യം 1 : XVI)

അറിവിന്റെ കാര്യത്തിലും ഈ മാനകീകരണം സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രധാനമായും ചികിത്സാവിധികളുടെ സ്വീകരണത്തിൽ ഇതു സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് വാൻറീഡ് തന്നെ പറയുന്നു: “തങ്ങളുടെ പൂർവികരിൽ നിന്നും പൗരാണിക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും ലഭിച്ച അറിവുകളുടെയും നിയമങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ സാധ്യക

രിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ പണ്ഡിതന്മാരുടെ തർക്കങ്ങൾ, വളരെ ആഹ്ലാദത്തോടെ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെക്കുറിച്ച് വളരെ ശക്തമായി പരസ്പരം തർക്കിച്ചിരുന്നെങ്കിലും, ലോകത്തിലെ മഹാനാരായ തത്വചിന്തകരിൽപോലും കാണാൻ സാധിക്കാത്ത, മറ്റുള്ളവർക്ക് അവിശ്വസനീയമായ വിനയം ഇവർ പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു.”(വാല്യം 3:XVI) എന്ന വാൻറീഡിന്റെ വാക്കുകൾ തദ്ദേശീയ ചികിത്സാവിധികളുടെ വൈവിധ്യത്തെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ വാൻറീഡിന്റെ അധികാരത്തിനുകീഴിൽ അവർ വിനയാനീതരാകുകയും സമവായത്തിലെത്തുകയും ചെയ്തു.

ലിഖിത സമ്പ്രദായത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും സംഘർഷത്തിന്റെയും പരിവർത്തനത്തിന്റെയും ചരിത്രസൂചന ഹോർത്തൂസിലുണ്ട്. മലയാളം തന്നെ രണ്ടു ലിപിയിൽ ഹോർത്തൂസിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. കോലൈഴുത്തും ആര്യ എഴുത്തും ഒരേപോലെ കാണപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥമാണിത്. കോലൈഴുത്തിന്റെ പഴമയിൽ നിന്ന് ആര്യ എഴുത്തിലേക്ക് മലയാളം പരിണമിക്കുന്ന കാലത്താണ് ഈ ഗ്രന്ഥം എഴുതപ്പെടുന്നതെന്ന് കരുതാം. കാരണം പിൽക്കാലത്ത് ആര്യ എഴുത്തിന്റെ സമ്പ്രദായത്തിലാണ് മലയാളം എഴുതപ്പെടുന്നത്. സസ്യനാമങ്ങളും കമ്പനി ഉദ്യോഗസ്ഥനായ ഇമ്മാനുവൽ കർണ്ണീരോയുടെ സാക്ഷ്യപത്രവും ആര്യഎഴുത്തിലും ഈഴവ കുലത്തിൽ ജനിച്ച ഇട്ടി അച്ചുതന്റെ സാക്ഷ്യപത്രം കോലൈഴുത്തിലുമാണുള്ളത്. അക്കാലത്ത് ഉയർന്ന ജാതിക്കാർക്കു മാത്രമേ സംസ്കൃതം പഠിക്കാനും ആര്യഎഴുത്ത് ഉപയോഗിക്കാനും അവകാശമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. താഴ്ന്ന കുലത്തിൽപ്പെട്ടവർ എഴുതാനായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത് കോലൈഴുത്ത് ലിപിയാണ്. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ഉയർന്ന ജാതി ഹിന്ദുക്കളെപ്പോലെ സ്വാതന്ത്ര്യവും അവകാശങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കർണ്ണീരോയ്ക്ക് ആര്യഎഴുത്ത് ഉപയോഗിക്കാനാവുന്നു. ഇങ്ങനെ ജാതിവ്യവസ്ഥയും അതിനെ മുൻനിർത്തിയുള്ള വൈജ്ഞാനിക നിയന്ത്രണങ്ങളും നിലനിന്നിരുന്ന കാലത്ത് സവർണ്ണരുടെയും അവർണ്ണരുടെയും വിജ്ഞാനം ഒരേപോലെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയ ഗ്രന്ഥമാണ് ഹോർത്തൂസ്.

വിജ്ഞാനത്തെ സംബന്ധിച്ച് പാശ്ചാത്യർക്കും തദ്ദേശീയർക്കും ഉണ്ടായിരുന്ന ധാരണകളുടെ സംഘർഷം കൂടി ഇതിൽ കണ്ടെത്താം. പാരമ്പര്യമായി പിന്തുടരുന്നതും (ജാതിപരമായും കുടുംബപരമായും) അനന്തരാവകാശികൾക്ക് കൈമാറുന്നതുമായിരുന്നു തദ്ദേശീയ വിജ്ഞാനമെങ്കിൽ അറിവിനെ സ്വകാര്യസ്വത്താക്കി മാറ്റി, അതിനുമേൽ വ്യാപാരകൃത്തക നേടുന്നതാണ് പാശ്ചാത്യ മനോഭാവം. വിവിധ ജാതിവിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ട കേരളീയർ തങ്ങളുടെ അറിവ് യൂറോപ്പിനു കൈമാറുമ്പോൾ അവരുടെ കൈയിൽനിന്ന് കൃത്യമായ അധികാരപത്രങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തി വാങ്ങുന്നത് ഈ മനോഭാവത്തെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

ഇങ്ങനെയുള്ള നിരവധി സംഘർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാണ് ഹോർത്തൂസ് നമുക്കു മുന്നിൽ തുറന്നുവയ്ക്കുന്ന പാശ്ചാത്യവും തദ്ദേശീയവുമായ സസ്യജ്ഞാനങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഇടർച്ചകൾ. ഹോർത്തൂസിന്റെ നിർമ്മാണത്തിനു തന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ച പ്രധാനകാര്യങ്ങൾ വാൻറീഡ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖവുരയിൽ എടുത്തു പറയുന്നുണ്ട്. കുറഞ്ഞ ചെലവിൽ മെച്ചപ്പെട്ട ഔഷധങ്ങൾ ഇന്ത്യയിൽതന്നെ ഉണ്ടാക്കി കമ്പനിക്ക് ലാഭമുണ്ടാക്കുക, യൂറോപ്പിലെ സസ്യശാസ്ത്ര

വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഗുണം ചെയ്യുംവിധം വിവരങ്ങൾ നൽകുക എന്നി വയാണവ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ തദ്ദേശീയ വിജ്ഞാനത്തെ യൂറോപ്പിനു പരിചയപ്പെടുത്തുവാനായി അദ്ദേഹം യൂറോപ്പിലെ ഏറ്റവും മികച്ചതും പുരാതനവുമായ സർവകലാശാലകളിലെ സസ്യശാസ്ത്രത്തിലെയും വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിലെയും മികച്ച പ്രൊഫസർമാരെയെന്ന് തെരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നത്.²² ഇവരുടെ വിശദീകരണങ്ങൾ പലപ്പോഴും തദ്ദേശീയ സസ്യജ്ഞാനത്തെ അളക്കുന്നത് അപരതാത്തിലൂടെയാണ്, പാശ്ചാത്യ യൂക്തികൊണ്ടുള്ള മൂല്യനിർണ്ണയവും അവിടെ നടക്കുന്നുണ്ട്. ചെടികളെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ, ആചാരങ്ങളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളുമൊക്കെയായി ബന്ധപ്പെട്ട അവയുടെ ഉപയോഗം പരാമർശിക്കേണ്ടിവരുന്നോഴൊക്കെ ഇത് തങ്ങളുടേതല്ല അവരുടേതാണ് എന്ന കൃത്യമായ അകലം വിശദീകരണങ്ങളിൽ കാണാം.

ഉദാ:- 1) വെളുത്ത ഇത്തിക്കണ്ണി: ഈ ചെടി ചതച്ചിട്ട് കഞ്ഞിവെള്ളത്തിൽ തിളപ്പിക്കുന്നത് ആഭിചാരദോഷങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കുമെന്ന് നാട്ടുകാർ വിശ്വസിക്കുന്നു. (വാല്യം 10:14)

2) കയ്യപ്പച്ചൊറ: ഇളം പ്രായത്തിലുള്ള ഫലം ചതച്ച് ചൂടുവെള്ളം ചേർത്ത് കഴിക്കുന്നത് ശരിയല്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിൽനിന്ന് പുരഷന്മാരെ അകറ്റും (വാല്യം 8:18)

3) മെൻതോന്നി: ഇതിന്റെ വടക്കുഭാഗത്തേക്ക് വളരുന്ന വേരുകൾക്ക് വലിയ മാന്ത്രിക ശക്തിയുള്ളതായി നാട്ടുകാർ വിശ്വസിക്കുന്നു. മറ്റൊരു വസ്തുവിന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ അനുഭാവപൂർവമായി പ്രചോദിപ്പിക്കാൻ ഇതിനു കഴിവുണ്ടെന്ന് അവർ കരുതുന്നു.

ഉദാഹരണമായി മനുഷ്യരും അയാളുടെ ഛായാചിത്രവും തമ്മിലുള്ള പ്രകൃത്യതീതമായ അതിഭൗതികതയെ ഇത് ഉത്തേജിപ്പിക്കുമെന്നു പറയുന്നു. (വാല്യം 7:202)

4) പയെറു: ചെടികൾ പ്രകൃത്യാ ചില നിഗൂഢശക്തികൾ ഉള്ളതായി നാട്ടുകാർ വിശ്വസിക്കുന്നു. സമ്മതമുള്ളതോ സമ്മതമില്ലാത്തതോ ആയ ആളുകൾ തമ്മിൽ സ്നേഹമോ വിദ്വേഷമോ ഉണ്ടാക്കാൻ ഇതിനു കഴിവുള്ളതായി അവർ കരുതുന്നു (വാല്യം 7:146)

മന്ത്രവാദം, ആഭിചാരം തുടങ്ങിയവ നാട്ടുകാരുടേതുമാത്രമാണെന്നും അതിനെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന തങ്ങൾ അതിൽ പങ്കില്ലാതെ മാറി നിൽക്കുന്നവരാണെന്നും ഈ വിശദീകരണങ്ങൾ പറഞ്ഞുവയ്ക്കുന്നു. നേരിൽകണ്ടും പരീക്ഷിച്ചും നിരീക്ഷിച്ചും മാത്രം വിശ്വസിക്കുന്ന ഭൗതികവാദികളായ തങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതിഭൗതികമായ സസ്യമൂല്യങ്ങളിൽ വിശ്വാസമില്ലെന്നും ഇതിലൂടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ചെടികളുടെ ഗുണഫലങ്ങളെപ്പറ്റി പരസ്പരം സംവദിക്കുന്ന തദ്ദേശീയ വൈദ്യന്മാരെക്കുറിച്ചു വാൻറീഡ് പറയുന്ന വാചകങ്ങൾ ഇതോടു ചേർത്തു വായിക്കാവുന്നതാണ്: “മലബാറിലെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ഈ വിദഗ്ധർ പലരും പരസ്പരം അപരിചിതരായിരുന്നു. ഇവർ പലരും അത്യാഗ്രഹികളും പുകഴ്ത്തൽ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരും സംശയാലുക്കളും ആയിരുന്നു. ചെടികളെക്കുറിച്ച് അവർക്കറിയാത്ത കാര്യങ്ങൾ ഒളിച്ചുവെയ്ക്കുന്നതിൽ പലരും വ്യഗ്രതയുള്ളവരായിരുന്നു. ചെടികളുടെ വിവിധ ഗുണഫലങ്ങളെക്കുറിച്ച് അവർ തങ്ങൾക്ക് കഴിയാവുന്നത്ര വിധോജിച്ചു

(വാല്യം 3, XVI). മലയാളി വൈദ്യന്മാരെ ഒരേസമയം വിജ്ഞാനികളും ദുരാഗ്രഹികളുമാക്കുന്ന വാൻറീഡിന്റെ പ്രസ്താവന പൗരസ്ത്യവാദത്തെ കുറിച്ചുള്ള സെയ്ദിന്റെ വാചകങ്ങളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. “കിഴക്കിനെ കണ്ടെത്തിയത് പാശ്ചാത്യഭാവനയായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യസ്വത്വത്തെ ശ്രേഷ്ഠമായി വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ പൗരസ്ത്യസ്വത്വത്തെ അതിന്റെ അപരത്വമായി കാണേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു.” (1978:31)

പരീക്ഷണങ്ങളുടെയും നിരീക്ഷണങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്ന യൂറോപ്പിന്റെ ശാസ്ത്രീയമായ കണ്ടുപിടിത്തരീതിയുടെ സ്വഭാവം ഹോർത്തൂസിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. കുറുവാപ്പട്ടയിൽ നിന്ന് സ്വന്തം ചികിത്സാലയത്തിൽ എണ്ണ വാറ്റിയെടുക്കുന്നത് വിവരിക്കുവാനായി ഒരു പുറത്തിലധികം സ്ഥലം വിനിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. പരീക്ഷണ നിരീക്ഷണങ്ങളുടെ ഒരു ഭാഗം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

“..... ഉപ്പിനോടൊപ്പം ചേർത്ത എണ്ണ, ആദ്യം മണത്തിലും രുചിയിലും കർപ്പൂരത്തിനോട് തുല്യമാണ്. അതിവേഗം ബാഷ്പീകരിക്കുന്നു. തുണിക്കഷണത്തിലായാൽ നിറംമാറുന്നു. കറയേൽപ്പിക്കാതെ അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും പല ദിശകളിൽ പരക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ കർപ്പൂരം തീ പിടിച്ചാൽ, ശുദ്ധമായ ജലാംശം നീക്കിയ ആൽക്കഹോൾ ചേർത്തത്, പെട്ടെന്ന് തീപിടിക്കുകയും വെളുപ്പുകലർന്ന നീല ജ്വാലയിൽ കത്തുന്നു. തീയിൽ വെച്ച് ചൂടാക്കിയാൽ പെട്ടെന്ന് ദഹിക്കുന്നു, വെളുത്ത പുകയായി തീജ്വാലയേറ്റാൽ കത്താൻ തുടങ്ങുന്നു. മറ്റൊരനുഭവം ഇതിൽ നനച്ച തുണിക്കഷണം കത്തിച്ചാൽ തുണിക്കൊന്നും സംഭവിക്കുന്നില്ല, ആദ്യം കർപ്പൂരത്തിന്റെ തുളച്ചുകയറുന്ന മണം, അതുപോയി കുറുവാപ്പട്ടയുടെ ഹൃദ്യമായ മണം, ഈ എണ്ണ ഗന്ധകത്തിലോ അല്ലെങ്കിൽ അലക്കുകാരത്തിലോ അതുമല്ലെങ്കിൽ ഉപ്പുകളുടെ മിശ്രിതത്തിലോ തെളിച്ചാൽ നന്നായി കത്തുന്നു. ഈ ഉപ്പുകളാകട്ടെ ഒന്നും ബാധിക്കാതെയും കുറയാതെയും അവ ശേഷിക്കുന്നു. ഇടിച്ച് പൊടിയാക്കി പൾവിസ് ടോർമെന്റാരിയസ് (pulvis tormentarius) കൊണ്ട് നനച്ച്, തീ കൊളുത്തിയാൽ, വളരെ പതുകക്കെ കത്താൻ തുടങ്ങുന്നു...” (വാല്യം 1:222) എന്നിങ്ങനെ നിരവധി പരീക്ഷണങ്ങൾക്കു വിധേയമാക്കുന്നതിന്റെ അതിസൂക്ഷ്മമായ വിവരണം ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മലബാറിന്റെ സസ്യജ്ഞാനത്തിന് ഇത്തരം പരീക്ഷണ നിരീക്ഷണങ്ങളുടെ അകമ്പടിയൊന്നുമില്ലതാനും. ഉപയോഗങ്ങൾ എന്ന വിഭാഗത്തിൽ ഇലയുടെ കഷായം എണ്ണചേർത്ത് പുരട്ടിയാൽ വ്രണങ്ങൾ ശമിക്കും (ഇതിൽ ആലൂ-വാല്യം 1:93) എന്ന ഒറ്റവാചകത്തിലാണ് വിവരണം. അതെങ്ങനെ കഷായം വയ്ക്കുമെന്നോ എത്ര അളവ് എടുക്കുമെന്നോ സൂചനയില്ല. തദ്ദേശീയ വിജ്ഞാനത്തിലെ ശാസ്ത്രീയതയുടെ അന്തരം തങ്ങളുടെ വിവരണങ്ങളുടെ ചുരുക്കത്തിലൂടെയും വിശദീകരണങ്ങളുടെ അഭാവത്തിലൂടെയും സൂചിപ്പിക്കുവാൻ അവർ ശ്രമിക്കുന്നു. ഇതിനൊരപവാദമായി പറയാവുന്നതാണ് വാല്യം ഒന്നിൽ തെങ്ങിൽ നിന്നു കള്ളുചെത്തിയെടുക്കുന്ന പ്രക്രിയയുടെ വിശദമായ വർണ്ണന. “നല്ല പ്രായമേറിയ വൃക്ഷങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ദ്രാവകം അളവിൽ കുറവാണെങ്കിലും മധുരമേറിയതും ഏറെ മത്തുപിടിപ്പിക്കുന്നതുമാണ്. ഈ ദ്രാവകം ഇറക്കിക്കൊണ്ടുവന്ന പാത്രത്തിൽ ഏതാനും തുള്ളി വെളിച്ചെണ്ണ ചേർത്ത് ഒരു ദിവസം വെച്ചശേഷം വാറ്റിയാൽ ശക്തികൂടിയ സ്പിരിറ്റ് ലഭിക്കുന്നു. വിന്നാഗിരി ഉണ്ടാക്കുവാൻ അതു ശേഖരിച്ച പാത്രം അവർ കുമ്മായത്തിൽ പതിനഞ്ചുദിവസം വെയ്ക്കുന്നു.

ഇത് കിണ്മനം അതിവേഗത്തിലാക്കുന്നു....” ഈ ദ്രാവകത്തിൽ നിന്ന് ഇയാൾ എന്ന ചക്കര ഉണ്ടാക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചും പിന്നീട് വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ വർണ്ണന നേരത്തെപറഞ്ഞ പരീക്ഷണ നിരീക്ഷണത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാണ്. ഇവിടെയുള്ളത് നിത്യോപയോഗത്തിനുള്ള സാധനങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ തദ്ദേശീയർക്കുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തിന്റെ വർണ്ണനയാണ്. കറുവാപ്പട്ടയിൽനിന്ന് എണ്ണയെടുക്കുന്ന പരീക്ഷണം മാത്രമല്ല വാൻറീഡിന്റെ പരീക്ഷണശാലയിൽ നടക്കുന്നത്. കണ്ടെത്തിയ എണ്ണ വിവിധ പരിസ്ഥിതികളിൽ എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുമെന്നും പരീക്ഷിക്കുകയാണതിൽ. ഉൽപ്പന്നത്തിനായി നടത്തുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളും ഒരു വസ്തുതയെ അതിന്റെ സ്വാഭാവം വിശദീകരിക്കുന്നതിനായി (പ്രാർത്ഥനാഗുണം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനായി) പലതുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കുന്നതും രണ്ടുതരം പ്രവർത്തനങ്ങളാണ്. ഒന്ന് പ്രായോഗികജ്ഞാനവും മറ്റൊന്ന് പരീക്ഷണജ്ഞാനവുമാണ്. രണ്ടാമതു പറഞ്ഞതാണ് ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്വാഭാവമായി പിൽക്കാലത്ത് മാറിയത്. *ഹോർത്തൂസി*ൽ രണ്ടിനും ഇടമുണ്ട്.

നിരീക്ഷണ വിധേയമാകുന്ന പ്രകൃതിയും (വിഷയം) നിരീക്ഷിക്കുന്ന വ്യക്തിയും എന്നൊരു തരംതിരിവ് ആധുനികശാസ്ത്രത്തിന്റെ സവിശേഷതയാണ്. *ഹോർത്തൂസിലും* സസ്യങ്ങളുടെ നേർക്കുള്ള നോട്ടങ്ങൾ പാശ്ചാത്യരുടേതാണ്. കാരണം സ്വന്തം പ്രദേശത്തുള്ള ചെടികൾ തദ്ദേശീയരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരിചിതമാണ്. ഔഷധമൂല്യങ്ങളെയും മറ്റും വർഗീകരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇല, പൂവ്, കായ എന്നിങ്ങനെ ഓരോ ഭാഗത്തിന്റെയും സൂക്ഷ്മവർണന അവർക്ക് ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉഷ്ണമേഖലാപ്രദേശത്തെ സസ്യങ്ങൾ പരിചയമില്ലാത്തവർ തങ്ങളെപ്പോലുള്ള മറ്റുപലർക്കായി നടത്തിയിരിക്കുന്നതാണ് ഇതിലെ വിവരണങ്ങൾ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ബാഹ്യപ്രകൃതിക്കുമേൽ നിരീക്ഷണം നടത്തി ജ്ഞാനം ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നതാണ്. വിഷയിയുടെ സ്വാഭാവം. *ഹോർത്തൂസിലെ* കൊടപനയുടെ വിവരണത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന ചിത്രം (വാൻറീജ് കൊടപ്പനയെ നിരീക്ഷിക്കുന്നത്) ഇതിന്റെ ചിത്രരൂപത്തിലുള്ള പ്രതിനിധാനമാണ്. നിരീക്ഷകന്റെ ബോധത്തിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രമായി നിൽക്കുന്ന, നിശ്ചിതവും നിശ്ചിതവുമായ സ്വാഭാവങ്ങളുള്ള ബാഹ്യലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഉറപ്പ് ആ വർണ്ണനകളിൽ തെളിഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ട്

നിഗമനങ്ങൾ

കേരളത്തിന്റെ തദ്ദേശീയ സസ്യജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള കൊളോണിയൽ വീക്ഷണങ്ങളുടെ സഞ്ചാരവഴികൾ വിശദീകരിക്കുകയാണ് പ്രബന്ധത്തിൽ ചെയ്തത്. വിജ്ഞാനത്തിനു പൊതുവായി സംഭവിച്ച പരിണാമം ഇതിൽ കാണാം. പ്രാചീനകാലത്ത് യൂറോപ്പിനു ലഭിച്ചിരുന്ന ഇന്ത്യൻ സസ്യധാരണകൾ യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കാൾ ഭാവനയ്ക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകുന്നതായിരുന്നു. സഞ്ചാരാനുഭവങ്ങൾ ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ അധികാര സ്ഥാപനത്തിലേക്ക് വഴിവെയ്ക്കുന്നതിന്റെ ദൃശ്യങ്ങൾ ഇവയിലുണ്ട്. വ്യക്തിപരമായ അനുഭവങ്ങൾക്കപ്പുറം കാണാത്ത രാജ്യത്തെ കണക്കില്ലാത്ത സമൃദ്ധിയെ വിളിച്ചോതുന്ന അവയൂറോപ്യൻ വിപണിയിൽ ധാരാളമായി വിറ്റഴിക്കപ്പെടുന്നതും അതിനു പിന്നാലെ കച്ചവടത്തിനായി കപ്പലുകൾ നങ്കൂരമിടുന്നതും പരസ്പരം കൂട്ടിവായിക്കേണ്ട സംഗതികളാണ്. കച്ചവടം വ്യാപാരക്കുത്തകയിലേയ്ക്കും അവിടെനിന്ന് വൈജ്ഞാനിക കുത്തകയിലേക്കും വഴിമാറു

നന്ദ് ഗാർസ്യ ദ ഓർത്തയുടെയും അക്കേസ്തയുടെയും കൃതികളിൽ കാണാം. ആദ്യകാല വർണ്ണനകളിൽനിന്ന് ഭിന്നമായി ഔഷധമൂല്യങ്ങളെ കുറിച്ചും ചെടികളുടെ സാമ്പത്തികപ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ചും അവരുടെ പുസ്തകങ്ങൾ യൂറോപ്പുമായി സംസാരിച്ചു.

ഹോർത്തുസിലെത്തിയപ്പോഴേക്കും സസ്യവിജ്ഞാനത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ വിവരശേഖരണം എന്ന ലക്ഷ്യം പൂർത്തിയാവുന്നു. സസ്യസംബന്ധിയായ ഔഷധ, പ്രായോഗിക, വർഗീകരണ അറിവുകളൊക്കെ അതിലേക്ക് ശേഖരിക്കപ്പെടുന്നു. ഒപ്പം വാൻറീഡിനെപ്പോലുള്ള ഒരു ഭരണാധികാരിക്ക് ഡച്ച് കമ്പനിയുടെ ഉന്നതതലങ്ങളിൽ, ഈ കോളനികളിൽനിന്ന് ചുഷണം ചെയ്യാവുന്ന സസ്യസമ്പത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷരൂപമായി അതു നിലകൊള്ളുന്നു. നെതർലാന്റിലെ സസ്യശാസ്ത്രപണ്ഡിതർക്കും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും ഉപകാരപ്പെടുമ്പോൾ ഉഷ്ണമേഖലാപ്രദേശത്തെ സസ്യവിവരങ്ങളെ ശേഖരിക്കുന്നതിനും, ഡച്ചസൈന്യത്തിന് അറേബ്യ വഴിയെത്തുന്ന ചെലവേറിയ മരുന്നുകൾക്കു പകരം ഫലപ്രദമായ ഔഷധങ്ങൾ ലഭ്യമാക്കുന്നതിനും അതിലൂടെ കമ്പനിക്ക് ലാഭം നേടിക്കൊടുക്കുന്നതിനുമായിരുന്നു വാൻറീഡിന്റെ ശ്രമം. സ്വന്തം രാജ്യത്തിന്റെ വൈജ്ഞാനികവികാസത്തിനും സ്വന്തം അധികാരത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിനും ഈ സസ്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തെ മുൻനിർത്തുന്നതോടെ കൊളോണിയൽ ജ്ഞാനാധികാരത്തിന്റെയുള്ളിൽ ക്രോഡീകരിക്കപ്പെട്ട ഒന്നായി മാത്രം കേരളത്തിന്റെ സസ്യവിജ്ഞാനം മാറുന്നു. അതേസമയം തദ്ദേശീയജ്ഞാനത്തിന്റെ ചില ഘടകങ്ങൾ അതിനുള്ളിൽ പാശ്ചാത്യധാരണയുമായി കലഹം കൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. കൊസാംബി, ഡി.ഡി., 2011, ശാസ്ത്രം സമൂഹം സമാധാനം, കേരള ശാസ്ത്രസാഹിത്യപരിഷത്ത്, തൃശ്ശൂർ
2. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള പി, 2010, വൈജ്ഞാനിക വിപ്ലവം ഒരു സാംസ്കാരിക ചരിത്രം, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.
3. ചിദംബരൻ, എ.എൻ., 2011, ഹോർത്തുസും ഇട്ടി അച്ചുതനും സത്യവും മിഥ്യയും, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.
4. ജോസഫ് ആന്റണി, 2012, ഹരിതഭൂപടം, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്.
5. ജോർജ്ജ് ഗീവർഗീസ് ജോസഫ്, 2013, മയൂരശിഖ ഗണിതത്തിന്റെ യൂറോപ്യേതര മൂലങ്ങൾ, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.
6. പണിക്കർ, കെ.എൻ., 2008, കൊളോണിയലിസം സംസ്കാരം-പാരമ്പര്യബുദ്ധിജീവികൾ, സമാഹരണം-പി. പി. ഷാനവാസ്, ചിന്ത പബ്ലിഷേഴ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.
7. പണിക്കർ, കെ.എൻ. 2010, തെരഞ്ഞെടുത്ത പ്രബന്ധങ്ങൾ, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.
8. പവിത്രൻ, പി., 2011, 'സംസ്കാരപഠനത്തിന്റെ മൂന്നാം ലോകവഴി', സംസ്കാരപഠനം, ചരിത്രം സിദ്ധാന്തം പ്രയോഗം, വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം, ശുക്ലപുരം.

9. ഭരതൻ, കെ.എം. 2013, 'സസ്യചരതം/ഫോക്ലോറിലെ ചെടികൾ', *വംശീയത-വിചാരവും വീക്ഷണവും*(എഡി.)ഡോ.എം.ഐ.പുന്നൂസ്, മലയാളവിഭാഗം, യു. സി. കോളേജ്, ആലുവ.
10. മലയാളം എൻസൈക്ലോപീഡിയ വാല്യം മൂന്ന്, 2003, എൻസൈക്ലോപീഡിയ ബ്രിട്ടാനിക്ക (ഇന്ത്യ) പ്രൈവറ്റ് ലിമിറ്റഡ്, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
11. രവീന്ദ്രൻ, പി.പി., 2002, *ഫുക്കോ-വർത്തമാനത്തിന്റെ ചരിത്രം*, കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.
12. രാഘവവാരിയർ, രാജൻഗുരുക്കൾ, 2012, *കേരളചരിത്രം*, വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം, ശുകപുരം. (രണ്ടാംഭാഗം) നാഷണൽ ബുക് സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം.
13. വല്യത്താൻ, എം.എസ്., 2009, *സ്യശ്രുതചൈത്യകം* (വിവ-കെ. മുത്തുലക്ഷ്മി), ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം.
14. വിജയകുമാർ, വി., 2013, *ശാസ്ത്രം ദർശനം സംസ്കാരം*, കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.
15. വേലായുധൻ, പണിക്കശ്ശേരി, 2009, *പോർട്ടുഗീസ് - ഡച്ച് ആധിപത്യം കേരളത്തിൽ*, കറന്റ് ബുക്സ്, കോട്ടയം.
16. ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം, 1987, *ശബ്ദതാരാവലി*, നാഷണൽ ബുക്സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം.
17. സുനിൽ, പി. ഇളയിടം, 2007, *ശാസ്ത്രം വൈദ്യം നവോത്ഥാനം*, ചിന്തവാർഷികപതിപ്പ്, മെയ്.
18. സെൻ, എസ്. എൻ., സുബ്ബരായപ്പ, ബി.വി., (എഡി), 1996, *ശാസ്ത്രം ഇന്ത്യയിൽ ഒരു സംക്ഷിപ്തചരിത്രം*, (വിവ. പി.ടി.ഭാസ്കരപ്പണിക്കർ, ബി. സുഗതകുമാരി, കെ.എസ്. റാണാപ്രതാപൻ), കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.
19. Amin, Samir, 1980, *Eurocentrism*, Tr. Russellmoore, Monthly Review Press, New York.
20. Baber, Zaheer, 1998, *The Science of Empire*, Oxford University Press, New York.
21. Cesaire, Amie, 1972, *Discourse on colonialism*, Tr. Johan Pinkham, Monthly Review Press, London and New York.
22. Chakrabarti, Pratik, 2010, *Western Science in Modern India*, Permanent Black, Delhi.
23. Dasgupta, Subrata, 2009, *Jagadish Chandra Bose and Indian Response to Western Science*, Permanent Black, Delhi.
24. Desmond, Ray, 1992, *The European Discovery of the Indian Flora*, Royal Botanic Gardens, Oxford University Press, London.

25. Fournier, Marian "Hortus Malabaricus of Hendrik Adriaan Van Rheede tot Drakestein", *Botany and History of Hortus Malabaricus*, (ed.) K.S. Manilal, A.A. Balkema / Rotter dam/Boston, Oxford & IBM Publishing Co. Pvt. Ltd., New Delhi.
26. Heniger, 1986, Hendrik Adriaan Van Rheede tot Drakestein And Hortus Malabaricus, A.A. Balkema/Rotter dam/Boston, Oxford & IBM Publishing Co. Pvt. Ltd., New Delhi.
27. Heniger J., 1980, Van Rheede's Preface to Volume III of Hortus Malabaricus and its Historical and Political Significance, *Botany and History of Hortus Malabaricus*, A.A. Balkema/Rotter dam/Boston, Oxford & IBM Publishing Co. Pvt. Ltd., New Delhi.
28. Loomba, Ania, 1998, *Colonialism/Post colonialism*, Routledge, London and New York.
29. Manilal, K.S., 1980, 'The Implications of Hortus Malabaricus with the Botany and History of peninsular India', *Botany and History of Hortus Malabaricus*, Oxford & IBH Publishing Company, Co. Pvt. Ltd., New Delhi.
30. Noltie, H.J., 1995, *Indian Botanical Drawings*, Royal Botanical Garden, Edinburgh.
31. Panikkar, K.M., *Malabar And The Dutch*, D.B. Taraporevala sons & co., Bombay.
32. Prakash, O.M., 2000, *The new Cambridge History of India European Commercial Enterprise in Pre-colonial India*, Cambridge University Press London.
33. Said, Edward, 1978, *Orientalism*, Vintage, New York and London.
34. Telscher, Kate, 1995, *India Inscribed*, Oxford University Press, London.
35. Vaczy C., 1980, 'Hortus Indicus Malabaricus and its importance for the Botanical Nomenclature', *Botany and History of Hortus Malabaricus*, Oxford & IBH Publishing Company, Co. Pvt. Ltd., New Delhi.

കുറിപ്പുകൾ

1. "In whose soul an inferiority complex has been created by the death and burial of its local cultural originality" - Fanon (Ania Loomba: 1998:24)
2. ഡച്ച് കോളണിഭരണകാലത്തുപയോഗിച്ചിരുന്ന മലബാറിന്റെ ഭൂപടം കെ.എം. പണിക്കരുടെ ഡച്ച് ആന്റ് മലബാർ എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. - പാഠം 10

3. ഇന്ത്യക്കാരെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ - "Medical doctrines which disgrace an English Farrier, astronomy which would be the laughter of girls at an English boarding School" - Macauley in Sharpe, (ed.) 1920. ബ്രിട്ടീഷ് രക്തമുള്ള ഇന്ത്യക്കാരെ നിർമ്മിച്ചെടുക്കാനാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി ശ്രമിച്ചത്
4. (Strabo, 1917-Geography)-Ray, Desmond, 1992, *European Discovery of Indian Flora*. Page 2.
5. വാഴയെ വിവരിക്കുന്നത്: 'Whose leaf is oblong in shape, like the feathers of Ostrich - ibid page 3.
6. Indian nuts (coconut) - 'big as melons, and in colour green, like guards. Their leaves and branches are like those of date palm' - ibid. page 9.
7. (Cristobel Acosta, 1578, *Tractado de las drogas, y medicinas de las Indias orientalis*, Burgos) Ray Desmond : 1992:17.
8. ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ചുള്ള ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധമായ യാത്രാവിവരണം ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് ടാവർണിയറിന്റേതാണ്. യൂറോപ്പു മുഴുവൻ ഇത് വായിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. 6 യാത്രകൾ (Les Six Voyages des Jean Bapiste Tavernier) എന്ന കൃതി 17 പതിപ്പുകൾ ഇറങ്ങി. പല ഭാഷകളിലേക്കും മൊഴിമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടു.
9. മരിയൻ ഫോർണിയറുടെ ലേഖനം - പുറം 6, *ഹിസ്റ്ററി ആന്റ് ബോട്ടണി ഓഫ് ഹോർത്തൂസ് മലബാറിക്കൂസ്*. എഡി. കെ. എസ്. മണിലാൽ.
10. 'I have requested some of you orally to send annually by the home-ward-bound ships from Ceylon to the father land all kinds of seeds, bulbs or roots of the trees, plants, herbs, flowers etc. Which each of you is able to collect in this district for a whole year. I did so because on leaving Europe I had received a large order from distinguished gentlemen to send annually such a consignment from the Indies, not only to satisfy the curiosity of many wisemen and amateurs, but also in order that the world might enjoy and be served by the medicinal values which the above mentioned wisemen might discover and find out.... I request you jointly and individually to cooperate and to cause all kinds of seeds, without exception, to be gathered, to pack them in two parts with the registers of their names'. Heniger - Appendix 4, 1986, page - 269.
11. സിലോൺ ഗവർണ്ണറായിരുന്ന വാൻഗൊൻസുമായി വാൻറീഡിനുണ്ടായിരുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളും അത് *ഹോർത്തൂസിനെ* പ്രതികൂലമായി ബാധിച്ചതിനെക്കുറിച്ചും മൂന്നാം വാളുത്തിൽ വാൻറീഡിന്റെ പ്രസ്താവനയിലുണ്ട് - "ഈ പുസ്തകവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ചില കെണികളെയും പ്രലോനങ്ങളെയും എനിക്ക് നേരിടേണ്ടതായി വന്നു. എന്നെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ മലബാറിലെ പേടിപ്പെടുത്തുന്ന ഏകാന്തതയിൽപ്പോലും ഇത്തരം കെണികളെ ഭയപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം" (വാല്യം 3: XX).

12. ഓരോ വാല്യവും പുറത്തിറങ്ങിയ വർഷം -വാല്യം 1-1678, വാല്യം 2-1679, വാല്യം 3 1682, 4-1683, 5-1685, 6-1686, 7-1688, 8-1688, 9-1689, 10-1690, 11-1692, 12-1693. ആദ്യത്തെ 2 വാല്യങ്ങൾ ഡച്ചുഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്ത് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1774ൽ ജെ. ഹിൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇതിന്റെ സംക്ഷിപ്തരൂപം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 1696ൽ ഡി. കൊമെലിൻ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ള ചെടികളുടെ കാറ്റലോഗ് ഹോർത്തെ മലബാറിക്കെ കാറ്റലോഗ്സ് എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി.
13. പുപരിത്തി (വാല്യം1)-തടികൻ ഒരാൾ വട്ടത്തിൽ പിടിച്ചാലൊതുങ്ങാത്ത വണ്ണം.....പുറം 103.
ഇലഞ്ഞി-തടികൻറണ്ടാൾ പിടിച്ചാലൊതുങ്ങുന്ന ചുറ്റളവുംപുറം 67.
14. ആദ്യപതിപ്പിന്റെ കോപ്പികൾ തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരം ലൈബ്രറിയിലും വയസ്ക്കരമുസിന്റെ സ്വകാര്യലൈബ്രറിയിലും ഉണ്ട്.
15. അണിയിച്ചൊരുക്കിയത് ഏറ്റവും കൂലീനനും ഉദാരമതിയുമായ പ്രഭു ഹെൻറി വാൻറീഡ് ടോട് ഡ്രാക്കസ്റ്റൈൻ. മിഡ്രെഹ്റ്റിലെ പ്രധാന ഭരണാധികാരി, ഒരു കാലത്ത് മലബാർ രാജ്യത്തിന്റെ പരമോന്നത കാര്യലോചന സമിതിയുടെ അധ്യക്ഷൻ, ഇന്ത്യയിലെ ബൽജിയക്കാരുടെ നിയമനിർമ്മാണസഭയിലെ സാമാന്യാതീതനായ അംഗവും ഇപ്പോൾ അൾജക്ട്രൻ പ്രവിശ്യയിലെ അശ്വാരൂഢ്യ സഭയിലെ ഏറ്റവും അഭിജാതരായ സുപ്രസിദ്ധ ധീരന്മാരിൽ പ്രധാനിയും (വാല്യം 1)
16. ഫാദർ മാത്യൂസിന്റെ ചിത്രങ്ങളും വിവരണങ്ങളും *വിരിവേരിയം ഓറിയന്റാലേ* എന്ന പേരിൽ അക്കാലത്തുതന്നെ പ്രസിദ്ധമായിരുന്നു. ഇതു പിന്നീട് ഗിയ കോമോസനോനിയും ഗയ്റ്റാനോ ലോറൻസോമോണ്ടിയും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നുണ്ട്.
17. "The book doesnot at all contain anything that is not known in Ceylon and is not plentiful there, so that for that reason it will by no means be necessary to seek for it in Malabar. The Island of Ceylon is a country blessed with such a wealth of valuable and delightful medicaments as any country on earth may be" (W.ph Cool has 1971 vol. 4 page 294-295) -J Heniger, 1986:39.
18. കരപ്പുറത്തെ അഥവാ കൊടകരപ്പള്ളി എന്ന് അറിയപ്പെടുന്ന സ്ഥലത്തെ താമസക്കാരനും അച്ഛനും മുത്തച്ഛനുംമുതുമുത്തച്ഛന്മാരും വൈദ്യൻമാരായിരുന്ന കൊല്ലാട്ട് തറവാട്ടിൽ ജനിച്ചതുമായ ഒരു മലയാളി ഡോക്ടറായ ഇട്ടി അച്ഛുതന്നെ ഞാൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്ന തെന്തെന്നാൽ ഗവർണർ ഹെൻറി എ. വാൻറീഡിന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം ഞാൻ കൊച്ചി നഗരത്തിൽ വരുകയും, ബഹുമാനപ്പെട്ട ഇന്ത്യൻ സൊസൈറ്റിയിലെ ദിഭാഷിയായ മാന്യവൾ കർനീറോ മുഖേന നമ്മുടെ പുസ്തകങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള പ്രകാരവും എന്റെ ദീർഘനാളത്തെ പരിചയത്തിന്റെയും പ്രാചീന പരിജ്ഞാനത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിലും ചെടികളുടെയും മരങ്ങളുടെയും വള്ളിച്ചെടികളുടെയും പേരുകളും അവയുടെ ഔഷധഗുണങ്ങളും സാശയരഹിതമായി പറഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതും ഈ വിവരണത്തിലും പറഞ്ഞുകൊടുത്ത

തിലും എന്തെങ്കിലും സംശയമോ ഏതെങ്കിലും മലയാളി വൈദ്യന്മാർക്ക് ഞാൻ പറഞ്ഞതിന്റെ സത്യാവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് എന്തെങ്കിലും ശങ്കയോ ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ലാത്തതും ആകുന്നു. ഈ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ സ്വന്തം കയ്യാൽ എഴുതി ഞാൻ ഒപ്പിട്ടിട്ടുള്ളതാണ് - ഇട്ടി അച്ഛന്റെ കോലേഴുത്തിലുള്ള സാക്ഷ്യ പത്രത്തിന്റെ ലിപിമാറ്റം - വാല്യം ഒന്ന്.

(പ്രമവും മംഗല്യവും കൂടിയിരിപ്പും ബഹുമാനപ്പെട്ട കൊമ്പങ്ങിയുടെ കുപ്പായിത്ഥവും കൊച്ചിയിൽ ആയ മനുവെൽക്കർന്നെരു നിശ്ചയിക്കും പ്രകാരം. എന്ദ്രിക്കി വൻറെടുകുമുദൊരിടെ കൽപ്പനയാൽ കരപ്പുറ ആപിറന്നൊള്ള ചെകൊവർണ്ണമായ കൊല്ലാടെന്നെ പൊരൊള്ള ഒരു മലയാം വൈദ്യന്റെ ചൊൽക്കെട്ടെ പൊസതകത്തിൽ ചാർത്തിയ മലയാളത്തിലെ വൃക്ഷങ്ങളും ചെറുവൃക്ഷങ്ങളും മ വള്ളികളെ പുൽക്കുലങ്ങളും അതിന്റെ പുഷ്പങ്ങളും കായെകളും വിത്തുകെളും രെസങ്ങളും പെരുകെളും ചക്തികെളും സുദചക്തികെളും പറങ്കിപ്പാഴെയിലും മലയാംപൊഴെയിലും വകതിരിച്ച ചൊല്ലുകെയും ചെയ്യുമാംവണ്ണം ഒരു സംശ്ലേയം എന്നിയെനെവാകും വണ്ണം എഴുതിച്ച നിശ്ചയത്തിൽ എന്റെ ഒപ്പ-ഇമ്മാനുവൽകർണ്ണിരു ആര്യ എഴുത്തിൽ എഴുതിയ സാക്ഷ്യപത്രം (വാല്യം 1)

- 19. Archives Series Cochin No. 3372, 90 Dutch records No. XVI
- 20. ഈജിപ്തിൽ നിന്നും 200 സസ്യവർഗങ്ങൾ (ആൽപിനോ, 1592) അമേരിക്കയിൽനിന്നും 1800 (ഹെർണാൻഡസ്, 1628, കർനൂട്ടി 1635, മാർക്ക് ഗ്രേവിയായ് 1648, പ്ലൂമിയർ 1680), ശ്രീലങ്കയിൽനിന്നും നൂറുകണക്കിന് ചെടികൾ (പോൾ ഹെർമൻ, 1670) ഇന്ത്യയിലെ മലബാറിൽ നിന്നും 800 ലധികം സ്പുഷീസുകൾ (വാൻറീഡ് 1678-1703) എന്നിങ്ങനെ ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗത്തുനിന്നും സസ്യവിവരങ്ങൾ യൂറോപ്പിലെത്തി - വാക്സി. സി., 1980: 25)
- 21. റേയുടെ പുസ്തകങ്ങൾ-1. സസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു സാമാന്യ വിവരണം (3 വാല്യങ്ങൾ 1 686-1704) 2. നാൽക്കാലി മൃഗങ്ങളുടെ വിവരസംഗ്രഹം (1693)-ഗോവിന്ദപ്പിള്ള പി., 2010: 523.
- 22. 'Physalis a:nrio ramosissime ramis angulosis glabris folis dento serratis എന്ന കാട്ടുതക്കാളിയുടെ ശാസ്ത്രീയനാമം, ലിനേയസ് ഫൈസാലിസ് ആൻഗുലേറ്റ എന്നാക്കി മാറ്റി. അതുപോലെതന്നെ Rosa Sylvestris inodora seu canina എന്ന ചെടി റോസ കാനിനയാക്കി ലളിതമാക്കപ്പെട്ടു.
- 23. വിവിധ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിലെല്ലാമായി 7700 സസ്യയിനങ്ങളും 4400 ജീവിവർഗ്ഗങ്ങളും ലിനേയസ് വിശദീകരിക്കുന്നു-ജോസഫ് ആന്റണി : 2012:99.
- 24. a) " I have not put my whole trust in any author, excepting the work Horthus Elthamensis by the very celebrated Dillenius and the work Horthus Malabaricus by the illustrious Van Rheed, having my firm conviction in their acurate data" Linneus 1754 General Plantarum (5th ed) Holmaie pate XII.

b) Although these 8 classes of work are unnatural, this fact cannot hinder us to make the statement that this work (Hortus) is the most perfect one among all other published till them” - Adarson M. 1763 Families des plantes page - XVIII

25. "All barbarous words should be considered as primitive ones because to the learned men are their "languages unknown"-Philosophia botanica, 1751, page 160-187.
26. The limitation of plant-name endings in all the cases to the-ia, -um, -us is only an appearance of a false science... for the purpose to indicate new plants, we shall use indiscriminately the English, French, Indian etc. Plants names and when these seem to be too long, we shall shorten without changing their basis-Familles des Plantes : 1763 : CLXXIV (Vaczy: 1980:29).
27. വളളികൾ, ചെടികൾ, മരങ്ങൾ, പുൽക്കുലങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ വർഗീകരിച്ച് വിശദീകരിച്ചു തന്നത് മലയാളം വൈദ്യനായ ഇട്ടി അച്ചുതന്റെ പുസ്തകത്തിൽ നിന്നാണെന്ന് ഇമ്മാനുവൽ കർണ്ണീരോയും ഇട്ടി അച്ചുതൻ സ്വയംതന്നെയും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.-ഹോർത്തൂസ് മലബാറിക്കൂസ്, വാല്യം 1, സാക്ഷ്യപത്രങ്ങൾ.
28. കൊട-പന പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത് മൂന്നാം വാല്യത്തിലാണ്. ആദ്യ വാല്യങ്ങളുടെ അച്ചടിയിൽ വന്ന ചില പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചും മറ്റും വാൻറീസ് മൂന്നാം വാല്യത്തിലെ പ്രസ്താവനയിൽ പറയുന്നുണ്ട്.
29. ഇന്ത്യയിൽ പ്രാചീനവും തദ്ദേശീയവുമായി നിലനിന്നിരുന്ന വിവിധ ധാരകളുള്ള ചികിത്സാരീതികളെ മൊത്തത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കാനാണ് ഇവിടെ ആയുർവേദം എന്നുപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.
30. ഇട്ടി അച്ചുതന്റെ ചൊൽക്കെട്ടെ പുസ്തകമാണ് ഹോർത്തൂസിലെ സസ്യജ്ഞാനത്തിന്റെ പിൻബലം. ചൊൽക്കെട്ടെ എന്നതിന് പ്രശസ്തമായ എന്നർത്ഥമുണ്ട് (ചിദംബരൻ എ.എൻ. 2011) ചൊല്ലിക്കെട്ടെ എന്നൊരു സൂചനയും അതിലുള്ളത് കാണാതിരിക്കാനാവില്ല.
31. മഹാനിഘണ്ടുവുമായി ഒത്തുനോക്കി പരിശോധിച്ച് സസ്യങ്ങളുടെ വിവരങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയതായി അപ്പോട്ട്, വിനായകപണ്ഡിറ്റ്, രംഗട്ട് എന്നിവരുടെ സാക്ഷ്യപത്രങ്ങളിൽ കാണാം.
32. ആർനോൾഡ് സയൻ,ജോഹന്നാസ് കൊമ്മലൈനസ് എന്നിവരാണ് വ്യാഖ്യാനങ്ങളും വിശദീകരണങ്ങളും നൽകിയിരിക്കുന്നത്. ഇതിൽ ആർനോൾഡ് സയൻ ലൈഡൺ സർവകലാശാലയിലെ സസ്യശാസ്ത്ര പ്രൊഫസറും കൊമ്മലൈനസ് ഹോർത്തൂസ് മെഡിക്കൂസ് എന്ന മരുന്നുൽപാദന കമ്പനിയുടെ തലവനാണ്.

ആഗോളവൽകരണവും മലയാളനാടകവേദിയും

ഹിക്മത്തുല്ല വി.

ആമുഖം

ആഗോളവൽകരണത്തിന്റെ ഫലമായി ഉണ്ടാകുന്ന വിപണിവാദം, പുത്തൻ നഗരസങ്കല്പം, സാങ്കേതികവിദ്യ, പ്രയോജനവാദങ്ങൾ, മാധ്യമച്ചൊരുക്ക്, പ്രതീതി യാഥാർത്ഥ്യം എന്നിവ മലയാളനാടകത്തിൽ ഏതു തരത്തിൽ പ്രകടമാകുന്നു എന്ന് കണ്ടെത്താനുള്ള ശ്രമമാണ് ഈ പ്രബന്ധം. ജയപ്രകാശ് കുളൂർ, തുപ്പേട്ടൻ എന്നിവരുടെ, ആഗോളവൽകരണം ചർച്ച ചെയ്യുന്ന ചില കൃതികളിലൂടെ സാമാന്യമായി കടന്നുപോവുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അധ്യായത്തിന്റെ ആദ്യ ഭാഗത്ത് ആഗോളവൽകരണത്തിന്റെ സൈദ്ധാന്തികതലവും പ്രതിരോധസങ്കല്പങ്ങളും ചർച്ചചെയ്യുന്നു. സംസ്കാരത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും അതെങ്ങനെ പ്രതിവർത്തിക്കുന്നു എന്നന്വേഷിക്കുന്നു. ആഗോളവൽകരണം ലോകനാടകവേദിയിലും സവിശേഷമായി മലയാളനാടകത്തിലും പ്രതിഫലിച്ചതിനെ സംബന്ധിച്ചാണ് തുടർന്ന് വിവരിക്കുന്നത്.

ആഗോളവൽകരണവും മലയാളനാടകവേദിയും

നാടകം സ്വയംതന്നെ മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിന്റെ ജൈവികപ്രതിരോധത്തിനുള്ള മാധ്യമമായതിനാൽ ആഗോളവൽകരണത്തെ അത് രണ്ട് തരത്തിൽ നേരിടുന്നു.

ഒന്ന്: സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ പ്രത്യാഘാതങ്ങളെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അതിന്റെ സാംസ്കാരിക മണ്ഡലത്തെ പരിഹസിക്കുന്നു.

രണ്ട്: സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ അകത്തുനിന്നുകൊണ്ട് അതിന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തോട് വിരോധിക്കുന്നു.

നാടകത്തിന്റെ പ്രമേയ-ആഖ്യാന-അവതരണ സങ്കല്പത്തിൽ ആധുനികതയിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ രീതിയാണ് രചയിതാക്കളും നടനടൻമാരും സംവിധായകരും പിൻതുടരുന്നത്. പ്രേക്ഷകരും അഭിനേതാക്കളും തമ്മിലുള്ള അതിരുകളും അവർ നിർവീര്യമാക്കുന്നു.

ആഗോള വൽകരണം

21-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ രൂപം നവ ഉദാരവാദത്തിന്റേ (neo liberalism)താണ്. നിയമവാഴ്ചയ്ക്കു പകരം വിപണിവാഴ്ച എന്നതാണ് അതിന്റെ പ്രഖ്യാപിതനയം. അതുവരെ വിവിധരാജ്യങ്ങളിൽ നിലനിന്നിരുന്ന വ്യാപാരനിയമങ്ങൾ മുഴുവനും പൊളിച്ചെഴുതി ചരക്കുകൾക്കും സേവനങ്ങൾക്കും മൂലധനത്തിനും സർവ്വതന്ത്ര

സ്വതന്ത്രമായി ചലിക്കാൻ അവസരം സൃഷ്ടിക്കലാണ് അതിന്റെ ലക്ഷ്യം. (പിയേഴ്സൺ 2007 : 11) 1980കൾക്കു ശേഷമാണ് തീവ്രമായ രീതിയിൽ ആഗോളവൽകരണം പ്രചരിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്.

സാങ്കേതികം, രാഷ്ട്രീയം, സാംസ്കാരികം, സാമ്പത്തികം, സാമൂഹികം എന്നീ അഞ്ച് വ്യത്യസ്ത മേഖലകളിൽ ആഗോളവൽകരണം വ്യാപിച്ച് വികസിക്കുന്നതായി ഫ്രെഡറിക് ജയിംസൺ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. (പിയേഴ്സൺ 2007 : 11) ഉപഭോഗ സംസ്കൃതി എന്ന് ഈ അവസ്ഥയെ ആദ്യമായി വിശേഷിപ്പിച്ചത് ലെസ്ലിസ്കയിലർ എന്ന സ്കോട്ടിഷ് സാമൂഹിക ശാസ്ത്രജ്ഞനാണ്.

ആഗോളവൽകരണത്തോടൊപ്പം ശാസ്ത്ര സാങ്കേതികവിദ്യയും മൂലധന-ലാഭവർധനവിനുള്ള അന്വേഷണവും ഇതുവഴി മുറുകിവന്നു. തൊഴിൽ രംഗത്തുനിന്ന് പരമ്പരാഗത തൊഴിലാളികളും സംരംഭങ്ങളും തഴയപ്പെട്ടു. വികസിത രാജ്യങ്ങളും വികസാര-അവികസിത രാജ്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള അസമത്വം ഭീമമായ രീതിയിൽ വർദ്ധിച്ചു. ലോകജനതയുടെ ദരിദ്രരായ 57 ശതമാനത്തിന് ആകെ ലഭിക്കുന്ന വരുമാനം വളരെ തുച്ഛമാണ്. ലോക സമ്പന്നരുടെ ഒരു ശതമാനത്തിന് ലഭിക്കുന്ന വരുമാനം പോലുമില്ല അത്. ദരിദ്രജനതയുടെ അഞ്ച് ശതമാനം വീണ്ടും ദരിദ്രരായി. അതേസമയം സമ്പന്ന വിഭാഗത്തിലെ 20 ശതമാനത്തിന്റെ വരുമാനം 12 ശതമാനംകണ്ട് വർദ്ധിച്ചു. (പിയേഴ്സൺ 2007 : 11) ദരിദ്രരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ചെലവിൽ സമ്പന്ന രാഷ്ട്രങ്ങൾ വീണ്ടും അവരുടെ സമ്പത്ത് വർദ്ധിപ്പിച്ചു.

വിപണിയുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രം.

വിപണനമാണ് സാമൂഹികനിർമ്മാണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്നാണ് ഗ്രീക്ക് ചിന്തകനായ ഏഞ്ചലമക്റോബി പറഞ്ഞത്. (പിയേഴ്സൺ 2007 : 29) വാങ്ങിക്കൂട്ടലിലെ (Shopping) സാമൂഹികബന്ധങ്ങളാണ് ജീവിത ശൈലിയെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നത്. അതായത് വാങ്ങിക്കൂട്ടലിലൂടെയാണ് ജീവിതമുണ്ടാകുന്നത് എന്നാണുദ്ദേശ്യം. ഇത് മൂലധന താൽപര്യത്തിനനുകൂലമായ പ്രത്യയശാസ്ത്രനിർമ്മാണമാണ്. എൺപതുകളുടെ മധ്യത്തിൽ തുടങ്ങി ഇപ്പോൾ വളരെ സജീവമായിട്ടുള്ള, ലോകവ്യാപാര സംഘടനയും യൂറോപ്യൻ യൂനിയനും കൂടി നടത്തുന്ന അവിഹിതമായ സാമ്പത്തിക അധീശത്വ (Economic Hegemony)മാണ് ഇതിന്റെ അടിത്തറ.

സാർവ്വദേശീയ രംഗത്തുണ്ടാകുന്ന ചലനങ്ങൾ നമ്മുടെ ദൈനംദിന ജീവിതത്തെ ബാധിക്കുന്നു. പെട്രോളിന്റെ വില അടിക്കടി കൂടുന്നത് ഉദാഹരണമാണ്. ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്ന സ്ഥലത്ത് ഉപ്പിന് 1 1/2 രൂപയും അതേ ഉല്പന്നത്തിന് പൊതുവിപണിയിൽ 15 രൂപയും ഉപഭോക്താവ് നല്കേണ്ടിവരുന്നു. വിപണിയിലെ ഇത്തരം മാറ്റങ്ങൾ ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള രാജ്യങ്ങളിലെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനെവരെ ബാധിക്കുന്നു. വിപണിയെന്നത് പ്രകൃത്യായുള്ള ആദാനപ്രദാനങ്ങളുടെ പാരസ്പര്യത്തിൽനിന്നോ പരസ്പരശക്തിയുടെ ഏറ്റക്കുറവിൽനിന്നോ സംഭവിക്കുന്ന ഒരവസ്ഥയല്ല, കൃത്യമായ ഉപജാപങ്ങൾ വഴി ചില ശക്തികൾ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതാണ് എന്നർത്ഥം.

നവഉദാരവാദത്തിന്റെ അന്താരാഷ്ട്രരൂപമാണ് അതിആഗോളീകരണം (ഹൈപ്പർ ഗ്ലോബലൈസേഷൻ). ലോകത്തിന്റെതന്നെ വിസ്തൃതി കുറച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് അതിനെ ഏക സ്വഭാവത്തിലേക്ക് രൂപപ്പെടുത്താനാണ് അതിആഗോളീകരണം ശ്രമിക്കുന്നത്. ഒരേതരം ഉൽപന്നങ്ങൾ എല്ലായിടത്തും വിറ്റഴിക്കാൻ കഴിയുന്നവിധം ലോക കച്ചവടത്തെ ഏകീകരിക്കുക എന്നത് ആഗോളീകരണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമാണ്. ലാഭം തന്നെയാണ് അതിന്റെ പ്രേരകശക്തി. ലോകത്തിന്റെ വൈവിധ്യങ്ങൾ എല്ലാം തകർത്തൊറിഞ്ഞ് അത് മുന്നേറുന്നു. ഒരു സമൂഹത്തെ സൃഷ്ടിക്കാനും സാമൂഹികവൽക്കരണം നടത്താനുമല്ല ഇവിടെ വിപണി രൂപപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഉപഭോക്താക്കളെ നിർമ്മിക്കാനും ഉൽപന്നം വിറ്റഴിക്കാനുമാണ്. ഒരു വ്യക്തിയെ ഉപഭോക്താവായി മാറ്റാനാണ് വിപണി ശ്രമിക്കുന്നത്. ജനാധിപത്യ പൗര സമൂഹത്തിന്റെ നിർമ്മിതി വിപണിയുടെ ലക്ഷ്യമല്ല.

നവഉദാരവാദം

ഉദാരവൽക്കരണം എന്നതുകൊണ്ട് സ്വതന്ത്ര വ്യാപാര സാഹചര്യം എന്നാണുദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഒരു രാജ്യത്ത് കൂടുതലുള്ള സാധനങ്ങളെ മറ്റൊരു രാജ്യത്ത് സ്വതന്ത്രമായി കൊണ്ടുപോയി ചെലവഴിക്കുകയും വാങ്ങിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക. മനുഷ്യന്റെ നിലനിൽപ്പിനെ അപകടത്തിലാക്കുന്ന, തൊഴിലും ഉപഭോഗവും ഇല്ലാതാക്കുന്ന തന്ത്രമാണിത്. സ്വതന്ത്രവ്യാപാരമെന്ന വലിയ ഒരു ചട്ടക്കൂടിനുള്ളിൽ ചെറിയ ചെറിയ വിൽപന ശാഖകളു (Trading blocks) ണ്ടാക്കുന്നതിന്റെ സാതന്ത്ര്യമെന്നത് ജയിലിൽ ലഭിക്കുന്ന സാതന്ത്ര്യം പോലെയാണ്.

അടക്കയുടെയോ നാളികേരത്തിന്റെയോ വിലനിശ്ചയിക്കുന്നത് ഇവിടെയല്ല ലോകത്തിലെവിടെയോ ഉള്ള മാർക്കറ്റാണ്. 1985-90 കാലത്താണ് ഈയൊരവസ്ഥയിലേക്ക് മൂന്നാം ലോക രാജ്യങ്ങൾ എത്തിപ്പെട്ടത്. സ്വന്തം സാമ്പത്തിക താൽപര്യങ്ങളുടെ ഒരു കൂട്ടായ്മ ഇവർക്ക് കണ്ടെത്താനാവുന്നില്ല. സ്റ്റേറ്റിന്റെ അധികാരം കുറയ്ക്കാത്ത, പ്രാന്തവത്കൃതരെ സംരക്ഷിക്കുന്ന ആഗോളീകരണത്തിന് ഈ ഉദാരവാദസിദ്ധാന്തത്തിൽ വകുപ്പില്ല. (വാസുദേവൻ 2005 : 46)

ഇന്ത്യൻ പരിപ്രേക്ഷ്യം.

ഇന്ത്യൻ സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയിൽ മുതലാളിത്തത്തിന് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അനുകൂലമായ ആദ്യ ചലനങ്ങളുണ്ടാകുന്നത് 1980-81 കാലഘട്ടത്തിലാണ്. ഉദാരവൽക്കരണ പ്രക്രിയയുടെ ചരിത്രം ആരംഭിക്കുന്നത് അക്കാലം മുതലാണ് എന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് (Roy 1977 : 33) അന്താരാഷ്ട്ര നാണയ നിധി (IMF) യിൽനിന്ന് 500 കോടി രൂപയുടെ വായ്പ സ്വീകരിച്ചതോടെ ഘടനാപരമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ സമ്പദ് ഘടനയിൽ വരുത്തുവാൻ നാം നിർബന്ധിതരായി. വ്യവസായങ്ങളുടെ അപനിയന്ത്രണം, വിദേശ വ്യവസായികൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമായി ഇന്ത്യയിലേക്ക് പ്രവേശനം, വിദേശ വ്യാപാരനിയന്ത്രണങ്ങളിൽ അയവുകൾ, പൊതുമേഖലാ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ സ്വകാര്യവൽക്കരണം, വിദേശ മുതൽമുടക്കിന് കൂടുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യം മുതലായ നയപരിപാടികൾ ആവിഷ്കരിക്കുവാനും ക്രമേണ അവയുടെ ഗതി ത്വരിതപ്പെടുത്തു

വാനും ഭരണകൂടം നിർബന്ധിതമായി (സുധാകരൻ 1999 :46) IMF, World Bank എന്നീ ധനകാര്യ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ സഹായം സ്വീകരിച്ചുതുടങ്ങിയ തോടെ അവയുടെ സ്വാധീനത്തിൽനിന്നും അവ മുന്നോട്ടു വെക്കുന്ന നിയന്ത്രണങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷ നേടുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെയാവുന്ന സ്ഥിതിയിലേക്ക് എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ വായ്പ്പാ നിബന്ധനകൾ ഉദാരവൽക്കരണം, സ്വകാര്യവൽക്കരണം, ആഗോളവൽക്കരണം എന്നിവ ഉറപ്പുവരുത്താൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നവയാണ്.

വിപണിയുടെ മത്സരങ്ങളിൽ പിടിച്ചു നിൽക്കാൻ ഉല്പാദകർ നൂതനമായ സാങ്കേതിക വിദ്യയുപയോഗിച്ച് ഏറ്റവും ആകർഷകമായ ചരക്കുകൾ ഉൽപാദിപ്പിക്കുകയും അത് വിറ്റഴിക്കാൻ പരസ്യവ്യവസായം രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. 80കളുടെ മധ്യത്തിൽ ടെലിവിഷൻ വ്യാപകമായി പ്രചാരം നേടി. സ്വകാര്യ കേബിൾ ശൃംഖലകളും പെരുകി. ഇത് പരസ്യ വിപണിയെ കൂടുതൽ ഊർജ്ജസ്വലമാക്കി.

നഗരവൽക്കരണത്തിന്റെ പുതിയ മാനം

ആധുനികതയുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ വൻനഗരങ്ങളിലേക്ക് സമ്പത്തു നേഷിച്ചെത്തുന്ന ജനങ്ങളുടെ പ്രവാഹമായിരുന്നു. ഇന്ന് നഗരങ്ങൾ വികസിച്ച് ഉപനഗരങ്ങളിലേക്കും ഗ്രാമങ്ങളിലേക്കും വ്യാപിക്കുന്നു. സാങ്കേതിക വിദ്യയുടേയും വിവര വിനിമയ ശൃംഖലയുടേയും വികാസത്തോടെ നഗരം എന്ന സങ്കല്പത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം പോലും നഷ്ടമായിരിക്കുന്നു. ഗ്രാമത്തിൽനിന്നും ഭിന്നമായ ഒരു സവിശേഷ പദവിയും നഗരത്തിന്റേതു മാത്രമായ അനുഭവങ്ങളും ഇന്ന് ഏറെ കുറേ ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു. വിശാലമായ ഇന്ത്യൻ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഇത് അതിശയോക്തിയായി പരിഗണിക്കാമെങ്കിലും കേരളത്തിന്റെ സവിശേഷ സാഹചര്യത്തിൽ ഇത് അംഗീകരിക്കേണ്ട വസ്തുതയാണ്. പ്രകൃതിയുടേയും അബോധത്തിന്റേയും കോളനിവൽക്കരണം ഉത്തരാധുനികതയുടേയും സവിശേഷതയാണെന്ന ജയിംസന്റെ പ്രസ്താവനയും (1991:36) പ്രസക്തമാണ്. മാധ്യമങ്ങളുടേയും വിവര വിനിമയ ശൃംഖലകളുടേയും സംസ്കാരവ്യവസായത്തിന്റേയും പരസ്യവ്യവസായത്തിന്റേയും അച്ചുതണ്ട്, ബോധത്തെ കോളനിവൽക്കരിക്കുന്നു. മുതലാളിത്ത പൂർവ്വഘട്ടത്തിൽ മൂന്നാംലോക രാഷ്ട്രങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന സാമ്പ്രദായിക കാർഷിക രംഗം പാടേ നശിപ്പിക്കപ്പെടുകയും കൃഷി യന്ത്രവൽകൃതമാവുകയും ചെയ്തത് ഉത്തരാധുനിക ഘട്ടത്തിലാണ്. ലോക വ്യാപാര സംഘടനയുമായുള്ള ഉടമ്പടി പ്രകാരം പലയിനം കാർഷിക വിളകളുടേയും സസ്യങ്ങളുടേയും വിത്തുകളുടേയും പേറ്റന്റ് ബഹുരാഷ്ട്ര കമ്പനികൾ നേടിയെടുത്തു. (സുധാകരൻ 1999:47)

യന്ത്ര സംസ്കാരം മുതൽ സൈബർ സ്പെയ്സ് വരെ

യാന്ത്രിക സംസ്കാരവും കലയുമായുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച ശക്തമായ പഠനം വരുന്നത് 1936 ൽ വാൾട്ടർ ബെഞ്ചമിന്റെ The work of art in the Age of mechanical Reproduction എന്ന കൃതിയോടെയാണ്. ഫോട്ടോഗ്രാഫി, സിനിമ, അച്ചടി തുടങ്ങിയവയിലൂടെ കലാ സൃഷ്ടിക്ക് ധാരാളം പകർപ്പുകൾ സാധ്യമായതിനാൽ മൗലികത നഷ്ടമാകു

ന്നുവെന്നും ഈ അവസ്ഥ ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടാമെന്നും അദ്ദേഹം നിരീക്ഷിക്കുന്നു. 1964 ൽ Understanding Media എന്ന കൃതിയിൽ കനേഡിയൻ ചിന്തകനായ മാർഷൽ മക്സുഹൻ, കല അച്ചടിയിലും ഫോട്ടോഗ്രാഫിയിലും ഒരുങ്ങിയിരുന്ന യാന്ത്രിക പുനരുല്പാദനത്തിന്റെ യുഗത്തിന് പുതിയ ഇലക്ട്രോണിക് മാധ്യമങ്ങൾ ഉയർത്തുന്ന വെല്ലുവിളിയെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചു. ആഗോള ഗ്രാമം Global village എന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രയോഗമാണ്. കമ്പ്യൂട്ടർ, ലോക സമാധാനത്തിന്റെ സാങ്കേതിക വിദ്യാകുമെന്ന് വരെ മക്സുഹൻ സ്വപ്നം കണ്ടു.

പിന്നീട് ഫ്രഞ്ചു ചിന്തകനായ ഗൈബോർ കാഴ്ചയുടെ സമൂഹം (Society of the spectacle) എന്ന കൃതിയിൽ മാധ്യമ സാങ്കേതിക വിദ്യകൾ, മുതലാളിത്ത ശക്തിയുടെ കയ്യിൽ മേധാവിത്വത്തിനും കീഴടക്കലിനും അന്യവൽക്കരണത്തിനും അരാഷ്ട്രീയതക്കുമുള്ള ഉപാധിയാകുമെന്ന് ആശങ്കിച്ചു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിനെ കാഴ്ചയുടെ വിഭ്രമകാലം (Age of optical illusion) എന്ന് ഫ്രഞ്ച് ചിന്തകനായ പോൾ വീറിലിയോ വിളിച്ചു. സൈബർ മാധ്യമങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹം വിവര വിസ്ഫോടം (Information bomb) എന്നാണു പേരിട്ടത്. 80 കൾ മുതൽ, വ്യവസായ ഉല്പാദനത്തെ സ്ഥാന ഭ്രഷ്ടമാക്കിക്കൊണ്ട് വിവരോല്പാദനം വന്നുവെന്നും ഇതിനെ വിവര സമ്പദ് യുഗം (Age of Information economy) എന്ന് വിളിക്കാമെന്നും സ്പാനിഷ് ചിന്തകനായ മാനുവൽ കാസ്റ്റൽസ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. കമ്പ്യൂട്ടർ ശൃംഖലകളിലൂടെ ഉണ്ടായ ധനത്തിന്റേയും അധികാരത്തിന്റേയും വിവരങ്ങളുടേയും ആഗോള സമൂഹഘടനയെ ശൃംഖലാ സമൂഹം (Network Society) എന്നും കാസ്റ്റൽസ് വിളിക്കുന്നു.

അമേരിക്കൻ സൈന്യത്തിന്റെ ഉപയോഗത്തിനായി സൃഷ്ടിച്ച അർപാനെറ്റിൽ നിന്നാണ് 1980 ൽ ഇന്റർനെറ്റിന്റെ ഉൽഭവം. 1984 ൽ വിലയം ഗിബ്സനാണ് സൈബർ സ്പെയ്സ് എന്ന പദം ആദ്യമായി തന്റെ നോവലിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. സൈബർ സ്പേസിൽ രൂപം കൊള്ളുന്ന പുതിയ യാഥാർത്ഥ്യത്തേയും അതു സൃഷ്ടിക്കുന്ന സാങ്കേതിക പരസ്പരാശ്രിത പരിതോവസ്ഥയേയും സൂചിപ്പിക്കാനാണ് പിന്നീട് ജാറൺ ലേനിയർ 1986 ൽ പ്രതീതി യാഥാർത്ഥ്യം (Virtual Reality) എന്ന പ്രയോഗം രൂപകൽപന ചെയ്യുന്നത്. സാമൂഹ്യ സാംസ്കാരിക മണ്ഡലങ്ങളിൽ പ്രതിലോമപരമായി സൈബർ അവസ്ഥകൾ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നതിന്റെ പ്രത്യാഘാതവും ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. മൈക്കൽ ബെനഡിക്ട് Cyber space – first steps എന്ന ലേഖനത്തിൽ പറയുന്നു: വീട്ടിലിരുന്നുകൊണ്ട് ലോകത്തെമ്പാടും നിങ്ങൾ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുന്നു. ലോകത്തെവിടെനിന്നുള്ള വിവരങ്ങളും വസ്തുതകളും ചിത്രങ്ങളും റിപ്പോർട്ടുകളും സംഗീതവും വാണിജ്യവസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവുകളും വിരൽത്തുമ്പിലുണ്ട്. ഉപഭോക്താവിന് അതിലൂടെ ക്രയ വിക്രയം ചെയ്യാം. നഗ്നചിത്രങ്ങൾ കണ്ട് മൈഥുനം നടത്താം. വിവാഹം നിശ്ചയിക്കാം. ചുരുക്കത്തിൽ നിങ്ങൾക്ക് വേണ്ടതെന്തും സൈബർ സ്പേസ് തരുന്നു. (മധുസൂദനൻ 2009)

ആഗോള വൽക്കരണത്തിന്റെ നേർപ്രതിഫലനമാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ സാഹിത്യത്തിൽ ഉത്തരായാനികതയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്. മുലധനം

അതിർത്തി കടന്നുചെന്ന് ആഫ്രിക്കൻ - ലാറ്റിനമേരിക്കൻ-ഏഷ്യൻ നാടുകളിലെ തനതു പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളെ കീഴടക്കുന്നതിന് സമാന്തരമായി, മുഖ്യധനത്തിന്റെ ആശയം അതിർത്തി കടന്നുചെന്ന് ആ നാടുകളിലെ ഗോത്ര-വംശ- ഭാഷാ തനിമകളെ ഗ്രസിക്കുന്നു. ആശയങ്ങൾ സാമ്പത്തിക താല്പര്യം മുൻനിർത്തി സംപ്രേഷിക്കുന്നതാണ് ആഗോള വൽകരണം എന്ന് ജെയിംസൺ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട് (Frederich Janson 1991 :) പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ ആഗോളവൽകരണം ഉല്പാദനവർദ്ധനക്കും മനുഷ്യരുടെ സർഗാത്മകതയുടേയും വിനിമയ ശേഷിയുടേയും വർദ്ധനക്കും സഹായകമാകുന്നു എന്ന് തോന്നാം. എന്നാൽ നിരവധി സമൂഹങ്ങളുടെ അടിത്തറയെ ഇത് ദുർബലമാക്കുന്നുണ്ട്. ഓരോ രാഷ്ട്രത്തിന്റേയും അവിടത്തെ സ്ഥാപനങ്ങളുടേയും പൗര സമൂഹത്തിന്റെയും അടിത്തറ അവിടങ്ങളിലെ ചരിത്രവും ഭൂമിശാസ്ത്രവും സാംസ്കാരികങ്ങളുമാണ്. ഇത്തരം വൈവിധ്യങ്ങളെ എല്ലാം തുടച്ചുനീക്കുന്ന ആഗോളവൽകരണത്തിന്റെ ഈ അതിവേഗ വളർച്ചയെ അനുകൂലിക്കുന്നത് ആഗോള പൗരൻമാർ (Global citizens) മാത്രമാണെന്ന് മാനാൽ കാസ്റ്റൽ വാദിക്കുന്നു. (മധ്യസൂദനൻ 2009 :)

ആഗോള വൽകരണം വിപണിയുടെ അധീശത്വത്തിന്റേതാണെങ്കിൽ അന്താരാഷ്ട്ര വൽകരണം സൗഹൃദത്തിന്റെ മാനവ ഐക്യമാണെന്ന് സച്ചിദാനന്ദൻ Future of our past എന്ന ലേഖനത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യ ഐക്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം വർഗ്ഗമാണ്, രാഷ്ട്രമല്ല എന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ ഇതുവരെ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തെ മുതലാളിത്ത പ്രത്യയശാസ്ത്രം തടഞ്ഞുവെച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നെന്നും ഫലത്തിൽ ആഗോളവൽകരണം ദേശ-രാഷ്ട്ര അതിരുകൾ മായ്ച്ച് വർഗ്ഗരഹിത സാമൂഹികനിർമ്മിതികളുള്ള മണ്ണൊരുക്കിയെന്നും Terese-I-Ebert, Suspecting Globalisation എന്ന ലേഖനത്തിൽ ഉന്നയിക്കുന്നുണ്ട്. (Terese). മാനവ സൗഹൃദത്തിലൂന്നിയ ഒരു സാംസ്കാരിക സാർവദേശീ യത ഉയർന്നുവരണം എന്ന കാര്യത്തിൽ രണ്ടു വാദങ്ങളും യോജിക്കുന്നു.

കേരള മാതൃക

ഒന്നാം ലോകത്തിന്റെ സാഹിത്യ സാംസ്കാരിക വിനിമയങ്ങളിൽ വരുന്ന മാറ്റങ്ങൾ വികസാര, ദരിദ്ര രാജ്യങ്ങളിലും എത്തുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ മറ്റ് പല സംസ്ഥാനങ്ങളേയും അപേക്ഷിച്ച് ഇത്തരം വിനിമയങ്ങൾ വേഗത്തിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടാനുള്ള ഭൗതികസാഹചര്യം കേരളത്തിലുണ്ട്. വ്യവസായവൽകരണമില്ലാതെ കേരള മാതൃക രൂപപ്പെടുത്തുവാനുള്ള പ്രത്യയ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും പ്രതി പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും സംവാദങ്ങൾ സാംസ്കാരികരംഗത്ത് മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതായിക്കാണാം. ആധുനികതയുടെ സാമൂഹ്യ പരിസരത്തിൽനിന്ന് ഭിന്നമായി വ്യത്യസ്ത വ്യവഹാരങ്ങൾ കൂടിച്ചേരുന്ന സന്ദർഭമാണ് ദൃശ്യ - പത്രമാധ്യമങ്ങളുടെ വ്യാപനം നിർമ്മിച്ചു വെച്ചിട്ടുള്ളത്. കേരളീയ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ അന്തർഭവിച്ച ഭൗതികശക്തികളെ തിരിച്ചറിയുന്നതിലൂടെ ആഗോളവൽകരണത്തിന്റെ കേരളീയമായ പ്രതിഫലനങ്ങളും കണ്ടെത്താൻ കഴിയും.

കവനകളമ്പി

സാംസ്കാരിക ആഗോളവൽക്കരണവും പ്രതിരോധവും

സാംസ്കാരിക ശീലങ്ങളുടേയും ആശയങ്ങളുടേയും വ്യാപനമാണ് സാംസ്കാരിക ആഗോളവൽക്കരണംകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്. മറ്റു സംസ്കാരങ്ങളിലേക്ക് അമേരിക്കൻ സാംസ്കാരികബോധങ്ങൾ കയറ്റുമതി ചെയ്യുന്ന ഹോളിവുഡ് സിനിമകളിലൂടെ ആഭ്യന്തര സാംസ്കാരിക അധിനിവേശമാണ് നടക്കുന്നത്. പാരിസ്ഥിതിക ആഗോളീകരണമെന്ന ആശയവും ഇന്ന് പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. ബ്രസീലിയൻ മഴക്കാടുകളിലുണ്ടാകുന്ന പാരിസ്ഥിതിക വ്യതിയാനങ്ങളുടെ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾക്ക് ആഗോളമാനങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന തിരിച്ചറിവിന്റെ പ്രതിഫലനമാണ് പാരിസ്ഥിതിക ആഗോളീകരണം.

ഈയൊരു വർത്തമാന പരിസരത്തിൽ ആഗോള വൽക്കരണത്തിന്റെ സാധ്യതകളും വെല്ലുവിളികളും തിരിച്ചറിയുകയെന്നതു സുപ്രധാനമാണ്. ഡബ്ല്യു.ടി.ഒ.യെയും മറ്റു വ്യാപാര കരാറുകളെയും മാനകങ്ങളായെടുത്താൽ ഒരു ബിസിനസ് സംരംഭമെന്ന നിലയിൽ നവ ആഗോളവൽക്കരണം മനുഷ്യ കുലത്തിനാകമാനം ദോഷകരമാണെന്നു തീർത്തുപറയാം. സാമ്പത്തിക ആഗോളീകരണത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ ആദ്യമേ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് പ്രതിരോധിക്കാനുദ്യമിക്കുന്ന പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ശ്രമങ്ങളെ ഏകീകരിക്കുകയാണ് ചെറുത്തുനില്പിന്റെ ഒരു വഴി. അത്തരമൊരു ഏകീകരണത്തിന് സ്വാഭാവികമായും സി.എൻ.എൻ, ബി.ബി.സി പോലുള്ള കോർപ്പറേറ്റ് മീഡിയ ഉപകാരപ്പെടില്ല. ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തെ അവയെല്ലാം പിന്തുണയ്ക്കുന്നു എന്നതുതന്നെ കാരണം.

ആഗോളവൽക്കരണം ഒരു സാമ്പത്തിക ശക്തിയെന്ന നിലയിൽ ആശ്രയിക്കുന്നതത്രയും ലോകമെമ്പാടുമുള്ള തങ്ങളുടെ ഉപഭോക്താക്കളെയാണ്. സ്വന്തം ഉൽപ്പന്നങ്ങൾക്ക് ഉപഭോക്താക്കൾക്കിടയിൽ ഡിമാൻഡുണ്ടാക്കാൻ കോർപ്പറേറ്റുകൾ ആദ്യമേ ചെയ്യുന്നത് പ്രാദേശിക ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ മോശമാണെന്ന ബോധം സൃഷ്ടിക്കുകയാണ്. സാമ്പത്തിക ആഗോളീകരണത്തോടൊപ്പം ഒരു സാംസ്കാരിക വിച്ഛേദം (കൾച്ചറൽ ഷിഫ്റ്റ്) കൂടി ആളുകളുടെ മേൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്നു. അത്തരമൊരു വിച്ഛേദത്തെ പ്രതിരോധിക്കുവാൻ കഴിയുന്നത്ര പ്രാദേശിക ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ കണ്ടെത്തി ഉപയോഗിക്കലാണ് വഴി. ഒരു കോർപ്പറേറ്റിനും ഉപഭോക്താവാകാൻ ആരെയും നിർബന്ധിക്കാൻ കഴിയില്ല. പരിസ്ഥിതിനാശവും തൊഴിലാളിച്ചുഷണവും നടത്തുകയും പ്രാദേശിക സംസ്കാരങ്ങളെ തകർക്കുകയും സ്വേച്ഛാധിപത്യ ഭരണകൂടങ്ങളെ പിന്താങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന കോർപ്പറേറ്റുകളിലേക്ക് സ്വന്തം പണം പോകാതെ സൂക്ഷിച്ചു കൊണ്ട് ജനങ്ങൾക്ക് തങ്ങളുടെ വിവേചനാധികാരം ഉപയോഗിക്കാം. വ്യാപാര ഉടമ്പടികളുടെ ചങ്ങലകളിൽ ആദ്യമേ ബന്ധിതരായതിനാൽ ഭരണകൂടങ്ങൾക്ക് ഇത്തരമൊരു പ്രതിരോധംതീർക്കാനാവില്ല. സത്യത്തിൽ ബഹിഷ്കരണം ഒരുതരം പ്രത്യക്ഷ ജനാധിപത്യമാണ്. ഒരു ആശയത്തെയോ നിലപാടിനെയോ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ഉല്പന്നങ്ങൾ വാങ്ങുകയോ ബഹിഷ്കരിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ

ജനങ്ങൾ ആ ആശയത്തിനും സംസ്കാരത്തിനും അനുകൂലമോ പ്രതികൂലമോ ആയി വോട്ടു ചെയ്യുകയാണ്. ഇപ്രകാരം ആഗോളീകരണയുഗത്തിൽ രാഷ്ട്രീയമില്ലാത്ത ലോകത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനമാണ് കൃത്യതക ബഹിഷ്കരണം. (യൂസുഫ് 2011)

തെരുവു പ്രക്ഷോഭങ്ങളായാലും ബഹിഷ്കരണ സമരങ്ങളായാലും ആഗോളവൽകരണ വിരുദ്ധ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് കോർപ്പറേറ്റ് മീഡിയ ഒരിക്കലും അർഹിക്കുന്ന പ്രചാരവും പിന്തുണയും നൽകില്ല. ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തും സാധാരണക്കാരുടെയും അക്കാദമീഷ്യരുടേയും സർക്കാരിതര സംഘടനകളുടേയുമെല്ലാം ക്രിയാത്മകമായ പ്രതിഷേധ, പ്രതിരോധ സംരംഭങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ട്. തെരുവു പ്രതിഷേധങ്ങളുടെ ഫലമായി ആഗോള ബിസിനസ് വരേണ്യരുടെ പല സമ്മേളനങ്ങളും നിർത്തിവെക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുപോലുമുണ്ട്. പക്ഷേ പ്രതിഷേധകരുടെ ലക്ഷ്യം അക്രമം സൃഷ്ടിക്കലാണെന്ന രൂപത്തിൽ തീർത്തും നിഷേധാത്മകമായിട്ടാണ് കോർപ്പറേറ്റ് മീഡിയ അത്തരം സംഭവങ്ങൾ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യാറ്. കോർപ്പറേറ്റ് ആഗോളവൽക്കരണം ദേശീയ പരമാധികാരത്തിന് ശക്തമായ വെല്ലുവിളിയുയർത്തുന്നുണ്ട് എന്നതാണ് വസ്തുത. കോർപ്പറേറ്റുകൾക്ക് ലോകം കീഴടക്കാൻ അടിത്തറ പാകുന്ന ജോലിയാണ് ഡബ്ല്യു.ടി.ഒ. പോലുള്ള അന്താരാഷ്ട്ര സംഘടനകൾക്കുള്ളത്. മിക്ക രാജ്യങ്ങൾക്കും നാമമാത്രമായ പ്രാതിനിധ്യം നൽകിക്കൊണ്ട് അടച്ചിട്ട മുറികൾക്കകത്താണ് കളികൾ അരങ്ങേറുന്നത്.

അച്ചടക്കത്തെയും കോർപ്പറേറ്റുകൾ കാര്യമായി പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അച്ചടക്കത്തിന്റെ വിവക്ഷ ശക്തിപ്രയോഗവും പോലീസ് നടപടികളുമാണെന്നു മാത്രം. എന്നാൽ നിയമം മിക്കപ്പോഴും കോർപ്പറേറ്റുകളെ സംരക്ഷിക്കാനുള്ളതാണെന്ന തിരിച്ചറിവിൽ പലയിടത്തും ജനകീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ നിയമലംഘനവും ഒരു സമരസാധ്യതയായി കാണുന്നു. (യൂസുഫ് 2011)

സാഹിത്യത്തിലെ പ്രതിരോധം

സംസ്കാരത്തിന്റെ വലിയ ഭാഗം മുതലാളിത്തം നേരിട്ട് നിർമ്മിച്ച് വിതരണം ചെയ്യുന്നതാണ് ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി. വിതരണാനന്തരം ഉപഭോക്താക്കളുടെ പ്രതികരണങ്ങൾ ശേഖരിച്ച് ചർച്ച ചെയ്ത് ഉൽപാദനം മെച്ചപ്പെടുത്തി വീണ്ടും വിതരണം ചെയ്യുന്ന വാണിജ്യശ്രദ്ധ സാംസ്കാരികോൽപ്പന്നങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ പതിയുന്നുണ്ട്. (രാജഗോപാലൻ ഇ. പി. 2008). സാഹിത്യം അടിസ്ഥാനപരമായി പ്രാദേശീയമാണ് അതിനാൽ ജൈവികവും. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ സാംസ്കാരികാഖ്യാന രൂപം ആഗോളീയമായതിനാൽ കൃത്രിമവുമാണ്. മുതലാളിത്താഖ്യാനക്രമങ്ങളെ അപനിർമ്മിക്കുകയും ഉത്തരായുനികനാഗരികതയും കമ്പോളവും ഉയർത്തുന്ന ക്രമങ്ങളെയും യുക്തികളെയും കലാത്മകമായി വിശകലനം ചെയ്യുകയുമാണ് പ്രതിരോധത്തിന്റെ എഴുത്ത്. ബദലുകൾ അവതരിപ്പിക്കൽ, ഇരകളുടെ പക്ഷം ചേരൽ, മുതലാളിത്തത്തിന് വ്യാഖ്യാനിക്കാനാവാത്ത ജനകീയ ഭാവനയുടെ ചില തുരുത്തുകൾ നിലനിൽക്കുന്നുവെന്ന് തെളിയിക്കൽ

ഇതൊക്കെയും സാഹിത്യത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയമായി വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നു.

വാസ്തവത്തിൽ മുതലാളിത്തം വ്യക്തികളേയും അവരുടെ ക്രിയാത്മക വികാസത്തെയുമല്ല ലക്ഷ്യമിടുന്നതെന്നും അത് ഉപഭോഗികളെ തുടർച്ചയായി സൃഷ്ടിച്ച്, ജീവിതത്തിന്റെ സർവ്വ ചലനങ്ങളേയും ഉപഭോഗവുമായി കണ്ണി ചേർക്കാനാണ് ലാക്കേണ്ണോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നും സാഹിത്യകാർ തിരിച്ചറിയുന്നതായി രാജഗോപാലൻ വാദിക്കുന്നു (2008)

നാടക വേദിയുടെ തിരിച്ചറിവുകൾ

ചെർണോബിൽ ദുരന്തം നേരിട്ടു റിപ്പോർട്ടു ചെയ്ത പ്രാവ്ദ പത്രാധിപർ വ്ളാഡിമിർ ഗുബാരോയ്വ് 1987 ൽ ലണ്ടനിലെ സാർബിക്കൽ തിയറ്ററിൽ സാക്രോ ഫോഗസ് എന്ന നാടകം അവതരിപ്പിച്ചു. ഞാൻ കണ്ടതും അനുഭവിച്ചതും നാടകത്തിലൂടെ മാത്രമേ ചെയ്യാൻ പറ്റുകയുള്ളൂവെന്ന് എനിക്ക് തോന്നി. കാരണം പ്രേക്ഷകനും കൂടി നേരിട്ടു പങ്കെടുക്കുന്ന മാധ്യമമാണ് നാടകം . എന്നാണ് ഗുബാരോയ്വ് പറഞ്ഞത്. (Gubaryew Vladimir 1987), പാരിസ്ഥിതിക നാടകത്തിന്റെ ആദ്യകാല മാതൃകകളിലൊന്നായി Terry Gifford ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്, 1971 ൽ ബ്രിട്ടനിൽ പ്രക്ഷേപണം ചെയ്ത കാരിൽ ചർച്ചലിന്റെ 'വേണ്ടത്ര ഓക്സിജൻ ഇല്ല ഇല്ല ഇല്ല' എന്ന റേഡിയോ നാടകമാണ്. 2020 ലെ ലണ്ടനാണ് നാടകത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം. (Giffored, Terry 1999)

തനതിന്റെ രാഷ്ട്രീയം

എല്ലാ തദ്ദേശ ജനസമൂഹങ്ങളിലും നിലനിൽക്കുന്ന ഗ്രാമീണ-നാടോടി സംസ്കാരം നവീനകലകളിൽ പുനരാവിഷ്കരിക്കുന്നതിലൂടെ കൊളോണിയൽ വലകളിൽനിന്ന് മാനസികമായി സ്വാതന്ത്രമാകാനുള്ള രാഷ്ട്രീയപ്രതിരോധം സാധിക്കും. യുജിനോ ബാർബ, അന്റോയിൻ അർത്താഡ്, റിച്ചാർഡ് ഷെഹ്നർ എന്നിവരുടെ അനുഷ്ഠാന-താന്ത്രിക പാരിസ്ഥിതിക നാടകവേദികളും മൂന്നാംലോക രാജ്യങ്ങളിലെ തനതു നാടക ബോധവും ഇങ്ങനെ ഉരുത്തിരിഞ്ഞതാണ്. കേവലം പഴയതിന്റെ ഘടനയും രൂപംഗിയും ബാഹ്യാവരണങ്ങളും ആധുനിക രംഗ വേദിയിലേക്ക് ഇളക്കി വയ്ക്കുകയല്ല ഇത് വഴി ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്. മറിച്ച് രചനയുടെ ആദ്യ ഘട്ടം മുതൽ രംഗാവതരണം വരെ സമസ്ത മേഖലകളിലും പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ശക്തി, സ്വീകാര്യമായ രീതിയിൽ ആവാഹിക്കുകയാണ് ചെയ്യേണ്ടത്. (വാസു ദേവപ്പിള്ള, 2009 - 122).

1965-75 വർഷങ്ങൾ ഇന്ത്യൻ നാടകവേദിയിലെ നവോത്ഥാന കാലമായിട്ടാണ് അടയാളപ്പെടുുന്നത്. ഹബീബ് തൻവീറിന്റെ *ആഗ്രാബസാർ*, *ചരൺദാസ് ചോർ*, വിജയ് തെണ്ടുൽക്കറുടെ *ഖാസിറാം ക്വാത്വാൾ*, കൻഹായ് ലാലിന്റെ *കസൂക്കി കോയോയിബാ*, കാവാലത്തിന്റെ *അവനവൻകടമ്പ*, ജി.ശങ്കരപ്പിള്ളയുടെ *കറുത്ത ദൈവത്തെത്തേടി* എന്നിവയെല്ലാം ഈ മാറ്റത്തിന്റെ അടയാളങ്ങളാണ്. ബംഗാളിൽ ഉൽപൽദത്ത് അവിടത്തെ നാടോടി കലയായ ജാത്രയിൽ നിന്നും പ്രാദേശിക വീരകഥകളിൽനിന്നും ഊർജ്ജം ഉൾക്കൊണ്ട് ഒരു

രംഗവേദി പരുവപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു. പഞ്ചാബി നാടകങ്ങളിൽ ഇതിഹാസങ്ങളും കെട്ടുകഥകളും ധാരാളം ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടു. ഇവ പ്രാദേശിക സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യങ്ങളിലെ അധീശ പ്രവണതകളെയും വിമർശനവിധേയമാക്കി. 1960 കളിലെയും 70കളിലേയും ഊർജ്ജം നാടക വേദിയുടെ രൂപത്തെ മാത്രമല്ല, അരങ്ങിനെയും പരീക്ഷണ വിധേയമാക്കാനുള്ള അവസരം സൃഷ്ടിച്ചു. ബാദൽ സർക്കാറാണ് ഈ കാര്യത്തിൽ പ്രധാനി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൂന്നാം നാടകവേദി രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട് അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ സൗജന്യ - സ്വതന്ത്ര നാടകവേദിയായി മാറി. സാമൂഹ്യ വിരുദ്ധത മുതൽ ആണവ സ്പോടനം വരെ അവയിൽ വിഷയീഭവിച്ചു. (അഭിലാഷ് പിള്ള 2011 - 69)

1992 ൽ പ്രൊഫ. രംഗനാഥ് ഭരദാജിന്റെ 'ആറു കുരങ്ങൻമാരും ഒരു മനുഷ്യനും' എന്ന നാടകം രംഗത്തെത്തി. തന്റെ യന്ത്ര സൃഷ്ടികളുടെ സംരക്ഷണയിൽ എല്ലാം മറന്ന് സുഖഭോഗത്തിലേർപ്പെടുന്ന മനുഷ്യനെ, വന്യതയിൽനിന്നെത്തുന്ന ആഫ്രിക്കൻ കുരങ്ങുകൾ പരാജയപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെ കഥയാണിത്. അമിതാവ് ദാസ് ഗുപ്തയുടെ 'വസുന്ധര', 1999 ൽ ക്വാഡർ മാക്കറേ പദംസീയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ബോംബെയിൽ അരങ്ങേറിയ 'തൊറോ ജയിലിൽ കഴിഞ്ഞ രാത്രി' എന്നീ നാടകങ്ങളും അവതരണത്തിലെ വ്യത്യസ്തതയും വിഷയ സ്വീകരണവും മൂലം മുഖ്യധാരാ നാടകവേദിയുടെ അനാസ്ഥയെ വെല്ലുവിളിച്ചു. കന്നട നടനും സംവിധായകനുമായ നാഗരാജിന്റെ 'റെലെ' എന്ന നാടകം മൈതാനത്തിലെ മരങ്ങളുടെ മുകുളിലാണ് അവതരിപ്പിച്ചത്. (മധുസുദനൻ 2009)

കേരളചരിത്ര നിർമ്മിതിയിലെ സ്ത്രീ സമീപനങ്ങൾ

ഡോ. രാജശ്രീ എം.

ലഭ്യമായ രേഖകളോടുള്ള സമീപനത്തിലൂടെയും ആവർത്തിച്ചുള്ള വിശകലനത്തിലൂടെയും അലഭ്യമായ വസ്തുക്കളുടെ അഭാവത്തിൽ സാങ്കല്പികാംശങ്ങൾ കൊണ്ടുള്ള വിടവയ്ക്കലിലൂടെയും നടക്കുന്ന നിർമ്മിതി തന്നെയാവാറുണ്ട് ചരിത്രരചന. ഭാഷ, അധികാരം തുടങ്ങി സാമൂഹ്യഘടനയുടെ വലുതും ചെറുതുമായ സമസ്ത തലങ്ങളും പുരുഷ കേന്ദ്രീകൃതമാവുമ്പോൾ സ്വാഭാവികമായും അവയെല്ലാം ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് നടത്തുന്ന ചരിത്ര നിർമ്മിതിയിലും അത്തരം മുൻധാരണകളും പക്ഷപാതിത്വങ്ങളും കടന്നുവരുന്നു. നാമം അമ്പർത്ഥമാക്കുമാറ് 'അവന്റെ കഥ' (ഹിസ്റ്ററി - ഹിസ് സ്റ്റോറി) യായിത്തന്നെയാണ് ചരിത്രം നിലകൊള്ളുന്നത്. ഇത്തരം പുരുഷ കേന്ദ്രീകൃത ചരിത്രപാഠങ്ങൾ സ്വന്തം നിലനില്പിനും അവകാശത്തിനുമായി 'അവൾ' നടത്തിയ പ്രയത്നങ്ങളേയും അനുഭവിച്ച യാതനകളേയും നിസ്സാരവത്ക്കരിക്കുകയോ തമസ്കരിക്കുകയോ ചെയ്തു.

ശാസനങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി കേരള ചരിത്രത്തിന്റെ ഇരുളടഞ്ഞ ഏടുകളെ കണ്ടെത്താൻ അശ്രാന്ത പരിശ്രമം ചെയ്ത പണ്ഡിതനായിരുന്നു ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള. അദ്ദേഹത്തിന് ചരിത്ര രചന രാജാക്കന്മാരുടേയും അവരുടെ യുദ്ധവിജയങ്ങളുടേയും രേഖപ്പെടുത്തലായിരുന്നു. കേരളചരിത്രരചനയിൽ ആദ്യമായി പ്രകടമായ കീഴാള പക്ഷപാതിത്വത്തോടെ രംഗത്തുവന്ന പി. കെ. ബാലകൃഷ്ണനും (ജാതി വ്യവസ്ഥയും കേരള ചരിത്രവും) കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക ചരിത്രത്തിൽ ആദിവാസി - ഗോത്ര സംസ്കൃതികൾക്ക് പ്രാതിനിധ്യം നൽകിക്കൊണ്ട് ചരിത്രരചന നിർവ്വഹിച്ച പി. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണനുമെല്ലാം ചരിത്രനിർമ്മിതിയിലെ സ്ത്രീപ്രതിനിധാനം, ചരിത്ര വസ്തുതകളുടെ വിശകലനത്തിലൂടെ തെളിഞ്ഞുവരുന്ന പെൺമ എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ചെല്ലാം യാഥാസ്ഥിതിക നിലപാടുകൾക്കനുക്യലമായി മൗനം പാലിക്കുക തന്നെയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ശ്രീധരമേനോൻ, എം.ആർ. രാഘവവാര്യർ തുടങ്ങിയ പ്രമുഖ കേരളീയ ചരിത്രകാരന്മാരുടെ വീക്ഷണവും ഇക്കാര്യത്തിൽ വിഭിന്നമല്ല. പ്രാദേശികവും നാടോടിയുമായ കേരള ചരിത്രരചനകൾ (എൻ.എം. നമ്പൂതിരി മുതൽ അഡ്വ. സെല്യുരാജ് വരെയുള്ളവർ) നിലവിലുള്ള രീതികളിൽനിന്ന് വ്യതിരിക്തവും നവീനവുമായ മാർഗ്ഗം കാണിച്ചുതന്നു (അധികാരത്തിന്റെ ചരിത്രം മാത്രമല്ല ചരിത്ര രചന, സാധാരണക്കാരന്റേതു കൂടിയാണ് എന്ന വീക്ഷണം - ജനമനസ്സിന്റെ ചരിത്രം) എങ്കിലും അതിലും സ്ത്രീപക്ഷ വീക്ഷണം പരിമിതം തന്നെയായിരുന്നു. 'കേരളത്തിന്റെ ഇന്നലെകൾ' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ കെ.എൻ. ഗണേഷ് ലിംഗ പദവിയെക്കുറിച്ച് ചില ഉപദർശനങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നു എങ്കിലും അതിലും സമഗ്രതയോ സമ്പൂർണ്ണതയോ അവകാശപ്പെടാനില്ല.

രാഷ്ട്രീയ സാംസ്കാരിക ചരിത്ര നിർമ്മിതിയിൽ മാത്രമല്ല, സാഹിത്യ രചനയിലും പൊതുവേ സ്ത്രീകൾ വിമുഖത പാലിക്കുന്നു. ഡോ. കെ. രത്നമ്മ, ഡോ. എം. ലീലാവതി എന്നിങ്ങനെ വിരലിലെണ്ണാവുന്നവരേ ഈ രംഗത്തേക്ക് ഇറങ്ങിയിട്ടുള്ളൂ. സമഗ്രമായ പെൺസാഹിത്യ ചരിത്രത്തിന്റെ അഭാവവും ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഈ അപര്യാപ്തത ഈ മണ്ഡലങ്ങളിലെയെല്ലാം ചരിത്ര നിർമ്മിതിയിൽ പ്രകടവുമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സൂക്ഷ്മ ചരിത്രത്തിനു പകരം സ്ഥൂല ചരിത്ര രചനയിൽ ഊന്നിക്കൊണ്ടുള്ള യാഥാസ്ഥിതിക വീക്ഷണം ഈ മേഖലകളിലെല്ലാം ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഭാരതീയ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഉമാ ചക്രവർത്തി (Rewriting History - The life & times of Pandita Ramabhai) കും കും റോയ് എന്നിവരുടെ പഠനങ്ങൾ അവലംബിച്ച സ്ത്രീ പക്ഷപാതപരമായ ചില നൂതന നിരീക്ഷണങ്ങൾ വഴി ചരിത്ര രചനയിൽ അവലംബിക്കേണ്ട ദിശാ മാറ്റത്തിന് ഇടയാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ചരിത്ര രചനയിൽ അവലംബിക്കപ്പെടുന്ന യാഥാസ്ഥിതിക നിലപാടുകൾക്ക് ഉദാഹരണമാണ് സംഘകാലഘട്ടത്തിലെ സ്ത്രീത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ചരിത്രകാരന്മാരുടെ വിശകലനം. സ്ത്രീകൾക്ക് പ്രാമുഖ്യവും എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും അവസര സമത്വവും ഉണ്ടായിരുന്ന കാലഘട്ടമായാണ് പലരും ഇക്കാലത്തെ വിലയിരുത്തുന്നത്. കാക്കൈപാടിയനാർ, ഔവ്വയാർ തുടങ്ങിയ കവയിത്രികൾ, സതിക്കല്ലുകൾ മുതലായ സ്‌മാരകങ്ങൾ, കുരവൈകൃത്ത്, മടലേറൽ, കളവ്, കറുപ്പ് മുതലായ ആചാരങ്ങൾ എന്നിവ ഇതിന് തെളിവായി വിലയിരുത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ബഹുഭാര്യത്വം, സതി സമ്പ്രദായം, പിതാവിന്റെ പേർ സ്വന്തം നാമത്തോടു ചേർക്കുന്ന വിധം പിതൃദായകത്വക്രമം, യുദ്ധത്തിൽ ചേരുന്ന വീരന്മാരെ ആവേശം കൊള്ളിക്കാൻ കാഴ്ചയായി നിന്ന് കുരവൈകൃത്ത് (കൃത്ത് - നൃത്തം) നടത്തി വിനോദിപ്പിക്കൽ എന്നിവയിലൂടെ തെളിയുന്ന സ്ത്രീത്വം രണ്ടാംതരം പൗരത്വത്തിന്റേതു തന്നെയാണെന്ന വസ്തുത ഇത്തരം വിശകലനങ്ങളിലൂടെ മറയ്ക്കപ്പെടുന്നു. കുറിഞ്ഞി, മുല്ല, പാല തുടങ്ങിയ ഐതിഹികകളിൽ പുരുഷൻ ഉണ്ടാക്കിയ വിഭവങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുകയോ വീൽക്കുകയോ പാചകം ചെയ്യുകയോ ആണ് സ്ത്രീകളുടെ ജോലി. തുന്നൽപ്പണി, വില്പന, (തൈര്, പാൽ) ഞാറ് പഠിയ്ക്കൽ, വിറകു പെറുക്കൽ എന്നിങ്ങനെ സ്ത്രീയുടെ കർമ്മമേഖല ഒതുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 'പതിനെൺകീഴ് കണക്ക്' എന്ന കൃതിയിൽ ഭർത്താവ് ഭാര്യയെ വടി കൊണ്ട് തല്ലരുത് എന്നാണനുശാസനം. സൂക്ഷ്മ ചരിത്ര വീക്ഷണ (Micro History) ത്തിലൂന്നിയ കീഴാള സമീപനങ്ങളിലൂടെയുള്ള ചരിത്ര നിർമ്മിതി തൊഴിൽ ദായക്രമം, കുടുംബജീവിതം, സ്വത്തവകാശം എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അന്നത്തെ ഗോത്ര സമൂഹത്തിൽ സ്ത്രീയുടെ പദവി, സ്വത്വം എന്നിവയൊന്നും ആഴത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ല.

കേരള ചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച് എക്കാലവും ഓർമ്മിക്കപ്പെടുന്നതാണ് ഒരുപാട് അവകാശപോരാട്ടങ്ങളും സാമൂഹിക പരിവർത്തനങ്ങളും പ്രസ്ഥാനങ്ങളും മഹാവ്യക്തിത്വങ്ങളും ഒരുമിച്ച് ഉദയം ചെയ്ത നവോത്ഥാന കാലഘട്ടം. ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഏറ്റവും

വലിയ സവിശേഷതയായി കണക്കാക്കാറുള്ളത് അതുവരെ അവഗണിക്കപ്പെടുകയും അവമതിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത കീഴാള വിഭാഗങ്ങൾ സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക നേതൃത്വത്തിലേക്ക് കടന്നു വരുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. എന്നാൽ ഇത്തരം സംഭവങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ഒരൊറ്റ സ്ത്രീനാമം പോലും പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നില്ല. വിദ്യാഭ്യാസ നിഷേധം, ബഹുഭാര്യത്വം, വ്യഭാർത്ത്യത്വം, വിധവാ വിവാഹ നിഷേധം, സംബന്ധ സമ്പ്രദായം, ശൈശവ വിവാഹം തുടങ്ങി പല സമുദായങ്ങളിലും സ്ത്രീകൾ അനുഭവിച്ചിരുന്ന യാതനകൾ പലതായിരുന്നു. എന്നിട്ടും ഇതിനോടൊന്നും പ്രതികരിക്കാൻ ശ്രമിക്കാതെ യാതനകൾ കടിച്ചമർത്തി പിൻവലിഞ്ഞു നിൽക്കുകയായിരുന്നു അന്നത്തെ സ്ത്രീകൾ ചെയ്തത് എന്നത് നമ്മുടെ ചരിത്രവായനയുടെ പരിമിതിയല്ലെ വാസ്തവത്തിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നത്? താൻ അനുഭവിക്കുന്നത് അടിമത്തമാണെന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ ആവശ്യമായ വിദ്യാഭ്യാസമൊക്കെ പണ്ടേ സ്ത്രീകൾക്ക് ലഭിച്ചിരുന്നു എന്നത് അന്നത്തെ സാഹിത്യ കൃതികൾ (ഇന്ദുലേഖ, മറിയാമ്മ നാടകം, സരസ്വതീ വിജയം തുടങ്ങിയവ) വടക്കൻ പാട്ടിലെ ചില സൂചനകൾ എന്നിവയിൽനിന്ന് വ്യക്തമാണ്.

നവോത്ഥാന കാലഘട്ടത്തിൽ സ്ത്രീയുടെ പങ്കാളിത്തം ആദ്യമായി കടന്നുവരുന്നത് കല്ലുമാലാബഹിഷ്കരണം, ചാന്നാർ സമരം തുടങ്ങിയ കീഴാളസ്ത്രീകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സംഭവങ്ങളിലൂടെയാണ്. എന്നാൽ ശക്തമായ സാമൂഹിക നേതൃത്വത്തിന്റെയോ സംഘടനാ ബലത്തിന്റെയോ അഭാവത്തിൽ ലിംഗപരവും വർഗ്ഗപരവുമായി താഴേക്കിടയിൽ നിൽക്കുന്നവർ നടത്തിയ ഈ സമരങ്ങൾക്ക് അർഹിക്കുന്ന പ്രാധാന്യമോ പരിഗണനയോ ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ഇത്തരം സംഭവങ്ങളുടെ നേതൃത്വം, പങ്കാളിത്തം എന്നിവയെക്കുറിച്ച് ചരിത്രകാരന്മാർ മൗനം പാലിക്കുന്നു. അതുപോലെ, തൊഴിലാളി പ്രക്ഷോഭങ്ങൾ, കാർഷിക സമരങ്ങൾ എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടും സ്ത്രീ പങ്കാളിത്തത്തെ കുറിച്ച് യാതൊരു സൂചനയുമില്ല. ശാരീരികവും മാനസികവുമായ നിരവധി പീഡനങ്ങൾ സ്ത്രീ എന്ന നിലയിലും കീഴാള / തൊഴിലാളി വർഗം എന്ന നിലയിലും (ലിംഗപരവും /വർഗ്ഗപരവുമായി) അന്നത്തെ തൊഴിലാളിസ്ത്രീകൾ അനുഭവിച്ചിരുന്നുതാനും. ചരിത്ര കൃതികളേക്കാൾ അന്നത്തെ സാഹിത്യകൃതികളാണ് തൊഴിലാളി സംഘടനകളുടെ രൂപവത്കരണത്തിനും പോഷണത്തിനും സ്ത്രീകൾ അനുഭവിച്ച യാതനകളും ത്യാഗങ്ങളും ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിലും ശ്രദ്ധിച്ചത് എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. ചെറുകാടിന്റെ മുത്തശ്ശി (നാണി), തകഴിയുടെ 'രണ്ടിടങ്ങഴി' (ചിരുത) മണ്ണിന്റെ മാറിൽ തുടങ്ങിയ കൃതികൾ ഉദാഹരണം. അതുപോലെ സാമൂഹിക നന്മയ്ക്കായി ശ്രീനാരായണ ഗുരു നടത്തിയ പോരാട്ടങ്ങളെ സ്തുതിക്കുമ്പോഴും സസ്യഭക്ഷണം, ക്ഷേത്രപ്രതിഷ്ഠ തുടങ്ങിയവയിലൂടെ ഈഴവ സമുദായത്തെ ഒരു തരത്തിൽ ബ്രാഹ്മണീകരിക്കാൻ ഗുരു ശ്രമിച്ചെന്ന കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദർശനങ്ങൾക്കെതിരെ നിലകൊണ്ട ഭാര്യയെപ്പറ്റി യാതൊരു പരാമർശവും ചരിത്ര രചനയിൽ ഇടം പിടിച്ചിട്ടില്ല.

കേരളീയ നവോത്ഥാന സംരംഭങ്ങളിൽ സ്ത്രീയുടെ സംഭാവന കാര്യമായി എണ്ണപ്പെടാതെ പോയെങ്കിലും സാംസ്കാരിക, രാഷ്ട്രീയ,

സാഹിത്യദി രംഗങ്ങളിലെല്ലാം തങ്ങളുടെ പരിമിതികൾക്കുള്ളിലും പുരുഷനോടൊപ്പംതന്നെ വർത്തിക്കാൻ സ്ത്രീക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സഹനത, ത്യാഗം തുടങ്ങിയ പരമ്പരാഗത മൂല്യങ്ങൾ മാത്രമല്ല, കലാപവും നിരാശയും കൂടി സത്രീത്വത്തിന് മാറ്റേകുന്നതേയുള്ളൂ എന്ന് നവോത്ഥാന കാലഘട്ടം തെളിയിച്ചു. ഇത് പിൽക്കാലരംഗങ്ങളിൽ അവളുടെ ഭാഗധേയത്വം ഉറപ്പുവരുത്താനുള്ള ശക്തമായ പ്രചോദന മാകുകയും ചെയ്തു. പക്ഷെ ഇക്കാര്യമൊന്നും നമ്മുടെ ചരിത്ര കൃതികളിലൂടെ അന്വേഷിച്ചാൽ കണ്ടെത്താൻ കഴിയുന്നില്ല എന്നതാണ് സത്യം.

ഏതാനും റീജന്റ് റാണിമാരിലൂടെയാണ് അന്നത്തെ സാമൂഹ്യ പരിഷ്കരണ ശ്രമങ്ങളുടെ സ്ത്രീ പങ്കാളിത്തം വീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത്. (അടിമത്ത നിരോധനം, ക്ഷേത്ര പ്രവേശനം എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട തിരുവിതാംകൂർ റാണിയുടെ ശ്രമങ്ങൾ) യോഗ ക്ഷേമ സഭയ്ക്ക് സാമുദായികാംഗീകാരം ലഭിച്ച കാലഘട്ടത്തിൽ ഘോഷാബഹിഷ്കരണം, തൊഴിൽശാലാ രൂപീകരണം എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു പാർവതി നെന്മേനി മംഗലം, ആര്യാപള്ളം, ദേവകി നരിക്കാട്ടിരി തുടങ്ങിയ സവർണ്ണ സ്ത്രീകൾ നടത്തിയ പ്രവർത്തനങ്ങൾ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

അതുപോലെ ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തോട് അനുബന്ധിച്ചും അധികാരസ്ഥാനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു ചില സ്ത്രീകളുടെ നാമങ്ങൾ (ആനിബസന്റ്, ആനിമസ്ക്രീൻ, അന്നാചാണ്ടി) പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇതെല്ലാം നമ്മുടെ ചരിത്ര രചനയിൽ പരിപാലിക്കപ്പെടുന്ന പാർശ്വവിക്ഷണത്തിന് കൃത്യമായ തെളിവുകളാണ്.

മലയാളത്തിൽ അവിടവിടെയായി ചില്ലറ ശ്രമങ്ങൾ ഒഴിച്ചാൽ (ജെ. ദേവിക, പി. ഗീത) സ്ത്രീ സ്വത്വബോധവും സ്വാതന്ത്ര്യവും കൈവരിച്ചു എന്നവകാശപ്പെടുന്ന ഈ നൂതന കാലഘട്ടത്തിലും ചരിത്രരചനാ രംഗത്ത് അവളുടെ സംഭാവനകൾ വളരെ ശുഷ്കമാണ്. മാത്രമല്ല, ചിന്തയിലും ആശയഗതിയിലും നാം വളരെ മുന്നേറി എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഈ കാലത്തും ചരിത്ര രചനയിൽ പരിപാലിക്കപ്പെടുന്ന സമീപനങ്ങൾ പഴയമട്ടിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തവുമല്ല. കീഴാളപക്ഷ വീക്ഷണത്തോടെയുള്ള ചരിത്രരചനയിൽ കെ. കെ. കൊച്ച്, കെ. കെ. ബാബുരാജ് തുടങ്ങിയവർ നൂതന പദ്ധതികൾ ആവിഷ്കരിച്ചപ്പോൾ ഈ രംഗത്തെ സ്ത്രീപക്ഷ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ വളരെ പരിമിതമാണ്. ഈ വസ്തുതകളെല്ലാം, സ്ത്രീപക്ഷ വീക്ഷണത്തിലൂടെയുള്ള സമഗ്രവും നവീനവുമായ ചരിത്ര നിർമ്മിതി കാലം ആവശ്യപ്പെടുന്നു എന്ന വസ്തുതയിലേക്കാണ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്.

യാകീഷറുദീസയിൽ

എം. എസ്. മോഹനൻ

മധ്യവർഗ്ഗമലയാളിയുടെ മനസ്സിൽ കൊച്ചുകൊച്ച് അമേരിക്കകൾ ഉണ്ടെന്ന് പറയാറുണ്ട്. നമ്മുടെ നാട്ടിൽത്തന്നെ അമേരിക്ക സൃഷ്ടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുവെന്നും ആക്ഷേപമുണ്ട്. എന്നാൽ നിർഭാഗ്യമെന്നു പറയട്ടെ യാകീകളുടെ നാട്ടിലെ നല്ല ശീലങ്ങളൊന്നും പകർത്താൻ നാം ശ്രമിക്കാറില്ല. നമുക്കു തീരെ യോജിക്കാത്തതിന്റെ പിറകേ പോകാൻ മടിയില്ലതാനും. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ധൂർത്തിനും ധാർഷ്ട്യത്തിനുമപ്പുറം അവിടെക്കണ്ട ചില നല്ലകാര്യങ്ങൾകൂടി സുചിപ്പിക്കുകയാണിവിടെ.

ചില കൗതുകങ്ങൾ

കുട്ടികളും പട്ടികളും

പാർക്ക് ഡ്രൈവിൽ വലിയ മൈതാനമുണ്ട്, കളിസ്ഥലമുണ്ട്, ബേസ് ബോൾ, സോക്കർ, ബാസ്ക്കറ്റ് ബോൾ. ധാരാളം സ്ത്രീ പുരുഷന്മാർ ഓടാനുംവരും. പാർക്ക് സംരക്ഷിത പ്രദേശമാണ്. പഴയമരങ്ങൾ, വള്ളിപ്പടർപ്പുകൾ, ചെടികൾ, പൂക്കൾ, യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചവരുടെ സ്മാരകങ്ങൾ. വലിയ അണ്ണാനും അരയന്നങ്ങളും മൂയലുകളും. ഒന്നിനേയും ആരും ഉപദ്രവിക്കില്ല. മാനുന്മാരായ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ധാരാളം പട്ടികളെ എന്നും പുറത്തുകൊണ്ടുവരും. അപ്പിയിടീക്കും. അതുകേറുന്നതിന് പ്ലാസ്റ്റിക് കവറും കയ്യിൽ കരുതിയിരിക്കും. കുട്ടികളേയും പട്ടികളേയും വളരെ സ്നേഹത്തോടെ ജാഗ്രതയോടെ സംരക്ഷിക്കും. ഒരു വ്യത്യസ്തമാത്രം. കുട്ടികളെ 14-ാം വയസ്സിൽ കയറുരിവിടും. പട്ടികളെ ഓമനിച്ചു വളർത്തും. കുട്ടികളെ സ്നേഹിക്കേണ്ട സമയത്ത് സ്വതന്ത്രരാക്കും. ചിലർ ഒറ്റപ്പെടും. ആ സ്വാതന്ത്ര്യം ചില അപകടങ്ങൾ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തും. പുതിയ തലമുറയുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ അരക്ഷിതബോധത്തിൽ തുടങ്ങുന്നു.

ടൂറിസവും ചൈനക്കാരുടെ പിടിയിൽ!

എല്ലാ സിറ്റിയിലും ചൈനീസ് തെരുവ് ഉണ്ട്. എല്ലാ മേഖലയിലും ചൈനക്കാർ കൈവെച്ചു കഴിഞ്ഞു. കമ്പോളത്തിൽ മിക്കവാറും എല്ലാ ഉല്പന്നങ്ങളും ചൈനയുടേതാണ്. തമാശയ്ക്കു പറയാറുണ്ട് ഒബാമ ധരിക്കുന്ന അടിവസ്ത്രങ്ങൾ പോലും ചൈനയുടേതാണ് എന്ന്. അതിൽ വാസ്തവവുമുണ്ട്. വാൾമാർട്ടിൽനിന്ന് എന്തു വാങ്ങിയാലും അത് മെയ്ഡ് ഇൻ ചൈന ആയിരിക്കും. ടൂറിസത്തിലും അവർ പിടിമുറുക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ന്യൂയോർക്ക്, നയാഗ്ര ട്രിപ്പുകളൊക്കെ ചൈനീസ് പാക്കേജുകളാണ്. ചെലവും കുറയും. നല്ല പെരുമാറ്റം, ഗൈഡ്. പെൺകുട്ടികൾ ഇതിലും സമർത്ഥർ തന്നെ. നന്നായി ഇംഗ്ലീഷ് കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ പഠിച്ച തലമുറയാണ്. നല്ല ചുറുചുറുക്കും സമയനിഷ്ഠയും.

പാർക്കിങ്ങിന് കാറിനേക്കാൾ വില

ഇവിടെ സിറ്റികളിൽ വാഹനപെരുപ്പത്തിൽ പാർക്കിംഗ് ഒരു വലിയ പ്രശ്നം തന്നെ. കാറിന് മണിക്കൂറിന് 25 ഡോളർ വരെയുണ്ട്.

ബേസ്ബോൾ മത്സരമുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ പാർക്കിംഗ് ഏരിയ വിപുലമാക്കും. പെട്രോൾ ബങ്കുകൾ പുട്ടി പാർക്കിംഗ് ഏരിയ ആക്കും. പെട്രോൾ വിൽപ്പനയേക്കാൾ ആദായം 10 കാർ പാർക്ക് ചെയ്താൽ കിട്ടും. മാസംതോറും നൂറു ഡോളർ അടച്ചാലും നല്ല കാറുകൾ സ്വന്തമാക്കാം. പക്ഷെ ഇൻഷുറും പാർക്കിംഗും അതിലൊക്കെ കൂടിയ തുക വരും. വാഹനം സ്വന്തമാക്കാനല്ല കൊണ്ടു നടക്കാനാണ് ചെലവ് കൂടുതൽ. ചെറിയ വരുമാനക്കാർക്ക് താങ്ങാവുന്നതിലധികം ബാധ്യത.

‘മെക്ക ഓഫ് മെഡിസിൻ’

ബോസ്റ്റൺ നഗരം - ലോംഗ് വുഡ് ഏരിയ. “ഹാർവാർഡ് മെഡിക്കൽ സ്കൂൾ”. ആശുപത്രികളുടെ നഗരം. ബ്രിഗം ആൻഡ് വിമൺസ്, ബത്ത് ഇസ്രായേൽ ഡാനാ ഫേബർ, ബോസ്റ്റൺ ചിൽഡ്രൺ ഹോസ്പിറ്റൽ ഇങ്ങനെ ആതുരലയങ്ങളുടെ സമുച്ചയം. മെഡിക്കൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റേയും, ലാബുകളുടേയും കേന്ദ്രം. എന്നാൽ ഒരു രോഗിയോ ആശുപത്രി ചിഹ്നങ്ങളോ പുറത്തു കാണില്ല. ആംബുലൻസ് അലറിവരുന്നതു കൊണ്ടു മാത്രം തിരിച്ചറിയും. ചാൾസ് നദിക്ക് അക്കരെ ഹാർവാർഡ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി ആസ്ഥാനം (യു.എസ്.) കോംബ്രിഡ്ജ്. 1635-ൽ ആരംഭിച്ച സർവകലാശാല. ഇന്ന് ലോകത്ത് റേറ്റിംഗിൽ ഒന്നാമത്. മിക്ക കെട്ടിടങ്ങളും 100 വർഷത്തിലധികം പഴക്കമുള്ളത്. പക്ഷെ കണ്ടാൽ തോന്നില്ല. ഇതിൽ 83 നിലകളുള്ള ‘പ്രസിഡൻഷ്യൽ’ തലയുയർത്തി നിൽക്കുന്നു. കണ്ണാടിമാളികകൾ. കണ്ടാലും കണ്ടാലും തീരില്ല.

റെഡ് സോക്സ്

‘ചെന്നെ സൂപ്പർ കിംഗ്’ എന്നു പറയുംപോലെ ബോസ്റ്റണിൽ റെഡ്സോക്സ് ഒരുഹരമാണ്. പ്രസിദ്ധമായ ബേസ്ബോൾ ടീം. ബനിയൻ, തൊപ്പി, സോക്സ്, ഷൂസ് എല്ലാം റെഡ്സോക്സ് മയമാണ്. ആ എംബ്ലത്തോടെ വൻവിലയ്ക്കുവിൽക്കുന്നു. കളിയുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ വൻതിരക്ക്. ഫെൻവേ സ്റ്റേഡിയം നിറഞ്ഞുകവിയും. ടിക്കറ്റിന് വലിയ ചാർജ്ജുണ്ട്. പാർക്കിംഗ് ഏരിയ പടർന്നു കണ്ടാൽ അന്ന് റെഡ്സോക്സിന്റെ കളിയുണ്ടെന്ന് ഉറപ്പിക്കാം.

ബോസ്റ്റൺ ബോംബ്

2013 ഏപ്രിൽ 15 തിങ്കൾ - ബോസ്റ്റൺ എന്ന പ്രാചീന നഗരം. വമ്പൻ മെഡിക്കൽ കോളേജുകളും ആശുപത്രി സമുച്ചയങ്ങളും ഹാർവാർഡ് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയുമുള്ള മഹാനഗരം. ഇവിടെയാണ് ഞങ്ങൾക്ക് രണ്ടുമാസം ചെലവഴിക്കേണ്ടത്. വന്നിട്ട് രണ്ടാഴ്ചയാകുന്നതേയുള്ളൂ. ന്യൂയോർക്കിൽ പോയിവന്ന ക്ഷീണം കാരണം ഉറങ്ങിപ്പോയി. ഏപ്രിൽ 15 ന് (തിങ്കൾ) ബോസ്റ്റൺ മാർത്തണിന്റെ സമാപനമാണ്. സ്ത്രീകളും കുട്ടികളുമടക്കം അയ്യായിരത്തലധികം ആളുകൾ അണിനിരക്കുന്ന കൂട്ടയോട്ടം. 117-ാമതു ബോസ്റ്റൺ മാർത്തോൺ! ഒരു വർഷം നീണ്ടു നിൽക്കുന്ന പരിശീലനത്തിനു ശേഷം ആവേശത്തോടെ പങ്കെടുക്കുന്ന അഭിമാനകരമായ കായിക ഉത്സവം. 3 മണിക്ക് സമാപനമാണ്. ക്ഷീണം കൊണ്ട് പോയില്ല. (അത് ഒരു തരത്തിൽ നന്നായി)

പ്രധാന ഓട്ടക്കാർ ഫിനിഷ് ചെയ്തു കഴിഞ്ഞു. പെട്ടെന്നാണ് അതു സംഭവിച്ചത്. ഫിനിഷിംഗ് പോയിന്റിൽ 50 സെക്കന്റ് ഇടവിട്ട് രണ്ട് ബോംബ് സ്ഫോടനങ്ങൾ! പരിഭ്രാന്തരായി ജനങ്ങൾ ചിതറിയിോടി. ആദ്യ

വാർത്തയിൽ 25 പേർക്ക് പരിക്ക്. പിന്നീട് നൂറായി, ഇരുനൂറായി. എട്ടുവയസ്സുള്ള നിഷ്കളങ്ക ബാലനടക്കം മൂന്നു പേർ മരിച്ചു. ഒന്ന് ചൈനക്കാരി വിദ്യാർത്ഥിനി. ഇവിടെ എന്ത് സംഭവിച്ചാലും ചൈനക്കാർ അതിൽ ഉൾപ്പെടാം. കാരണം സമൂഹത്തിൽ അത്രകണ്ട് അവരുടെ സാന്നിധ്യമുണ്ട്. അര കി. മീറ്റർ മാത്രം അകലെയാണ് ഞങ്ങൾ താമസിക്കുന്നത്. നഗരത്തിന്റെ ഉറക്കം കെടുത്തിയ രണ്ടു ദിനരാത്രങ്ങളായിരുന്നു പിന്നീട്. അമേരിക്കൻ സാമ്രാജ്യത്വത്തെ ഭീതിയുടെ മുൾമുനയിൽ നിർത്തിയ ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾ. 26-ഉം 19-ഉം വയസ്സുള്ള ചെയ്നിയക്കാരായ രണ്ട് സഹോദരന്മാരാണ് ഇതിന്റെ പിന്നിലെന്ന് ഉറപ്പിച്ചു. ഇരുവരും പത്തു വർഷമായി അമേരിക്കൻ പൗരന്മാർ. സി.സി.ടി.വി. വഴി കണ്ടെത്തിയ അവരുടെ ചിത്രങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിച്ചു. അവരെ കണ്ടെത്താനുള്ള ശ്രമത്തിൽ FBI, MBTI, ATF എല്ലാ സേനകളും യോജിച്ച് വേട്ടപ്പട്ടിയെ പോലെ മുന്നോട്ടുനീങ്ങി. കമ്മീഷണർ, മേയർ, ഗവർണർ, അറ്റോർണി ഇവരൊക്കെ യോജിച്ച് ഇടവിട്ട് പത്രസമ്മേളനത്തിൽ വിശദീകരണം നൽകുന്നു. ആരും അപ്പാർട്ട്മെന്റു വിട്ട് പുറത്തിറങ്ങരുതെന്നു മുന്നറിയിപ്പ്. ലോകപ്പോലീസായ അമേരിക്ക ലോകത്ത് ഏതു രാജ്യത്ത് കലാപമുണ്ടായാലും അതിൽ ഇടപെടും. അഭയാർത്ഥികളെ സ്വീകരിക്കും. അവർക്ക് പൗരത്വവും കൊടുക്കും. അങ്ങനെയാണ് സർനേവ് സഹോദരന്മാരുടെ കൂടുംബം ബോസ്റ്റണിൽ വന്നത്. മുത്തവൻ ഒളിമ്പിക്സിന് അർഹത നേടിയവൻ തമർലാൻ സർനേവ്. ഇളയവൻ മെഡിക്കൽ വിദ്യാർത്ഥി സോക്കർ സർനേവ്. മുത്തവനും ഒരു പോലീസുകാരനും ഏറ്റുമുട്ടലിൽ മരിച്ചു. ചെറിയവൻ ഓടിയൊളിച്ചു. അവനെ പുകച്ച് പുറത്തു ചാടിക്കാൻ പിറേന്ന് പകൽ മുഴുവൻ ശ്രമിച്ചു. ആയിരക്കണക്കിന് ആളുകളെ ഒഴിപ്പിച്ചു, ബന്ധിയാക്കി. അതീവ് ശ്രദ്ധയോടെയുള്ള ഓപ്പറേഷൻ. 4 മണിയോടു കൂടി അവനെ ജീവനോടെ പിടികൂടി. അവന്റെ കാര്യം കട്ടപ്പൊക! അവിടെ വധ ശിക്ഷയില്ലെങ്കിലും ജീവപര്യന്തം ജയിലിൽ തന്നെ. പിന്നിൽ ഏതൊക്കെ ശക്തികളെന്ന് എഫ്.ബി.ഐ. ചികണ്ഠ കണ്ടെത്തും. അവന്റെ കൂടുംബം കൂളനോണ്ടും. മരിച്ച പോലീസുകാരന് പ്രസിഡണ്ടടക്കം പങ്കെടുത്ത ചടങ്ങിൽ അനുസ്മരണവും ആദരവും മറ്റും. മാത്രമല്ല സംഭവസ്ഥലത്ത് മെമ്മോറിയൽ പാർക്ക്. ഷൂസ്സും, തൊപ്പിയും, ടൗവലും, കൊടിക്കൂറുകളും സന്ദേശങ്ങളും കൊണ്ട് നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു! മാധ്യമപ്പട തന്നെ ആഴ്ചകളോളം അവിടെ തമ്പടിക്കും. എന്തു ദുരന്തമുണ്ടായാലും അങ്ങനെയാണ്. സ്കോട്ട്പെല്ലിയേപ്പോലെ തലമുതിർന്ന സീനിയർ പത്രപ്രവർത്തകരും ചാനലുകാരും! സ്റ്റുഡിയോ താത്കാലികമായി അവിടെത്തന്നെ. സർവ സന്നാഹങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തും. രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ബോധ്യമായി (ഒന്ന്) അവരുടെ രാജ്യസന്ദേശം അപാരം!! രണ്ട് 2003-നു ശേഷം നല്ല ഭയത്തോടെയാണ് ഇവിടെ ജീവിതം. ഏതുസമയത്തും ഒരു പൊട്ടിത്തെറി പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്. “ബോസ്റ്റൺ സ്കോട്ട്” അവർ പ്രതിജ്ഞയെടുത്തു കഴിഞ്ഞു 118-ാമത് ബോസ്റ്റൺ മാർത്തണിനെ വരവേല്ക്കാൻ.

അംബരചുംബികളുടെ അത്ഭുതലോകം!

ന്യൂയോർക്ക് നഗരം. മാൻഹട്ടൺ. മലർന്നു കിടന്നു നോക്കിയാൽ പോലും മുകളറ്റം കാണാൻ കഴിയാത്ത കുറ്റൻ കണ്ണാടി മാളികകൾ!

മനുഷ്യാധാനത്തിൽ പടുത്തുയർത്തിയ മഹാശൃംഗങ്ങൾ. ഒരു ഭാഗത്ത് ഹഡ്സൺ നദി, മറുഭാഗത്ത് ഈസ്റ്റ് റിവർ. 1932-ൽ പണിത എംബയർ സ്റ്റേറ്റ് ബിൽഡിംഗ് തലയുയർത്തി നിൽക്കുന്നു. വേൾഡ് ട്രേഡ് സെന്റർ പുനർനിർമ്മാണം നടക്കുന്നു. 2015-ൽ തീരും. വാൾസ്ട്രീറ്റ് മുതൽ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളുടേയും കൊടികൾ പാറിക്കളിക്കുന്ന യു.എൻ. ആസ്ഥാനം വരെ അങ്ങനെ പലതും. ഇവിടെ ആകെ 150 സ്ക്രീറ്റുകൾ. എല്ലാം തിരക്കുപിടിച്ച സ്ഥലങ്ങൾ. മനുഷ്യമഹാസമുദ്രം. വാഹനവ്യൂഹങ്ങൾ, പടുകൂറ്റൻ പാലങ്ങൾ, രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുത്ത വിമാനവാഹിനിക്കപ്പൽ INTRAPID -ഡീ കമ്മീഷൻ ചെയ്ത് മ്യൂസിയമാക്കിയിരിക്കുന്നു. വമ്പൻ മ്യൂസിയം കാണികളെ ആകർഷിക്കുന്നു. കൂട്ടത്തിൽ അന്തർവാഹിനിക്കപ്പലും. 2 മണിക്കൂർ ബോട്ട് യാത്ര അവിസ്മരണീയം! അക്കരെ ന്യൂജേഴ്സി. തലയുയർത്തി നിൽക്കുന്ന 'സ്റ്റാച്യു ഓഫ് ലിബർട്ടി, വൃത്തിയുള്ള ബോട്ട്. നല്ല കമൻഡ്രി, തണുപ്പ് കാറ്റ് താങ്ങാൻ വിഷമം. നഗരത്തിനു ചുറ്റും ഒരു ബോട്ട് യാത്ര അംബരചുംബികളുടെ അരികിലൂടെ. ലോക മാധ്യമങ്ങളുടേയും, വ്യാപാരകേന്ദ്രങ്ങളുടേയും, കോർപ്പറേറ്റുകളുടേയും ഈറ്റില്ലം. ഇത് ലോകത്തിന്റെ ഒരു പരിച്ഛേദം തന്നെ. എല്ലാ രാജ്യക്കാരും ഇവിടെയുണ്ട്. എല്ലാ കൊടികളും പറക്കുന്ന കെട്ടിടങ്ങളും.

വെയിൽ വാച്ചിംഗ് എന്ന കൗതുകം

ബോസ്റ്റൺ ഹാർബറിൽ നിന്ന് 30 കി.മീ. അകലെ സമുദ്രത്തിലേക്ക് പ്രത്യേക ബോട്ടിൽ യാത്ര ചെയ്താൽ തിമിംഗലങ്ങളെ കാണും. പ്രത്യേകതരം സ്പീഡ് ബോട്ടാണ്. ആളുകൾ ഉള്ളിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ഓടിയാലും ഒന്നും സംഭവിക്കില്ല. നൂറ്റിയമ്പതിലധികം യാത്രക്കാരാണ്. തിമിംഗലത്തിന്റെ ശരീരത്തിൽ ഡിറ്റക്ടർ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. വളരെ അടുത്തുപോയിക്കൊണ്ടാ. തിമിംഗലങ്ങൾ ഊളിയിടുന്ന കാഴ്ച കൗതുകം തന്നെ. ഓരോന്നിന്റേയും പേരും വയസ്സും ജീവചരിത്രം വരെ പറഞ്ഞു തരും. കടലിലെ കാറ്റും തണുപ്പും സഹിച്ചാലും കാഴ്ച അവിസ്മരണീയം തന്നെ!

ഹോംലസ്റ്റ് ജോബുലസ്റ്റ്

ഏതു തിരക്കുപിടിച്ച തെരുവിലും ഹോട്ടലുകൾക്കും ബാറുകൾക്കും മുന്നിൽ ഒരു പേപ്പർ ഗ്ലാസ്സും പിടിച്ച് അവർ നിൽക്കുന്നുണ്ടാവും. അധികവും കറുത്തവർ ഹോംലസ്റ്റ്. രാത്രി കിടക്കാൻ ഇടങ്ങൾ ഉണ്ടാവുമെങ്കിലും ഇവർ മറ്റുള്ളവരെ ആശ്രയിച്ചാണ് കഴിയുന്നത്. പണിയില്ലാതെ ബഹിഷ്കൃതരായവർ. അധികവും ഡ്രഗ് അഡിക്റ്റുകളും മറ്റുമാണ്. എങ്കിലും ഇവർ ഒരു ചോദ്യചിഹ്നമായി വ്യവസ്ഥിതിയുടെ നോക്കുകുത്തികളായി (കാഴ്ചവസ്തുക്കളായി) മാറുന്നു. ഇവരിൽ യുവാക്കളും വൃദ്ധരും സ്ത്രീകളുമുണ്ട്.

സ്ത്രീമുന്നേറ്റം

ഏതു രംഗത്തും പുരുഷന്മാരെപ്പോലെ സ്ത്രീകളും ഇടപ്പെടുന്നു. മെട്രോയും ബസ്സും ഓടിക്കുന്നത് അധികവും സ്ത്രീകൾ തന്നെ. സെക്യൂരിറ്റി വിഭാഗത്തിലും സ്ത്രീകൾ. രാത്രികാലങ്ങളിൽ എവിടെയും ഒറ്റക്ക് സഞ്ചരിക്കുന്നതിന് സുരക്ഷിതമാണ്. യോഗ്യതയില്ലെങ്കിലും കാശു കൊടുത്ത് സീറ്റ് തരപ്പെടുത്താവുന്ന സ്ഥാപനങ്ങൾ ഇല്ല.

കവനകൗതുകം

സ്വകാര്യ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് നിലവാരം ഒട്ടും കുറയില്ല. റേറ്റിംഗിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനത്തുള്ള ഹാർവാർഡ് സർവകലാശാല തന്നെ ഉദാഹരണം. സ്ത്രീകൾ സ്വയം നശിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചാലേ അതിക്രമങ്ങൾ ഉണ്ടാകൂ. പത്രപ്രവർത്തന രംഗത്ത്, മാധ്യമരംഗത്ത് പൊതുവെ സ്ത്രീ സാന്നിധ്യം ഗണ്യമായി കാണാം. കൂട്ടികൾക്കും സ്ത്രീകൾക്കും നേരെ അതിക്രമങ്ങൾ ഇല്ല. കൃത്യമല്ലാത്ത കുടുംബജീവിതങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും കപട സദാചാര ബോധവുമില്ല. ജിന്നേഷ്യത്തിലും, ഗ്രൗണ്ടിലും പുരുഷന്മാരോടൊപ്പം സ്ത്രീകളുമുണ്ട്. അവർ കാഴ്ചവസ്തുക്കളല്ല.

അഴിമതി ഉണ്ടെങ്കിൽ ഉന്നതങ്ങളിൽ മാത്രം!

പൊതുരംഗത്ത് അഴിമതി, കൈക്കൂലി എന്നിവ നടക്കില്ല. ശുപാർശയുടെ പേരിൽ ഒരു കാര്യവും നേടാനാവില്ല. നക്കാപ്പിച്ച കാശുവാങ്ങുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥരുമില്ല. രാജ്യാന്തര ഇടപാടുകളിൽ ഉന്നതങ്ങളിൽ വലിയ കോഴകൾ കണ്ടെക്കാമെങ്കിലും ജനജീവിതത്തിൽ കൈക്കൂലിയും കാര്യസാധ്യത്തിന് ശുപാർശയും നടക്കില്ല. കേസിൽ കൂടുങ്ങിയാൽ ശിക്ഷ ഉറപ്പാണുതാനും. അവിടെ സ്വന്തക്കാരും ബന്ധുക്കളും ഒന്നും പ്രശ്നമല്ല. ഭരണാധികാരികൾക്കും ശിക്ഷകിട്ടും.

പൊതുഇടങ്ങളിലെ ശുചിത്വം

നാടും നഗരവും വൃത്തിയായി സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേകം മനസ്സു വെക്കുന്നു. വലിയ തിരക്കുള്ള ന്യൂയോർക്ക്, ബോസ്റ്റൺ തുടങ്ങിയ മഹാനഗരങ്ങളിൽപോലും മാലിന്യം തള്ളുന്ന സംസ്കാരം നിലവിലില്ല. 'വലിച്ചെറിയൽ' എറിയേണ്ട സ്ഥലത്തു മാത്രം. ഹോട്ടലിന്റെ (ബാറിന്റെ) പിന്നാമ്പുറങ്ങളിൽ പോലും വേസ്റ്റ് കൂട്ടിയിടുന്നില്ല. ഇത് ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. പുഴകളിൽ സ്പെഷ്യൽ പോലീസ് ജലം. ആരും മലിനമാക്കില്ല. പ്ലാസ്റ്റിക്സിന്റെ ഒരു കഷണം പോലും കാണില്ല. എറി തടാകവും ഒണ്ടാറിയോ തടാകവും കണ്ടാൽ കൊതിയാകും. ചാൾസ് നദി, ഹഡ്സൺ നദി ഒക്കെ പരിശുദ്ധം. ഭൂമിക്കടിയിൽ മൂന്ന് ലയിൻ മെട്രോയുള്ള സ്റ്റേഷനുകളിൽ പോലും മലിനജലമില്ല. പ്ലാസ്റ്റിക് കുമ്പാരങ്ങൾ എവിടെയുമില്ല. മുക്കുപൊത്തേണ്ട അവസ്ഥയുമില്ല. കാടുകൾ വളരെ ശാസ്ത്രീയമായി സംരക്ഷിക്കുന്നു. അനാവശ്യമായി മരങ്ങൾ മുറിക്കാറില്ല.

ഫ്രീവേ.... ഗതാഗതചിട്ട

ട്രാഫിക് നിയമങ്ങൾ പരമാവധി പാലിക്കപ്പെടുന്നു. 'ഫ്രീവേ' അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ 'ഫ്രീവേ' തന്നെ. സ്പീഡ് ലിമിറ്റ് കുറയാനും കൂടാനും പാടില്ല. പാർക്കിംഗിന് കർശനമായ നിയമങ്ങൾ. 57 ദിവസവും വാഹനത്തിന്റെ ഹോൺ അടിക്കുന്ന ശബ്ദം ഞങ്ങൾ കേട്ടിട്ടേയില്ല. ആകെ ആംബുലൻസിന്റെ അലാറം മാത്രമേ കേട്ടിട്ടുള്ളൂ. ഹോണടിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഉണ്ടാകുന്നില്ല. മുതിർന്നവർക്കും കൂട്ടികൾക്കും ക്രോസ് ചെയ്യാൻ വാഹനങ്ങൾ നിർത്തിക്കൊടുക്കുന്നതു കാണാം. ഫ്രീവേയിലേക്ക് കടക്കാനും തിരികെ ഇറങ്ങാനും റിംഗ് റോഡുകൾ വളരെ ശാസ്ത്രീയമായി നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാറ്റ്ലൈറ്റ് മാപ്പും ട്രാഫിക് സിഗ്നലുകളുള്ളതിനാൽ എവിടെയും വഴിതെറ്റുന്ന പ്രശ്നമില്ല. വഴിയരികിൽ സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാർക്കും ധാരാളം റസ്റ്ററുകൾ

ഉള്ള ഹോട്ടലുകൾ. ഭക്ഷണം കഴിക്കാത്തവർക്കും ഇവിടെ വൃത്തിയുള്ള ടോയ്ലറ്റ് സൗകര്യങ്ങൾ ലഭ്യമാണ്.

മധ്യവയസ്കർ അനുഭവസമ്പന്നർ

പുതിയ തലമുറയെ അപേക്ഷിച്ച് മധ്യവയസ്കരും വൃദ്ധരും അനുഭവസമ്പന്നരും പക്ഷമതികളുമാണ്. അടിപൊളി സംസ്കാരത്തിന്റെ സന്തതികളായ പുതുലോക ക്രമത്തിലെ പുത്തൻകുറ്റുകാർ വീണ്ടുവിചാരമില്ലാതെ പലതും ചെയ്യും. ലോകത്തിന്റെ എല്ലാ കോണിലുമുള്ള യുവാക്കൾ പഠനത്തിനും ഗവേഷണത്തിനും ഉപജീവനത്തിനുമായി ഇവിടെ ചേക്കേറിയിട്ടുണ്ട്. 'സർ, സർ' വിളികളില്ല. ഹയറാർക്കിയും പ്രോട്ടോക്കോളും നിയമപരമായി മാത്രം. ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥരെപ്പോലും പേരാണു വിളിക്കേണ്ടത്. ഉയരങ്ങളിലേക്ക് പദവികൾ മാറുന്നോറും ഇവിടെ പെരുമാറ്റത്തിൽ പക്ഷത / വിനയം കൂടുന്നതായിക്കാണാം.

മായംമായം ഇല്ലവേ!

ഉപഭോക്തൃ വഞ്ചന കടുത്ത ക്രൈമാണ്. തിയ്യതി കഴിഞ്ഞ ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കളും മറ്റും ഉടനെ മാറ്റും. മാളുകളിൽ ഓർഗാനിക്, ജനറ്റിക്കലി മോഡിഫൈഡ് എന്നീ രണ്ടിനവും കിട്ടും. പാലിലും തൈരിലും പച്ചക്കറികളിലും ഒന്നും മായമില്ല. ഗുണനിലവാരത്തിൽ വിട്ടുവീഴ്ചയില്ല. കൂടുങ്ങിയാൽ കമ്പനി പുട്ടിയതുതന്നെ! അളവും തൂക്കവും പിഴക്കില്ല.

ആശുപത്രികളിൽ രോഗികൾക്ക് മുന്തിയ പരിഗണന

ഡോക്ടർമാർ രോഗികൾക്കു വേണ്ടിയുള്ളവരാണ്. രോഗികൾ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ ഏതുസമയത്തും റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യേണ്ടിവരും. ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികൾ ചികിത്സാ ചെലവു വഹിക്കുന്നതിനാൽ രോഗികൾക്ക് ആത്മവിശ്വാസം കൂടും. പാരാമെഡിക്കൽ സ്റ്റാഫിനുള്ള പരിഗണന പോലും സാദാ ഡോക്ടർമാർക്കില്ല. അടിയന്തിര ചികിത്സക്ക് മുൻകൂട്ടി ബില്ലടയ്ക്കാൻ കാത്തുനിൽക്കേണ്ട സ്ഥിതി ആർക്കുമില്ല. മരുന്നിന്റെ ഗന്ധമോ മാലിന്യമോ ഒന്നും ആശുപത്രി പരിസരത്തില്ല. എല്ലായിടവും പോലെ ആശുപത്രിയിലും ശുചിത്വം. ഹെലിക്കോപ്റ്ററിലും ആംബുലൻസിലും എമർജൻസി കേസുകാർ വന്നു കൊണ്ടിരിക്കും. അതിന് നല്ല പരിഗണനയും കിട്ടും. ചികിത്സാ ചെലവ് വളരെകൂടും. പക്ഷെ ചികിത്സാ നിഷേധം ഇല്ല. എല്ലാവർക്കും ഇൻഷുറൻസ് ഉള്ളതിനാൽ വമ്പിച്ച ചികിത്സാ ചെലവുകൾ കമ്പനി വഹിക്കും.

ആയിരം ദ്വീപുകൾ

ന്യൂയോർക്ക് സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ഒരറ്റത്തായി 'ആയിരം ദ്വീപുകൾ' സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. കനേഡിയൻ അതിർത്തിയിൽ 'ഒണ്ടാറിയോ' തടാകത്തിൽ 2/3 ഭാഗം കാനഡയുടെ കീഴിലാണ്. നല്ല ശുദ്ധജല തടാകമാണ് ഒണ്ടാറിയോ. കപ്പൽച്ചാലും ഉണ്ട്. നയാഗ്രാ ജലം വന്നു ചേരുന്നുണ്ട്. ചെറുതും വലുതുമായ 1864 ദ്വീപുകൾ. അധികവും ആൾപ്പാർപ്പില്ലാത്തവ. 6 മാസം മാത്രമേ ഇവിടെ ജനസാന്ധ്യം ഉള്ളൂ. സഞ്ചാരികളുടെ കേന്ദ്രമാണ് 'ആയിരം ദ്വീപുകൾ'. ഞങ്ങൾ ബോട്ടിൽ ഒന്നു കുറങ്ങിക്കണ്ടു. കനേഡിയൻ അതിർത്തി കടന്നപ്പോൾ ഫോണിൽ

റോമിംഗ് അറിയിപ്പു വന്നു. അതിമനോഹരമായ ദ്വീപുസമൂഹം ഭദ്രമായി സംരക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ജോർജ്ജ് ബോൾട്ട് ഒറ്റപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നു. അവിടെ വലിയൊരു കൊട്ടാരമുണ്ട്. 82 മുറികളും 357 ജനാലകളുമുള്ള വലിയ കൊട്ടാരം. ജോർജ്ജ് ബോൾട്ട് എന്ന സമ്പന്നൻ ദ്വീപു വാങ്ങി ആ കൊട്ടാരം പണിതെങ്കിലും ഭാര്യയ്ക്ക് കാൻസർ വന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം അവിടെ താമസിച്ചില്ല. പിന്നീട് യു. എസ്. ഗവൺമെന്റിന് വെറും ഒരു ഡോളറിന് കൊട്ടാരം വിറ്റു. ഇന്ന് ധാരാളം സന്ദർശകരെ ആകർഷിക്കുന്ന കാഴ്ചവസ്തുവായി ആ കൊട്ടാരം. ആയിരം ദ്വീപുകളിലെ ബോട്ടുയാത്ര അവിസ്മരണീയംതന്നെ.

ലോകമഹാത്മ്യതത്തിനു മുന്നിൽ

ഞങ്ങൾ ബോസ്റ്റണിൽ നിന്ന് നയാഗ്രയിലേക്ക് 2 ദിവസത്തെ ട്രിപ്പ് പോയി. പകൽ മൂന്നുമണിക്കുള്ളിൽ ആയിരം കി.മീ. പിന്നിട്ടത് അറിഞ്ഞതേയില്ല. അമേരിക്കയുടെയും കാനഡയുടെയും അതിർത്തിയിൽ വെള്ളവും വൈദ്യുതിയും പങ്കുവെയ്ക്കുന്ന 'നയാഗ്രാഫാൾസ്'. ഏറി തടാകം. അതിവിസ്തൃതം. കൂടുതൽ ജലസമ്പത്ത് കാനഡയുടെ ഭാഗത്താണ്. കുതിരലാടത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ 700-ൽ അധികം മീറ്റർ നീളത്തിൽ 5.3 മീറ്റർ ആഴത്തിലേക്ക് വമ്പിച്ച ജലപ്രവാഹം. 70% ജലസമ്പത്തും വൈദ്യുതിയാക്കി. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ തന്നെ പൂർത്തിയാക്കിയ പടുകുറ്റൻ ജലവൈദ്യുതപദ്ധതി കാണാൻ അനുവദിച്ചു. പവർസ്റ്റേഷന്റെ നിർമ്മാണഘട്ടങ്ങൾ വീഡിയോയിൽ ഉണ്ട്. ലോകത്തിലെ എല്ലാ രാജ്യത്തുമുള്ള തൊഴിലാളികൾ ഇതിന്റെ നിർമ്മാണത്തിൽ പങ്കെടുത്തുവത്രേ. ഇവിടെ പഴയ ഒരു കോട്ടയുണ്ട്. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഫ്രഞ്ചുകാർ എറിതടാകതീരത്തു പണിത കുറ്റൻ കോട്ട. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇത് ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യത്തിലായി. 1812ൽ യു.എസ്. എ. പിടിച്ചെടുത്തു. അതിവിശാലമായ പാർക്കും മൈതാനവും. അലകളില്ലാത്ത സമുദ്രംപോലെ വിശാലമായ 'എറി' തടാകവും.

ഒരു പാലത്തിന്റെ പകുതിവരെ 'അമേരിക്ക' അക്കരെ 'കാനഡ'. ലിഫ്റ്റിലൂടെ അതിവേഗം അടിയിലെത്തി. 'Mist of Mind' എന്ന പേരിൽ ഏതാനും ബോട്ടുകളുണ്ട്. സീസണിൽ മാത്രം. കനേഡിയൻ സ്വകാര്യകമ്പനിതന്നെ. നീല നിറമുള്ള നീളൻ പ്ലാസ്റ്റിക് കോട്ട് എല്ലാവർക്കും തന്നു. ബോട്ട് നീങ്ങി. ആദ്യം അമേരിക്കൻ ഭാഗത്ത്, ജലധാരകൊണ്ട് കണ്ണുമുടി. പിന്നീട് അതിസാഹസികമായി മെല്ലെ ബോട്ട് മഹാജലപ്രവാഹത്തിന്റെ ഏതാണ്ട് അടിയലേക്ക്, രണ്ടടികൂടി നീങ്ങിയാൽ പൊടിപോലും കിട്ടില്ല. നല്ലവണ്ണം ഭയംതോന്നി. എല്ലാവരും നനഞ്ഞുകുളിച്ചു. വല്ലാത്ത ഒരനുഭവം ! അക്കരെ കനേഡിയൻ ചുതാട്ട കേന്ദ്രങ്ങൾ, കൊട്ടാരങ്ങൾ, നല്ല തിളക്കമുള്ള ടവറുകൾ. നയാഗ്രാ വലിയ സിറ്റിയല്ല. അടുത്തുള്ള വലിയ നഗരമാണ് ബഫ്ലോ സിറ്റി. നയാഗ്രാ യൂണിവേഴ്സിറ്റി 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സ്ഥാപിച്ചതാണ്. രാത്രി താമസം 'ഹോളിഡേ ഇന്നി'ൽ. നല്ല താമസസൗകര്യങ്ങൾ. അന്വേഷിച്ചപ്പോഴറിഞ്ഞു അവർക്ക് അങ്ങു കൊച്ചി വൈറ്റിലയിലും ചെറിയ സ്ഥാപനം ഉണ്ടത്രേ!

അറ്റംകാണാത്ത പാടങ്ങൾ

അതിരുകൾ കാണാൻ കഴിയാത്ത കൃഷിയിടങ്ങൾ ഞങ്ങൾ കണ്ടു. നല്ല ഫാമുകൾ. അവിടെ പശുക്കൾ, കുതിരകൾ, കോവർ കഴുതകൾ,

പന്നികൾ തുടങ്ങിയവയും. വടക്കേ ഇന്ത്യയിലെ പോലെ യുള്ള മണ്ണ്. മനുഷ്യസാന്നിധ്യം നന്നേകുറഞ്ഞ വിശാലമായ കൃഷിയിടങ്ങൾ, പാടങ്ങൾ, മൈലുകളോളം നീളുന്ന മനോഹരമായ പുൽമേടുകൾ പലയിടത്തും കണ്ടു. കാടുകൾ നന്നായി സംരക്ഷിക്കുന്നു. മാനുകൾ അധികമുള്ള സ്ഥലം. കാറിൽ തട്ടിയാൽ റിപ്പോർട്ടു ചെയ്താൽ മതി. ഇറച്ചി ഇടിച്ച കാറുടമയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകാം. വനവും വന്യജീവികളും മനുഷ്യരെപ്പോലെ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന രീതിയാണ്. ഇന്ത്യയുടെ 1/4 മാത്രം ജനസംഖ്യയും മൂന്നിരട്ടി ഭൂവിസ്തൃതിയുമുള്ള യു.എസ്.എ.ക്ക് സ്ഥലജല മാനേജ്മെന്റിന് കഴിയും. എന്നാൽ എപ്പോഴും മാറാവുന്ന കാലാവസ്ഥാ പ്രതിഭാസങ്ങൾ ഇവരെ നട്ടംതിരിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ വർഷത്തിന്റെ പകുതികാലത്തു മാത്രമേ അവർക്ക് ശരിയായ സാമൂഹിക ജീവിതമുള്ളൂ. പക്ഷേ കാലാവസ്ഥാ പ്രവചനങ്ങൾ ഒരിക്കലും പിഴയ്ക്കാറില്ല. ഒരാഴ്ചത്തെ പ്രവചനം നോക്കി പുറത്തിറങ്ങാം. കരുതൽ വസ്തുക്കൾ ഉണ്ടായാൽ മതി.

ബോസ്റ്റണെ വിട

57 ദിവസത്തെ പ്രവാസ ജീവിതത്തിനു ശേഷം ബോസ്റ്റണോട് വിട പറയുന്നു. യു.എസിനോടും. മെയ് 27 - ഇന്ന് അമേരിക്കയുടെ മെമ്മോറിയൽ ഡേ ആണ്. അവധി ദിവസം. രാജ്യത്തിനു വേണ്ടി വീരമൃത്യുവരിച്ചവരെ അനുസ്മരിക്കുന്ന ദിവസം. ഞങ്ങൾക്ക് രാത്രി വരെ സമയമുള്ളതിനാൽ കാലാവസ്ഥാ പ്രവചനം നോക്കി. തെളിഞ്ഞ ദിവസമാണ്. ഇവിടെ ഏതുവസ്ത്രം ധരിക്കണമെന്നു തീരുമാനിക്കേണ്ടത് കാലാവസ്ഥാ പ്രവചനം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുവേണം. പക്ഷേ പ്രവചനം നമ്മുടേതു പോലെ 'പെയ്യാനും പെയ്യാതിരിക്കാനും' എന്ന രീതിയിലല്ല. വരും ദിവസങ്ങളിൽ പുറത്തുള്ള ഊഷ്മാവു പോലും പ്രവചിക്കുന്നത് പിഴക്കില്ല, കൃത്യതയുണ്ട്. പിഴച്ചാൽ ജീവിതത്തെ അതു സാരമായി ബാധിക്കും.

ഇന്ന് ധാരാളം കുടുംബങ്ങൾ പുറത്തിറങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. കുട്ടികളെ വെയിൽ കൊള്ളിക്കുന്നു. കളിക്കുന്നു. അവധി ആഘോഷിക്കുന്നു. 2-3 കി.മീ. നടന്നു കഴിഞ്ഞു. ബോസ്റ്റണോട് വിട പറയുന്ന ദിവസമല്ലേ. ബോസ്റ്റൺ ബോംബ് സ്ഫോടനത്തിന്റെ സ്മാരകം ഒന്നുപോയി നോക്കാം. അവിടെ ധാരാളം ആളുകൾ (വിദേശികൾ അടക്കം) ആദരാഞ്ജലികൾ അർപ്പിക്കാനെത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവിടം പാർക്കായി മാറിക്കഴിഞ്ഞു. സന്ദേശങ്ങളും, കത്തിച്ച മെഴുകുതിരികളും, കർച്ചീഫും, തൊപ്പിയും, ഷൂസുമൊക്കെ. 'ബോസ്റ്റൺ സ്ട്രോങ്ങ്' എന്ന സന്ദേശം എഴുതിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. മരിച്ച മൂന്നു പേരുടേയും ചിത്രങ്ങൾ. അതിൽ എട്ടുവയസ്സുള്ള നിഷ്കളങ്കനായ കുട്ടിയുടെ ചിത്രം മനസ്സിൽനിന്നു പോകുന്നില്ല. അവന്റെ കയ്യിൽ സമാധാന സന്ദേശമെഴുതിയ പ്ലക്കാർഡുമുണ്ട്. കണ്ണുനീറഞ്ഞുപോയി, മതതീവ്രവാദികളുടെ കഠോരഹൃദയം പിളർക്കാനുള്ള ശക്തി ആ ചിരിയുടെ തിളക്കത്തിലുണ്ട്. ഒപ്പം അമേരിക്കൻ സാമ്രാജ്യത്വം അന്യ രാജ്യങ്ങളിൽ ഇടപ്പെട്ടുകൊണ്ട് നടത്തുന്ന കൊടുംക്രൂരതകൾക്കു നേരെയുള്ള പരിഹാസവും.

തടവറ

വരദേശ്വരി കെ.

വെളുത്തൊരിത്തടവറ തകർത്തൊന്നു
 പുറത്തു വന്നിടുമൊരു ദിനത്തിൽ ഞാൻ
 വെളുത്ത മുട്ടതൻ അകത്തിരുന്നൊരു
 കുരുന്നു കോഴി തൻ കിനാവു പൂവിട്ടു
 കറുത്ത കാകൻ തൻ കുടിലമാനസം
 മണത്തറിഞ്ഞിട്ടു കരുതി നീങ്ങീടും
 വെളുത്ത ലോകത്തിൻ കറുപ്പിതെങ്ങനെ
 യകറ്റും ഞാനെന്നു നിനച്ചിടേണ്ടിനി
 പ്രതിദിനം കൊത്തിവിഴുങ്ങി നീക്കുമീ-
 പെരിയ ദുർമ്മണം പരത്തും മാലിന്യം
 അഴലിനാൽ മുങ്ങിയുഴലും ഭൂവിനെ
 ഉണർത്തി നിർത്തീടും ഉടുക്കു പാട്ടിനാൽ
 മുടിച്ചുറങ്ങുന്ന അലസ മർത്തുരെ
 വിളിച്ചുണർത്തീടും പുതിയ പാട്ടിനാൽ

അകലെപ്പാടത്തിനകത്തളങ്ങളെ
 അറിഞ്ഞു ഞാനൊന്നു ചികഞ്ഞുമാറ്റിടും
 നിമിഷം തോറുംമെൻ മനസ്സിൻ മൺകൂടം
 നിറഞ്ഞുതുകുന്നതറിഞ്ഞിടുന്നു ഞാൻ
 പുതുകിരണമൊന്നുദിച്ചുയർന്നിടും;
 തകർത്തൊരിയുമെൻ തടവറക്കോട്ട.

ജീവിതസ്പർശിയായ കഥകൾ

ഡോ. ഉണ്ണി ആമപ്പാറയ്ക്കൽ

ജീവിതത്തെ അതിന്റെ എല്ലാ തീക്ഷ്ണതയോടെയും ആവിഷ്കരിക്കുന്ന സാഹിത്യരൂപം ചെറുകഥയാണെന്ന് ചിലപ്പോൾ തോന്നിപ്പോകുന്നു. വലിയ ജീവിതത്തെ ചെറിയ ചിമിഴിലേക്ക് ഒതുക്കുമ്പോൾ അതിന് അപൂർവ്വമായ ശോഭയും കരുത്തുമുണ്ടാകുന്നു. ചുരുക്കെഴുത്തിന്റെ ചാരൂത വാചാടോപത്തിന് ഉണ്ടാവുകയില്ലല്ലോ... ചില കഥകൾ വായിക്കുമ്പോൾ ജീവിതത്തോട് ചേർന്നുനിൽക്കുന്നതായും, ചിലപ്പോൾ ജീവിതത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നതായും അനുഭവപ്പെടുന്നു. കഥയെഴുത്തിന്റെ മർമ്മമറിഞ്ഞവന്റെ വെളിപ്പെടുത്തലുകൾ എഴുത്തിനെ കവിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന വെളിപാടുകളായി മാറ്റുന്നതുംകാണാം. തോപ്പിൽ മുഹമ്മദ് മീരാന്റെ കഥകൾ വായിക്കുമ്പോൾ ജീവിതത്തിനകത്തുപെട്ടവന്റെ തെട്ടലാണുണ്ടാവുന്നത്.

മുഹമ്മദ് മീരാന്റെ പത്തു കഥകളുടെ സമാഹാരമാണ് 'അനന്തശയനം കോളനി'. പഴയ തിരുവിതാംകൂറിൽ ജനിച്ച മുഹമ്മദ് മീരാന് മലയാളവുമായി വളരെ അടുത്ത ബന്ധമാണുള്ളത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥകൾ മറ്റൊരു ഭാഷയിലേതാണ് എന്ന തോന്നലുള്ള വാക്കുന്നില്ല. വിവർത്തകനായ ഷാഫി ചെറുമാവിലായിരുന്നോ അതിന് നന്ദി പറയേണ്ടതുണ്ട്. ഈ സമാഹാരത്തിലെ അവസാനത്തേതും ഏറ്റവും ചെറുതുമായിട്ടുള്ള കഥ 'പെരുന്നാൾ പിറ', ഒരുപക്ഷേ മീരാന്റെ ഏറ്റവും നല്ല ചെറുകഥയായി കണക്കാക്കാവുന്ന ഒന്നാണ്. കരുണമാണ് ഈ കഥയിലെ അംഗീരസം. പെരുന്നാൾ തലേന്ന്തൊട്ട് പെരുന്നാൾ ദിനത്തിന്റെ ആദ്യപാതിവരെയുള്ള കാലമാണ് ഈ കഥയിൽ ആവിഷ്കൃതമാവുന്നത്. ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ ദൈന്യം മുഴുവൻ ഈ ചെറിയ കാലത്തിനകത്ത് കഥാകാരൻ ഒതുക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു. സമുദായത്തിനുവേണ്ടി മരിച്ചവന്റെ കുടുംബം പെരുന്നാൾദിനത്തിൽ പട്ടിണികിടക്കുന്നത് ആരു മറിയുന്നില്ല. ജീവിതം വഴിമുട്ടുമ്പോൾ കദനം കടലായിമാറുന്നു. കടൽ കടത്തേണ്ടോൻ രക്തസാക്ഷിയായി മാറിയപ്പോൾ ജീവിതം ദുരന്തപൂർണ്ണമായി. കഥ മുന്നോട്ടുവെക്കുന്ന ജീവിതദുരന്തം ചില ചോദ്യങ്ങൾ സമൂഹത്തിനുനേരെ ഉയർത്തുന്നുണ്ട്.

നഗര-ഗ്രാമ ദ്വന്ദ്വങ്ങളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതാണ് 'അനന്തശയനം കോളനി' എന്ന കഥ. കോളനികളുടെയും ഫ്ലാറ്റുകളുടെയും സമൃദ്ധ്യത്തിനകത്തുപെട്ട ഗ്രാമീണൻ വഴിയറിയാതെ, ദിക്കറിയാതെ, തനിക്കു കാണേണ്ടവരെ തിരിച്ചറിയാതെ നട്ടംതിരിയുമ്പോൾ നാഗരികൻ തന്നി

ലേക്കുതന്നെ മുഖം തിരിച്ചവനായി നിലകൊള്ളുന്നു. തുരുത്തുകളായി മാറിയ പുതിയ മനുഷ്യനെയും പുതിയ കാലത്തെയും ഇക്കഥ അനാവരണംചെയ്യുന്നു. അയൽക്കാരനെപ്പോലും അടുത്തറിയാത്ത നാം സ്വയം ദ്വീപായിമാറിയിരിക്കുന്നു.

പുതിയ തലമുറയും പഴയ തലമുറയും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തപ്പെടാത്ത കഥകൾ ചില കഥകളിൽ കാണുന്നു. വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ ഒറ്റപ്പെടൽ, അസഹനീയമായ ഏകാന്തത, മരണത്തിന്റെ ക്രൂരസാന്നിദ്ധ്യം, വാർദ്ധക്യത്തിലും ജീവിതത്തിന്റെ പ്രാരംഭങ്ങളിൽ പെട്ടുഴലുന്നവന്റെ ദൈന്യത....ഇങ്ങനെ മീരാന്റെ കഥകൾ ജീവിതത്തിന്റെ തനിപ്പകർപ്പുകളായി മാറുന്നു. 'വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ നിരാലംബത' 'വട്ടക്കണ്ണാടി', 'സന്നിധിയിൽ', 'പിൻഗാമി', 'ഉമ്മയുടെ റൂഫ്', 'കാലത്തിന്റെ ആവർത്തനം' എന്നീ കഥകളിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നു. രോഗശയ്യയിൽ കിടക്കുന്ന പിതാവിനെ കാണാനെത്തുന്ന മക്കൾ ആശങ്കപ്പെടുന്നത് പിതാവ് മരിക്കുന്നതിലല്ല; മരിക്കാൻ വൈകുന്നതിലാണ്. പുതിയ കാലം മക്കളുടെ ചിന്തകളെ എത്രമാത്രം സ്വാധീനിക്കുന്നുവെന്നും എത്രമാത്രം ഭീകരമാണ് സമകാലീന ജീവിതമെന്നും ഈ കഥ വെളിവാക്കുന്നു.

ഗ്രാമീണജീവിതത്തിന്റെ തെളിമയാർന്ന ആവിഷ്കാരംകൊണ്ട് ശ്രദ്ധേയമാണ് മുഹമ്മദ് മീരാന്റെ 'അനന്തശയനം കോളനി' എന്ന കഥാസമാഹാരം. ഈ സമാഹാരത്തിലെ പല കഥകളിലും മരണത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യമുണ്ട്. ജീവിതത്തിന്റെ ഒറ്റപ്പെടലിൽ ആശങ്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യർ മരണത്തിന്റെ ഗന്ധമനുഭവിക്കുന്നു. പുതിയ ജീവിതം പഴയ അനുഭവങ്ങളെയും സ്നേഹ-സൗഹാർദ്ദങ്ങളെയും സൗകര്യപൂർവ്വം വിസ്മരിക്കുന്നു. കാര്യവും കടൽകടന്നുപോയിരിക്കുന്നു. തുരുത്തുകളായിത്തീർന്ന മനുഷ്യൻ കരുത്തരെങ്കിലും കരുണയറ്റവരായിരിക്കുന്നു. സത്യങ്ങളെ തുറന്നുവെക്കുന്നതിൽ യാതൊരു പിശക്കുമില്ലാത്ത ഈ കഥാകാരൻ പറഞ്ഞുവെച്ച ചില യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ നമ്മളെ ഏതു മയക്കത്തിലും പേടിപ്പെടുത്തുന്നതാണ്.

അനന്തശയനം കോളനി, മുഹമ്മദ് മീരാൻ

ഗായത്രി പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോട്ടയം. വില: 60.00

അലമുറ കഥകൾ

കെ. വിഷ്ണുനാരായണൻ, പൂർണ്ണ കോഴിക്കോട് വില 80 രൂപ

നർമ്മമാണ് കെ. വിഷ്ണു നാരായണന്റെ കഥകളുടെ ജീവൻ. സമൂഹത്തിന്റെ കോമാളിത്തങ്ങളിൽനിന്നുത്ഭവം കൊണ്ടതാണോ നർമ്മബോധം. ഈ നർമ്മം ഒരർത്ഥത്തിൽ സാമൂഹ്യവിമർശനം തന്നെയാകുന്നു. അധികാരത്തിന്റെ ജീർണ്ണാവസ്ഥയും സാമൂഹ്യദുരന്തങ്ങളെ നേരിടാനുള്ള ഭരണകൂടത്തിന്റെ പ്രാപ്തിയില്ലായ്മയും ആസക്തിയ്ക്കും പ്രലോഭനങ്ങളും അടക്കിവാഴുന്ന മനുഷ്യമനസ്സുമൊക്കെ ആ വിമർശനത്തിനു ശരവ്യമാകുന്നുണ്ട്.

'ഒരു പശു ജനിക്കുന്നു' എന്ന ആദ്യകഥയിലെ നന്ദിനിക്കുട്ടിയെ നോക്കൂ. കോഴകൊടുത്ത് അദ്ധ്യാപകജോലി നേടുകയും ഒടുവിൽ കരാറനുസരിച്ച് കൃഷ്ണൻകുട്ടി മാസ്റ്ററുടെ മകൻ കൊച്ചുകൃഷ്ണൻ നന്ദിനിക്കുട്ടിയുടെ കഴുത്തിൽ താലിചാർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അതോടെ നന്ദിനിക്കുട്ടി വീട്ടുകാരുടെ 'കറവപ്പശു' ആയി മാറുകയാണെന്നു കഥാകൃത്തു കണ്ടെത്തുന്നു. വാഴുന്നവരുടെ ലോകത്ത് നാം കാണുന്നത് കുറേ ഇണ്ണാമിണുങ്ങന്മാരായ ഭരണാധികാരികളെയാണ്. 'തികച്ചും വിപരീതം' എന്ന കഥയിലെ നഷ്ടകാമുകനായ മോഹനകൃഷ്ണൻ പ്രേയസിക്ക് വിവാഹസമ്മാനമായി നൽകുന്നത് ഒരു കളിത്തോക്കാണ്. ഒരു മുൻകരുതലെന്നോണം ആരെയെങ്കിലും ചൂണ്ടിപ്പേടിപ്പിക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്യാമല്ലോ എന്ന് സമാശ്വസിപ്പിക്കുകയാണ് മോഹനകൃഷ്ണൻ.

'കബീർസായ്‌വ്' എന്ന് അതീവ രസകരമായൊരു കഥയുണ്ടീ സമൂഹത്തിൽ. വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിലെ ഒരുനന്തോദ്യോഗസ്ഥൻ 'സ്കൂളിൽ മിന്നൽ പരിശോധന'യ്ക്കു വരുന്നുണ്ടെന്ന വിവരം അദ്ധ്യാപകരും കുട്ടികളും അറിയുന്നതും അതേതുടർന്നുണ്ടാകുന്ന കോലാഹലങ്ങളുമാണ് കഥാവിഷയം. മലപ്പുറത്തെ നാടൻ ഭാഷയുടെ ചാരുത മുഴുവൻ നമുക്കീ കഥയിലൂടെ പകർന്നുകിട്ടുന്നു. വാരഫലത്തെ 'വാരുംഫലമാക്കിയും', 'സ്റ്റോക്ക് മാർക്കറ്റിനെ ഷോക്ക് മാർക്കറ്റാക്കി'യും തലക്കെട്ടിൽ ചില പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുന്നുണ്ട് വിഷ്ണുനാരായണൻ. ഇതത്രയങ്ങു വിജയിച്ചുവെന്നു പറയാനാവില്ല. 'മൈത്രേയന്റെ കിടക്കയിൽ സംഭവിച്ചത്' 'ഇബെൻ ബത്തിക്കായുടെ ചരിത്രക്കുറിപ്പിൽനിന്ന്', തുടങ്ങിയ പ്രമേയശീർഷകങ്ങളുടെ ശക്തിയും സൗന്ദര്യവും മേൽക്കാണിച്ചതിനില്ല എന്നു പറയാതെ വയ്യ.

വി. കെ. എൻ. ശൈലി അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ വിഷ്ണുനാരായണനെ പിന്തുടരുന്നുണ്ടോ? അനുവാചകന്റെ ഈ സംശയം മാറ്റിയെടുക്കേണ്ടതും കഥാകൃത്തിന്റെ ബാധ്യതയാണ്.

ദാമ്പത്യകഥകൾ

യു. കെ. കുമാരൻ, പ്രസാ: പൂർണ്ണ, കോഴിക്കോട് വില 100 രൂപ

ദോരതീയ അർദ്ധനാരീശ്വര സങ്കല്പം വൈവാഹിക ജീവിതത്തിൽ ഭാര്യയ്ക്കും ഭർത്താവിനും തമ്മിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ട പാരസ്പര്യത്തെ സുവ്യക്തമാക്കുന്നതാണ്. പക്ഷേ പ്രായോഗിക ജീവിതത്തിന്റെ പരുക്കൻ പാതയിലൂടെ കടന്നുപോകുമ്പോൾ ഈ സങ്കല്പം പലപ്പോഴും പാളിപ്പോകുന്നു. ഒരിക്കലും കൂട്ടിമുട്ടാത്ത രണ്ടു സമാന്തര രേഖകളായി ജീവിതം വിരസമായി മാറിപ്പോകുന്നതു കൊണ്ടാണ്. സ്നേഹമാണ് വൈവാഹിക ജീവിതത്തിൽ മുന്നിട്ടു നിൽക്കേണ്ടതെങ്കിലും സ്നേഹരാഹിത്യത്തിന്റെ കടന്നുകയറ്റം പലപ്പോഴും പ്രശ്നങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഇതേല്പിക്കുന്ന മുറിവുകളും ചതവുകളും ചില്ലറയല്ല.

തിരക്ക് ഒരു വർത്തമാനകാല യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. ഇതിനിടയിൽ കൂടുംബ ബന്ധങ്ങളിൽ പലതും കാപട്യം ചേർന്ന ചടങ്ങുകളായി മാറുന്നു. 'മധുരശൈത്യം' എന്ന കഥയിൽ തുടങ്ങി 'തീവണ്ടിപ്പുതം' എന്ന കഥയിലവസാനിപ്പിക്കുന്ന യു. കെ. കുമാരന്റെ പതിനഞ്ചു കഥകളടങ്ങിയ 'ദാമ്പത്യകഥകൾ' എന്ന പുസ്തകത്തിലുള്ള കഥകളിൽ മിക്കതിലും തെളിഞ്ഞുകാണുന്നത് ഈ കാപട്യങ്ങളുടെ നേർച്ചിത്രങ്ങളാണ്. എങ്കിലും അതിനിടയിലും സ്നേഹത്തിന്റെ ഏതു സമസ്യകളും പുരിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്ന ചില കുഞ്ഞു മനസ്സുകളെയും നക്ഷത്രശോഭയോടെ യു. കെ. അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. 'പാവവീട്' എന്ന കഥയിൽ എന്നോ അകന്നുപോയ അച്ഛന്റെയും അമ്മയുടെയും കൈവിരലുകൾ ചേർത്തുവെയ്ക്കുന്ന ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ ചിത്രമുണ്ട്. തുടർന്ന് അമ്മ കഥപറയാൻ തുടങ്ങുന്നതും അച്ഛൻ അത് പുരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും നാം കാണുന്നു. കഥാന്ത്യത്തിൽ പുത്തുലയുന്ന കണ്ണുകളുമായി ആ കൊച്ചുകുഞ്ഞിനെയും.

എന്നാൽ 'മധുരശൈത്യം'മെന്ന കഥയിൽ നഗരത്തിലെ ഭാന്തമായ തിരക്കിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടുപോകുന്ന മായാവതിയേയും കൂട്ടികളെയുമാണ് നാം കാണുന്നത്. അവരെ തനിച്ചാക്കി അച്ഛൻ എവിടേക്കോ അപ്രത്യക്ഷനായിരുന്നു. അല്ലെങ്കിലും മനസ്സിൽ നിന്നും മനസ്സിലേക്കുള്ള ദൂരം വർദ്ധിക്കുംതോറും മരണത്തിന്റെ മുഖവുമായി ചുവന്ന കണ്ണുകളെ 'തീവണ്ടിപ്പുതങ്ങളായും' നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലേക്ക് കടന്നുവരിക. ഇനി മനസ്സുകൊണ്ട ഒന്നായാലോ, ഒറ്റമുറിവീടുപോലും സ്വർഗ്ഗീയസുഖം പകർന്നു നൽകുന്ന ഇടമാക്കി നമുക്കു മാറ്റുകയും ചെയ്യാം.

ഈ കഥകളിൽ മിക്കതിലും ഒറ്റപ്പെട്ട നിസ്സഹായരായ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ നിലവിലി കാതോർത്താൽ നമുക്ക് കേൾക്കാം. അനാവശ്യതർക്കങ്ങളാണ് നീർച്ചൂഴിയിൽപ്പെട്ട ബന്ധങ്ങൾ തകരുമ്പോൾ ഒറ്റപ്പെട്ടുപോകുന്നത് പാവം കൂട്ടികളാണ്. ഈ യഥാർത്ഥ്യം നമ്മുടെ പക്ഷത്തുനിന്നുകൊണ്ട് പറയുകയാണ് യു. കെ. കുമാരൻ.

അവസാനത്തെ ചിത്രം

കുട്ടികളുടെ നാടകം സുധൻ നന്ദൻ
പ്രസാ: പുർണ്ണ, കോഴിക്കോട് വില 105 രൂപ

നാടകം ജീവിതം തന്നെയാണ്. ജീവിതത്തിൽ നിന്നും വേറിട്ട് അതിനു നിലനില്പില്ല. പക്ഷേ ദൗർഭാഗ്യകരമെന്നു പറയട്ടേ, നാടകം ഇന്ന് അല്പമെങ്കിലും നിലനിൽക്കുന്നത് കുട്ടികളുടെ വേദികളിൽ മാത്രമാണ്. പ്രൊഫഷണൽ നാടകങ്ങൾക്ക് പണ്ടത്തെപ്പോലെ വേദികൾ കിട്ടുന്നില്ലായെന്നതും ഒരു പരിമിതിയാണ്.

സാമൂഹ്യമാറ്റങ്ങളിൽ നാടകം വഹിച്ച പങ്ക് നമുക്കൊരിക്കലും വിസ്മരിക്കാനാവില്ല. ഈ മാറ്റങ്ങൾക്കു വഴിതെളിയിച്ചതാകട്ടെ ശക്തമായ സാമൂഹ്യവിമർശനവും. കുട്ടികളുടെ നാടകരംഗം ഇത്തരം പരീക്ഷണങ്ങൾക്ക് ഉപയുക്തമാക്കാമോ എന്നത് അധികമാരും ചിന്തിച്ചു കണ്ടിട്ടില്ല. ഇവിടെയാണ് ശ്രീ സുധൻ നന്ദന്റെ 'അവസാനത്തെ ചിത്രം' എന്ന നാടകഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസക്തി.

കുട്ടികൾക്കുള്ള ആറു നാടകങ്ങളാണ് ഈ പുസ്തകത്തിലുള്ളത്. ആദ്യനാടകമായ 'ഉണ്ണിക്കുട്ടനെ കാണാനില്ല' എന്നത് ഇടശ്ശേരിയുടെ പുതപ്പാട്ടിന്റെ വ്യത്യസ്തമായ നാടകാവിഷ്കാരമാണ്. ഇവിടെ ഉണ്ണിയെ പിടിക്കാനെത്തുന്നത് ആധുനിക അമേരിക്കൻ പുതമാണ്. 'ഇൻഡ്യയെന്റെ രാജ്യം' എന്ന രണ്ടാമത്തെ നാടകത്തിന്റെ പ്രമേയമാകട്ടെ തീവ്രവാദമാണ്.

'അവസാനത്തെ ചിത്രം', 'ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം മകൻ', 'മേരിക്കുണ്ടാരു കുഞ്ഞാട്', 'ശ്വേത ചിരിച്ചത് എന്തുകൊണ്ട്' തുടങ്ങി വ്യത്യസ്ത പ്രമേയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന നാലു നാടകങ്ങൾ കൂടി ഈ പുസ്തകത്തിലുണ്ട്. അതിൽ ഏറെ ശ്രദ്ധേയമായത് 'ശ്വേത ചിരിച്ചത് എന്തുകൊണ്ട്' എന്ന നാടകമാണ്. 'മൊബൈൽ ഫോൺ' എന്ന വില്ലനാണ് ഇതിലെ പ്രധാന കഥാപാത്രം. ഒപ്പം മനുഷ്യന്റെ കണ്ണീരുപോലും വിറ്റു കാശാക്കുന്ന ചില 'ചാനൽ ദൃശ്യങ്ങളും' നമുക്കിതിൽ കാണാം. ഇതിനിടയിൽ നാമൊക്കെ കേൾക്കാതെ പോകുന്നത് കുട്ടികളുടെ നിശ്ശബ്ദമായ നിലവിളികളാണ്. അതേക്കുറിച്ച് ഓർമ്മിപ്പിച്ചു എന്നതാണ് ശ്രീ. സുധൻ നന്ദന്റെ നാടകഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സമകാലിക പ്രസക്തി.

അന്തിക്കാഴ്ചകൾ (നോവൽ)

സുകുമാർ കക്കാട് - പ്രസാ: പുർണ്ണ, കോഴിക്കോട് വില 45 രൂപ

അന്തിക്കാഴ്ചകൾ എന്ന സുകുമാർ കക്കാടിന്റെ നോവലിന്റെ പ്രമേയം മനുഷ്യന്റെ ഒറ്റപ്പെടൽ തന്നെയാണ്. എഴുത്തുകാരെ എക്കാലത്തും വിഭ്രമിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണീ പ്രമേയം. ഏകാന്തതയുടെ തുരുത്തിലകപ്പെട്ടുപോകുന്ന വാർദ്ധക്യത്തെക്കുറിച്ചുചോർക്കുമ്പോൾ പ്രത്യേകിച്ചും. ഈ നോവലിലെ സൂപ്പിക്കുട്ടിമാഷും ഭാര്യ സൈനബയും ഈ ഒറ്റപ്പെടലിൽ നിന്നും മോചിതരല്ല. ഗ്രാമസൗഭാഗ്യങ്ങളുടെ ഇനിയും നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത തെളിച്ചത്തിനിടയിലും മുല്യങ്ങൾ ചോർന്നുപോവുന്നത് സദ്വൃത്തനായ മാഷ് തിരിച്ചറിയുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ അനിവാര്യമായ മാറ്റമെന്ന പ്രകൃതി നിയമത്തിന് മുന്നിൽ മാഷും കുടുംബവും തികച്ചും നിസ്സഹായരായിപ്പോവുന്നു.

അഞ്ച് സഹോദരിമാരും രണ്ടു സഹോദരന്മാരുമായിരുന്ന സൂപ്പിക്കുട്ടി മാഷ്ക്ക് ഇവരെല്ലാം നല്ല നിലയിലെത്തിച്ചു. കൂട്ടത്തിൽ പഠിപ്പിൽ മിടുക്കരായ സ്വന്തം മക്കളേയും. മകൻ ഹാഷിമാകട്ടെ പേരെടുത്ത ഡോക്ടർ. ഒക്കെയുണ്ടായിട്ടും മാഷ്ക്കും ഭാര്യക്കും ജീവിത സായാഹ്നത്തിൽ ഒറ്റപ്പെടാനായിരുന്നു വിധി.

അതീവ നാടകീയ മുഹൂർത്തങ്ങളൊന്നും 'അന്തിക്കാഴ്ച'കളിൽ നമുക്കു കണ്ടെത്താനായി എന്നും വരികയില്ല. ഉള്ളത് സ്നേഹബന്ധങ്ങളാണ് ഉള്ളുറപ്പുള്ള ചില കാഴ്ചകൾ മാത്രം. പക്ഷേ ഈ കാഴ്ചകൾ ഇഴയടുപ്പമുള്ള ഒരു കഥയായി വിടർന്നു വികസിക്കുന്നില്ലായെന്നതാണ് അന്തിക്കാഴ്ചകളാണ് പരിമിതി.

പ്രസംഗക്കളരി (ലേഖനങ്ങൾ)

ശ്രീധരൻ കൊയിലാണ്ടി -പ്രസാ: പൂർണ്ണ, കോഴിക്കോട് വില 60 രൂപ

മറ്റുകലകളെപ്പോലെ പ്രസംഗവും ഒരു കല തന്നെയാണ്. കാരണം അനുവാചകന്റെ മനസ്സിനെ തൊട്ടുണർത്തുന്ന ഏതോ ഒരംശം പ്രസംഗം എന്ന ആവിഷ്കാര വിശേഷത്തിലുമുണ്ട് എന്നതുകൊണ്ടാണിത്. മറ്റു കലകളെപ്പോലെ പ്രസംഗവും അത്രയെളുപ്പം സ്വായത്തമാക്കാൻ പറ്റുന്ന ഒന്നല്ല. 'ഭാഷണമാണ്' പ്രസംഗത്തിന്റെ കാതൽ. ഔചിത്യബോധത്തോടെ നന്നായി നടത്തുന്ന ഭാഷണത്തെ നാം 'പ്രഭാഷണം' എന്നു വിളിക്കുന്നു. പ്രഭാഷണം ചെയ്യുന്ന ആൾ 'പ്രഭാഷകനാണ്' നമുക്ക്. ബോധനം മുഖ്യാംശമായ പ്രഭാഷണത്തിൽ പ്രഭാഷകൻ ഓരോ വിഷയത്തെയും തന്റെ വീക്ഷണകോണിൽ നിന്നു കാണുകയും വ്യാഖ്യാനിക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇവിടെ സംഗീതത്തിലെമ്പോലെ 'ഭാവപ്രകടന'ത്തിനും വലിയ പ്രാധാന്യം കൈവരുന്നു.

പ്രസംഗകല സ്വായത്തമാക്കുക അത്ര എളുപ്പമല്ല എന്നു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. വാഗ്മിത്തം പ്രഭാഷകന് അവശ്യം ആവശ്യമായ ഘടകമാണെങ്കിലും അതിവാചാലത പലപ്പോഴും അപകടമായി മാറാറുണ്ട്. ശ്രീധരൻ കൊയിലാണ്ടി എഴുതിയ പ്രസംഗക്കളരി എന്ന പുസ്തകം മികച്ച പ്രാസംഗികരാവാനുള്ള പ്രായോഗിക നിർദ്ദേശങ്ങളടങ്ങിയ ഒന്നാണ്. സഭാകമ്പം എങ്ങനെ മാറ്റിയെടുക്കാം. ലളിതവും സുന്ദരവുമായ ശൈലി എങ്ങനെ പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്താം, ജന്മസിദ്ധമായ കഴിവുകൾ എങ്ങനെ വളർത്തിയെടുക്കാം. ഭാഷ വിഷയം ഭാവം ഇവയിൽ ഊന്നൽ നൽകേണ്ടതെങ്ങനെ തുടങ്ങി പ്രസംഗകലയുടെ അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങളിൽ മിക്കതും ഗ്രന്ഥകാരൻ ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കൂടാതെ മുപ്പതിലധികം വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചുള്ള പ്രസംഗങ്ങൾ അനുബന്ധമായി ചേർത്തതും, കൊച്ചുകുട്ടികൾക്കുപോലും മനസ്സിലാകുന്ന തരത്തിലുള്ള ഭാഷാശൈലിയും ഈ കൃതിയെ ഒരു മികച്ച വായനാനുഭവമാക്കുന്നു.

അഭിവാദയേ (ജീവചരിത്രം)

മാടമ്പ് കുഞ്ഞുകുട്ടൻ പ്രസാ: പൂർണ്ണ, കോഴിക്കോട് വില 120 രൂപ

സാമൂഹ്യ പരിഷ്കർത്താവ് എന്ന ഒറ്റക്കള്ളിയിൽ മാത്രം ഒതുക്കി നിർത്താവുന്നതല്ല വി.ടി. ഭട്ടതിരിപ്പാടിന്റെ ജീവിതം. 'വി. ടി.' എന്ന ചുരുക്കെഴുത്തുപേര്. സാംസ്കാരിക കേരളത്തിനു നൽകിയ ശ്രദ്ധേയങ്ങളായ പരിവർത്തനങ്ങൾക്കു കാലമാണു സാക്ഷി, 'മറക്കുടയ്ക്കുള്ളിലെ മഹാനരക'ങ്ങളെ, 'അടുക്കളയിൽ നിന്ന് അരങ്ങിലെ' വെളിച്ചത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നു എന്നതാണ് അതിൽ ശ്രദ്ധേയമായ ഒന്ന്. അകാല വൈധവ്യത്തിന്റെ ഇരുൾക്കയത്തിൽ പെട്ടുപോയവരെ കൈപിടിച്ചു യർത്തിയും, അലസതയും വെടിവട്ടവുമായി സുഖജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന സ്വസമുദായത്തിലെ ഒരു പറ്റമാളുകളെ ജീവിത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലേക്കു കൂട്ടികൊണ്ടുവന്നുമൊക്കെ വി.ടി. തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ തുടങ്ങി. സംഭവബഹുലമായിരുന്നു ആ വലിയ മനുഷ്യന്റെ ജീവിതം. മനുഷ്യപ്പറ്റായിരുന്നു അതിന്റെ അന്തർധാര. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ നാശത്തിന്റെ വക്കിലെത്തിനിന്നിരുന്ന നമ്പൂതിരിമാരെ മനുഷ്യരാക്കാൻ അദ്ദേഹം ഇറങ്ങിപ്പൊപ്പെട്ടത്. തുടർന്ന് ആ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കേരളീയ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ തന്നെ ഭാഗമാവുകയായിരുന്നു.

വി.ടി. ഭട്ടതിരിപ്പാടിന്റെ ജലിക്കുന്ന വ്യക്തിത്വത്തെ അതിന്റെ ശോഭ ഒട്ടും ചോർന്നുപോകാതെ സഹൃദയർക്കു മുന്നിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് 'അഭിവാദയേ' എന്ന കൃതിയിലൂടെ കൃതഹസ്തനായ ശ്രീ. മാടമ്പു കുഞ്ഞുകുട്ടൻ ചെയ്യുന്നത്. മാടമ്പുതന്നെ തുടക്കത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ ആ വ്യക്തിത്വത്തെ അല്പം അകലെ നിന്നു കണ്ടപ്പോൾ കണ്ടെത്തിയ ചില സവിശേഷതകൾ കൂടിച്ചേർത്താണീ ഗ്രന്ഥം രചിച്ചിട്ടുള്ളത്. വി.ടി. ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന പ്രതീതിയാണ് ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിലൂടെ കടന്നുപോകുമ്പോൾ അനുവാചകനിലുണ്ടാവുക. മലയാള ബ്രാഹ്മണരുടെ 'തലേലെഴുത്ത്' മറ്റിയെഴുതാൻ വി.ടി.യെ പ്രാപ്തനാക്കിയത് ഗാന്ധിജി അദ്ദേഹത്തിൽ ചെലുത്തിയ അന്യാദൃശമായ സ്വാധീനമായിരുന്നുവെന്ന് മാടമ്പ് കണ്ടെത്തുന്നു. ഈ നിരീക്ഷണം അക്ഷരപ്രതിശരിയാണെന്ന് ഈ കൃതിയിലൂടെ കടന്നുപോകുന്ന അനുവാചകന് ബോദ്ധ്യമാവും.

രാജാ വിക്രമാദിത്യൻ (നോവൽ)

രാജൻ പെരുന്ന, പ്രസാ: പുർണ്ണ, കോഴിക്കോട് വില 110 രൂപ

വൃതൊരു ഐതിഹ്യത്തിനും ചരിത്രത്തിലെ ഒരു നൂറുണ്ടിന്റെ പിൻബലമുണ്ടാവും. പക്ഷേ ഒരേ സമയം യാഥാർത്ഥ്യമെന്നും, അയാഥാർത്ഥ്യമെന്നുമുള്ള തോന്നലാണ് ഐതിഹ്യങ്ങൾ നമ്മിലുണർത്തുക എന്നതാണു വിചിത്രം. തുടക്കത്തിൽ വാമൊഴിയായി രൂപമെടുക്കുന്ന ഐതിഹ്യങ്ങളുടെ പൊരുത്തക്കേടുകൾ തന്നെയാവാം ഇതിനു കാരണം.

ഭാരതീയ കഥാസാഹിത്യത്തിൽ വിക്രമാദിത്യനും അദ്ദേഹത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ട കഥാപാത്രങ്ങൾക്കും അദിതീയമായൊരു സ്ഥാനമുണ്ട്. വിഭ്രാമകമായൊരു വിചിത്ര ലോകത്തേക്ക് ആ കഥകൾ നമ്മെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകും. വേതാളവും ഭട്ടിയും, ചന്ദ്രകേതുവും, പുഷ്പഗന്ധിയും മധുവന്തിയും പിന്നെ ഒട്ടസംഖ്യം കഥാപാത്രങ്ങളും നമ്മുടെ ചിന്താപഥത്തിലേക്ക് കടന്നുവരുമ്പോൾ തികച്ചും മായികമായൊരു ലോകത്താവും നമ്മളെത്തിപ്പെടുക.

വിക്രമാദിത്യകഥകളിലെ ഭാവനകൾ ഒട്ടുമിക്കതും അയഥാർത്ഥമായിരിക്കാം. പക്ഷേ കഥകളിലൂടെ കടന്നുപോവുമ്പോൾ മിഥ്യയേത് സത്യമേത് എന്ന് നമുക്ക് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാതെ വരുന്നു. വിക്രമാദിത്യൻ കഥകളെ ഉപജീവിച്ചെഴുതിയ രാജൻ പെരുന്നയുടെ 'രാജാ വിക്രമാദിത്യൻ' എന്ന നോവൽ വിചിത്ര വ്യക്തിത്വത്തിനുമായ വിക്രമാദിത്യൻ എന്ന ഭരണാധികാരിയുടെ ജീവിതത്തിലേക്ക് നമ്മെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോവുന്നു. ഇന്ദ്രസേനയും ഭട്ടിയും പുഷ്പഗന്ധിയും ചന്ദ്രകേതുവും മിഹിരശർമ്മനും വേതാളവും ഒക്കെ ഉൾപ്പെട്ടതാണോ ജീവിത കഥ. സൂക്ഷ്മവർണ്ണനകൾകൊണ്ടും ഹൃദ്യമായ ആഖ്യാനരീതികൊണ്ടും അനുവാചകമനസ്സിൽ ചലനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാൻ ഏറെ പര്യാപ്തമായ ഒരു കൃതിയാണിത്.

പ്രിയപ്പെട്ട ശ്രീ. കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ,

കവനകൗമുദി 62ൽ സ്ഥലംമാറ്റത്തിനെപ്പറ്റി വന്ന അറിയിപ്പിലടക്കം വന്ന പിശകുകൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. 61ലെ ക്ഷമാപണം കണ്ടിരുന്നു. തെറ്റുകൾ തുടരുന്നതിൽ സങ്കടമുണ്ട്. സ്വാഗതത്തിൽ ബ്ലിത്തിയായി, പി. ശങ്കരന്റെ സ്വതം സത്വമായിപ്പോയി. ഇന്നു ഭൂവനാമൃതം എന്നതെങ്ങനെ ശരിയാക്കണമെന്നറിഞ്ഞില്ല.

ലോപയുടെ സുകന്യ ശ്ലോകത്തിലായത് നന്നായി, ചുടു ചോര പൊടിച്ച വാക്കുകൾ എന്നതിലെ അവസാനാക്ഷരം ലഘുവായത് കവയിത്രി വരുത്തിയ പിഴയാണെന്നു മനസ്സിലാവുന്നു. ഡി.ടി.പി.ക്കാർ വരുത്തുന്ന തെറ്റുകൾ നിരവധി. മലയാളം അക്ഷരം മുഴുവൻ അവർക്കറിയില്ലല്ലോ.

61ലെ മുൻകൂറി നന്നായി. അതിലെ കുറച്ചുഭാഗം ഞാൻ പുതിയ കവനകൗമുദിയിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. നമസ്കാരപൂർവ്വം,

കടലായിൽ പരമേശ്വരൻ
പുപ്പത്തി

സർ,

'കവനകൗമുദി'യുടെ ലക്കങ്ങൾ വായിക്കാൻ കിട്ടുന്നതിൽ ബഹുസന്തോഷം.

62-ാം പതിപ്പ് വേറിട്ടതാകുന്നു. നമ്മുടെ ഗണിത പാരമ്പര്യത്തെപ്പറ്റി കേൾക്കാത്ത ഗണിതജ്ഞർ പെരുകി വരുന്നു. ഗണിത-ശാസ്ത്ര കോഴ്സുകളുടെ സിലബസ്സുകളിൽ നീളയുടെ തീരത്തെ ഗണിത പാരമ്പര്യത്തെപ്പറ്റി പഠിക്കേണ്ടതില്ല എന്നാണ് സൂചന.

തിരുന്നാവായ, തൃപ്രങ്ങോട്, തൃക്കണ്ടിയൂർ, ആലത്തൂർ എന്നീ (ശുകപുരം ഗ്രാമം) സ്ഥലങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങി (കൊടുങ്ങല്ലൂർ?) എങ്ങിനെ ഇത്ര വലിയ ഗണിതാത്മ്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നത് വിസ്മയകരം. ആര്യഭടീയവും, യജ്ഞസംസ്കാരവും, സംസ്കൃത പാരമ്പര്യവുമാകാം കാരണം.

1830കളിൽ ബ്രിട്ടീഷ് സിവിൽ സർവന്റായ ചാൾസ് എം. വിഷ് കേളത്തിൽ വന്ന് മലയാളം പഠിച്ചു. ഗണിത താളിയോലകൾ അപഗ്രഥിച്ചു. ശേഷം ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ 'രാമാനുജന്റെ' ചിറകിലേറി വിദേശപഠനം പൂർത്തിയാക്കി തിരിച്ചുവന്ന ഇന്ത്യൻ ഗണിതജ്ഞരിൽ മിക്കവരും കൊളോണിയൽ / പോസ്റ്റ്-കൊളോണിയൽ ഹെഗിമണിയുടെ ഭാഗമായിത്തീർന്നു. അവരുടെ ചിന്തകളിൽ മാധവനോ, നീലകണ്ഠനോ കടന്നുവന്നില്ല. ശേഷം ഗീവർഗ്ഗീസിന്റെ 'മയൂരശിഖ' വീണ്ടും നമ്മെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി.

മലയാളഭാഷയ്ക്ക് ശ്രേഷ്ഠഭാഷാപദവി കിട്ടി. മലയാള അക്കങ്ങൾ വിസ്മൃതിയിലാണ്ടുപോയിരിക്കുന്നു. ചെറുവത്തൂരിന്റെ വിസ്മൃത മനപ്പാഠം ഗൃഹാതുരത മാത്രമല്ല, വീണ്ടും പരിഷ്കരിച്ച് കുട്ടികളിലേക്കെത്തിക്കണം.

62-ാം പതിപ്പ് എന്നെപ്പോലുള്ളവർക്ക് മുതൽക്കൂട്ടായി. 'കടപയാദി'യെ കുറിച്ച് വിശദമായ ലേഖനം പ്രതീക്ഷിക്കാമോ?

എം. ശ്രീകൃഷ്ണൻ, മഞ്ചേരി

Kottakkal
ayurveda

കോട്ടയ്ക്കലിന്റെ സാന്ത്വനസ്പർശം

ആയുർവേദം ആധികാരികമാർഗം

Ayurvedic Hospital & Research Centre Aluva

Ayurvedic Hospital & Research Centre, Kottikal

Ayurvedic Hospital & Research Centre, Trichkollare (Kochi)

വൈദ്യശാസ്ത്രം പി.എസ്. വാരിയരുടെ

ആര്യവൈദ്യശാല

ESTD 1902 കോട്ടയ്ക്കൽ-676 503, കേരളം

Tel: 0483-2808000, 2742216, Fax: 2742572, 2742210

E-mail: mail@aryavaidyasala.com

കോട്ടയ്ക്കലും ഡൽഹിയിലും ആലുവയിലും കൊച്ചിയിലും ആശുപത്രികൾ | കോട്ടയ്ക്കൽ ചാരിറ്റബിൾ ഹോസ്പിറ്റൽ | കോട്ടയ്ക്കലും കണ്ണിക്കോട്ടും നമ്പൂർക്കോട്ടും ഔഷധനിർമ്മാണഘാടനികൾ | അഞ്ഞൂറിലധികം ശാസ്ത്രീയ ഔഷധങ്ങൾ | ഗവേഷണത്തിനും പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനും പ്രത്യേകം വിഭാഗങ്ങൾ | ഔഷധത്തോട്ടങ്ങൾ | ഔഷധസസ്യഗവേഷണകേന്ദ്രം | ആയുർവേദപഠനസൗകര്യങ്ങൾ | 27 ശാഖകൾ, 1500-ൽപരം അംഗീകൃതവിതരണക്കാർ | പി.എസ്. വി. നാട്ടുസംഘം | മൊബൈൽ മെഡിക്കൽ യൂണിറ്റ് | വൈദ്യശാസ്ത്രം പി.എസ്. വാരിയർ മുനിയാം |

www.aryavaidyasala.com MORE THAN A CENTURY OF SERVICE TO HUMANITY